

300 ANYS DE MÚSICA DE HENRY PURCELL

**FARINELLI
ENVAEIX LA
PANTALLA**

BURCHULADZE O LA TRADICIÓ DEL BAIX ESLAU

Adagio, la vostra botiga de música

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardines
Tel. 435 89 89
MADRID
LA VAGUADA - Tel. 730 48 88

catal

Pere
(C
Música),
periodist

Sec

Pr

Pr

D

C
(Presi
Artigas,
Busquets,
Josep
Gabriel
Guine
Montsa
Oliv

NONA
XAVIER C
CASA
CARLO
TERESA M
DER M
VICTO
MIQ
PUJADÓ,

Els c
Musi
expr

127

catalunya música

3A ÈPOCA ANY XII
NÚM. 127, MAIG 1995

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), Pere Burés
(Coordinació amb Catalunya
Música), Jaume Comellas (direcció
periodística) i Lluís Millet (direcció
musical)

Maquetatge: F.S.
Secretaria de redacció: Teresa
Martínez
Fotografia: Pau Barceló

Publicitat: Art-Co/ 2000, S.L.
Trafalgar, 14, 3r 1a A
Tel.: 268 35 00

Preimpresió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: Fèlix Millet
(President), Montserrat Albet, Pere
Artigas, Josep Ma. Bricall, Josep Ma.
Busquets, Josep Caminal, Jordi Casas,
Josep Casanovas, Gregori Estrada,
Gabriel Ferrer, Joan Guinjoan, Carles
Guinovart, Oriol Martorell, Xavier
Montsalvatge, Marta Muntada, Lluís
Oliva, Ramon Pla i Xavier Turull.

Col·laboren en aquest número:
NONA AROLA I VERA, PERE ARTÍS,
XAVIER CASANOVAS-DANÉS, JOSEP
CASANOVAS, JAUME COMELLAS,
CARLOS GERVILLA, CARLES LOBO,
TERESA MARTÍNEZ, MARJOLIJN VAN
DER MEER, MÒNICA MONTORIOL,
VICTÒRIA PALMA, DAVID PICÓ S.,
MIQUEL PORTER I MOIX, MIQUEL
PUJADÓ, FRANCESC TAVERNA I BECH
I JOAN VIVES.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya
Música/Revista Musical Catalana"
expressen només l'opinió dels seus
autors.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

TEMA

MUSICALIA

CONCURS

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 El desconcert de la música contemporània
- 6 Tecnologia del passat posada al dia. L'art de construir clavicèmbals
per Mònica Montoriol
- 9 Guillem d'Efak: una veu de tots els colors
per Miquel Pujadó
- 13 Jaume Padrós. Un avantguardista català de trajectòria germànica
per M. Montoriol
- 18 Mikrokosmos: Concerts telefònics
per Pere Artís
- 19 Del seu affm.: Sr. Leopold Hager
per Jaume Comellas
- 21 Extraordinaris Vengerov i Mehta
per Xavier Casanovas-Danés
- 23 Una gran Adalgisa/Dolara Zajick
per X.C.-D.
- 24 Gringos o l'art d'enregistrar el so de les vides
per David Picó S.
- 25 Josep Carreras actuarà a Palau 100
per RRMC
- 26 Martha Argerich i Rostropòvitx al Festival de Peralada
per RRMC
- 27 Henry Purcell (1659-1695), "Orpheus Britannicus"
- 28 Henry Purcell, el rei de les fades
per Joan Vives
- 33 Purcell i la Restauració
per Carlos Gervilla
- 36 Paata Burchuladze. Un baix amb bona estrella
per Nona Arola i Vera
- 43 Catalunya Música proposa. Festival Manuel de Falla
per Victòria Palma
- 45 Palau 100 i el waidaike japonès
per Carles Lobo
- 46 La Polònia avantguardista al Lliure
per C.L.
- 47 Farinelli, il castrato envaeix la pantalla
per Miquel Porter i Moix
- 49 Danat Dansa. Bon aniversari
per Marjolijn van der Meer
- 51
- 52 per Cesc
- 53

ferrovia *a CATALUNYA*

tats f
tible
es va
de re
prés
cions
afegit
post

la m
tius i
ficar

en to
pas e
norm
de l'
trobr
parc
cia i
dim
que
pas

qua
es p
mar
gàm
norm

sica
tius
la b
una

que
aqu
ner
por
da
des

A mig any de la que ha de ser l'època de celebració del Festival de Música Contemporània de Barcelona, aquest esdeveniment es prepara per revivre una nova edició, la qual és possible que no posseeixi l'envergadura, ambició i transcendència de la primera. I, per tant, hi ha el perill que es mediatitzi més o menys substancialment, i ja a l'inici de la seva trajectòria, una línia sorgida sota uns ben saludables auspicis.

Després que la seva posada en marxa aconseguís uns resultats falaguers; després que la manifestació fos anunciada amb arguments d'un indiscutible pes i amb una convicció molt autosatisfeta; després que es pogués considerar —i així es va vendre més que subliminalment— que constituïa o podia constituir la plataforma de recuperació del molt recordat Festival Internacional de Música de Barcelona; després que s'extrapoleessin possibles conseqüències no poc agraïbles d'abast ampli —relacions amb festivals europeus especialitzats de pes—; després d'això i d'altres aspectes a afegir, ens trobem, doncs, davant d'un perill de rebaixament o aigualiment de pressupostos que prometien *lendemains* gloriosos.

El tema és preocupant en si mateix i també per la seva incidència en una branca de la música gran en la qual es perpetuen i s'empedreixen uns trets especialment conflictius i problemàtics. Naturalment, ens estem referint al nostre àmbit i encara més específicament al barceloní.

La música contemporània, que sofreix la tragèdia domèstica del seu encasellament en tots els aspectes, i a la qual, per tant, el pas del temps no permet assolir la seva normalitat genèrica i així prescindir de l'adjectivació identificadora, es troba immersa en un context de parcel·lacions, zones d'influència i reialmes —tanmateix, de dimensionament ben migrat— que tradueix una imatge no pas clarificadora sinó tot el contrari.

Aquesta dispersió d'energies comporta una segregació paral·lela d'iniciatives, les quals, des de la base de l'escassa volada de recursos de què hom disposa, fa que a la fi tot es produeixi inexorablement en un marc reduït i amb una gran estretor d'horitzons. Un marc fet d'amics i coneguts; de cercles closos i autosuficients; d'autocomplaença endogàmica; en definitiva, un món impermeable a la necessitat d'oxigenació i d'obertura normalitzadora que amb tanta urgència requereix aquesta parcel·la de la vida musical.

El festival que ens ocupa podia servir per a això. Per obrir amb empenta aquesta música als quatre vents del món cultural català, en base a uns plantejaments amplis, imaginatius i, allò que és molt important, ben dotats en recursos. Per això la possible ponderació a la baixa dels seus objectius ha de ser contemplada amb preocupació perquè pot significar una nova ensopegada en un camí tot just encetat i d'una importància tan evident.

Mentrestant, amb festival important o no tan important, sembla clar que s'imposa que el tema, globalment considerat, sigui objecte d'una reflexió ben profunda per tots aquells que hi tenen una responsabilitat, a fi que de la manera més creativa, oberta, generosa i despullada d'*apriorismes* i de *partit pris* possibles, el món de la música contemporània —aquest adjectiu tan arrapat encara—, deixi d'oferir una imatge tan aproximada al caos, a la insensatesa, al raquitisme i al reduccionisme mesquí. En definitiva, al desconcert.

El desconcert de la música contemporània

TECNOLOGIA DEL PASSAT POSADA AL DIA

L'art de construir clavicèmbals

per MÒNICA MONTORIOL

Des de fa uns anys, la música antiga s'ha dinamitzat i ha entrat amb gran força dins l'engranatge comercial: es programen concerts, es recuperen velles partitures i vells autors, i s'inicia també un procés paral·lel de construcció d'instruments d'aquella època. Però aquest procés no neix d'un dia per l'altre, sinó que ja fa anys que hi ha gent treballant amb i per la música antiga. És un treball que no té grans pompes, grans parafernàlies, sinó que s'ha anat fent lentament, com el treball d'una formiga.

Als baixos d'un edifici del carrer de Mañé i Flaquer del barri barceloní de Sarrià té el taller un constructor d'instruments antics. Allà, i des de fa més de 21 anys, Joan Martí es dedica a la construcció i restauració d'instruments de corda pinçada —com ara clavicèmbals o virginals—, clavicordis i instruments de percussió. És una feina de minories, gairebé exclusiva, a la Ciutat Comtal; tan vella com el mateix instrument, però que no ha creat escola. Martí la qualifica d'ofici perquè no deixa de ser un treball manual. És art? Respon que tot-hom fa art en la mesura que un mateix se submergeix en allò que fa.

Tot va començar impensadament, per curiositat i respecte. En una ocasió, a la ciutat alemanya de Basel, Martí va sentir per primera vegada el so d'un instrument de corda pinçada, concretament d'un virginal. La impressió d'aquell so, la seriositat de les notes, el van decidir a desvetllar el seu vessant musical —que tenia com a gran afeccionat— i convertir-se en constructor. Va començar els estudis d'arquitectura pe-

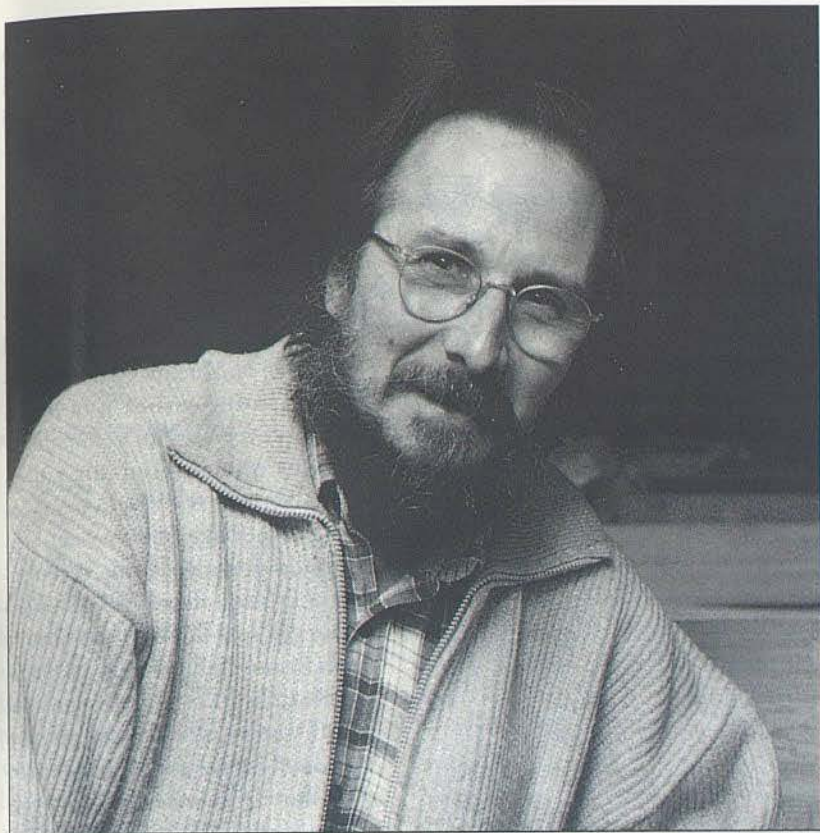

Sistema d'escaires, semblant a una barca. Instrument alemany del segle XVII que usa el sistema d'escaires italià. Construït per Joan Martí segons model de Christian Zell

rò no els va acabar. Durant tres anys va fer de dissenyador industrial i d'interiors, i després, durant quatre més de professor a l'Escola Massana. A estones lliures, d'esbarjo, Martí es dedicava a la construcció d'instruments, fins que va decidir dedicar-s'hi exclusivament. La seva activitat es va centrar en allò que més li agradava com a professió: treballar amb el so. La recerca permanent del so ha possibilitat que allò que sentia intuïtivament ara es tradueixi en paraules: *es modela mentalment el so, s'imagina, per intentar saber com sonarà allò que has de construir. Les modificacions vénen després.* Per això, afirma que construeix un instrument pensant sempre en el so que tindrà.

El primer instrument que va construir va ser la reproducció d'un clavicordi del Museu de la Música de Barcelona. Hi va estar un any: *és un instrument que ara potser faria en dos mesos, però llavors no tenia eines, ni res de res.* L'aprenentatge va començar amb el treball diari i amb la superació de les dificultats: *el meu procés ha estat molt lent, i amb tot això he perdut molt de temps.*

Però considero que ha estat molt interessant, perquè ha estat un llarg procés de reflexió sobre el so. Anava a veure instruments als museus de fora i n'estudiava el so que sentia, i em preguntava per què sonava d'aquella manera. Va ser anar trobant els teus sistemes de resoldre els problemes tècnics i formular axiomes per poder avançar. L'experiència acumulada de tants anys, el fan ara un bon coneixedor dels instruments i dels materials amb què cal treballar. Martí es manté fidel a l'essència, a la història de l'instrument, perquè manifesta que qualsevol substitució d'un material més modern per l'original pot provocar una important variació del so. Per això la fusta, i les cordes, són exactament iguals que les originals. En ocasions, però, fa servir el plàstic per peces més fàcilment deformables o que es deteriorenen amb el temps; per exemple, per construir la plectra (la peça que pinça la corda), tot i que originalment s'utilitzava un petit trosset de ploma de voltor o de corb. Però sovint també empra les plomes de voltor: les hi proporciona el zoològic de Barcelona. Per aconse-

Joan Martí

guir la fusta ja té un seguit de punts de subministrament aliens als canals habituals: *el xiprer, per exemple, el compro aquí a Catalunya. De pollancre, n'he comprat aquí, però el compro normalment a França. El d'aquí és més aviat estret i acostuma a esberlar-se; en canvi, el francès són peces amples, netes i és més pràctic. Altres tipus de fusta, com l'avet per a la taula de ressonància, ve de fora, dels Alps, i els faigs i els roures vénen de Romania o de França o d'Alemanya. Aquí no hi ha indústria de fusta.* Quant al subministrament de les cordes, Martí les compra a uns fabricants que intenten fer-les amb el mateix tremp i amb el mateix aliatge per reproduir exactament el so original. Són cordes fetes de coure, llautó i ferro.

Treballa per encàrrec i recorda amb especial satisfacció el que li van fer per al Palau de la Música Catalana: un clavicèmbal flamenc. A l'hora de comptabilitzar els instruments que pot construir al llarg d'un any, Martí no pot donar una xifra exacta, perquè afirma que treballa en diversos

instruments a la vegada, i fins i tot alternant-ho amb la restauració. Però s'arrisca a donar uns números tot recorrent al mateix exemple del Palau de la Música: *per fer aquell clavicèmbal vaig trigar aproximadament un any. Entre 10 i 12 mesos.* Martí treballa sol i està buscant la manera de poder transmetre els seus coneixements i la seva experiència a les noves generacions, perquè no hi ha escoles especialitzades en la construcció i restauració d'aquests instruments. L'impediment principal és el problema de l'espai: *els instruments d'arc tenen un procés de construcció relativament curt i necessiten una infraestructura no gaire gran. En canvi, per construir un clavicèmbal cal molt de lloc.* Ha fet algunes temptatives d'aproximació a l'Administració o a escoles especialitzades en arts i oficis, però de moment no hi ha hagut cap tipus de resposta.

Les escoles

Les escoles o models més representatius de clavicèmbals són dels italians i els flamencs. Sem-

bla que l'origen cal buscar-lo en aquests dos punts de la geografia europea i les diferències són tant físiques com de sonoritat. Martí desconeix amb exactitud si aquests són els dos models més antics. Les diferències no responen a capricis o a estètiques, sinó que vénen pautades pel so resultant. Exteriorment, els dos models es diferencien pel volum que ocupen i per la forma. Martí assenyala que *l'italià és un instrument de construcció de capsa relativament prima amb parets de 5 o 6 mil·límetres de gruix, i en canvi, el flamenc és més robust, de parets més gruixudes i de més alçada.* Una altra característica que els distingeix és la línia de curvatura: *l'italià té la corba bastant pronunciada, mentre que el flamenc la té molt més suau.* Aquesta corba ve determinada per la llargada de les cordes. Internament, el model italià s'assembla a l'esquelet d'una barca, perquè fa servir un sistema d'escaires que formen un angle de 90 graus entre la paret lateral i la base de l'instrument. El flamenc, en canvi, utilitza el sistema d'arbotants o radis per unir els dos laterals formant una triangulació, com un costellam elevat de la base, i situat molt a prop de la taula de ressonància. Tot això determina un so concret que depèn de la capacitat de la caixa de ressonància, de l'aire que hi ha dins d'aquesta caixa de ressonància, de la llargada de les cordes i, en definitiva, del conjunt de l'instrument. Però, tot i reconèixer que li és difícil descriure els sons, Martí afirma que els instruments italians arrenquen amb *una nota explosiva, sobtada, fins i tot aspra*, mentre que *els instruments de caixa de ressonància més gran, com els flamencs, tenen un so sec, més llarg i més durador.* Joan Martí treballa amb els dos models.

La restauració

L'altre camp d'actuació de Joan Martí és la restauració, que s'inicia amb un acarament amb

l'instrument per fer un estudi previ i saber quines possibilitats reals hi ha de tornar a dotar de so aquella peça adormida: *quan és un instrument en molt mal estat, mai no s'intenta refer de nou, perquè suposaria tants canvis sobre la peça original, que perdria l'interès que té i desapareixeria com a document*. En aquests casos, Martí treballa per intentar consolidar-lo, per evitar la seva desintegració i perquè serveixi de mostra i pugui ser objecte d'estudi. Però en altres ocasions es pot recuperar el so quan l'instrument té les parts vitals en bon estat, tot i que la seva recuperació pot suposar també la destrucció d'alguna altra part: *inevitablement, sempre hi ha coses que es perden, però potser val la pena si hi ha recuperació sonora*. La substitució d'alguna peça original sempre es conserva com a document fotogràfic i amb plànols per poder fer un seguiment

de com s'ha dut a terme la restauració.

Música antiga

La recuperació de la música antiga ha suposat recuperar també els seus instruments: *quan va començar a introduir-se la música antiga, també va arribar el concepte d'interpretació de la música antiga amb els instruments històrics*. Tot plegat, segons Martí, no ve marcat ni imposat per una moda, sinó que és fruit d'una necessitat: *s'ha vist realment que les coses sonen diferent amb l'instrument original*. Però Martí es mostra reticent a acceptar que hagi arrelat l'estudi d'aquests tipus d'instruments, perquè afirmar que és una qüestió de política musical, i aquí a Catalunya no hi ha tanta afició ni tanta necessitat per aprendre música com en d'altres països. Això afecta directament les vendes i la comercialitza-

ció, tot i que Martí prioritza, en construir un instrument, que soni bé per sobre del fet que surti barat: *el producte final acaba essent car i limita el perfil del possible comprador*. Els seus clients van, des de particulars especialitzats en música antiga, instrumentistes de clavicordis o clavicèmbals, fins a institucions com el Palau de la Música Catalana. Però continua essent una petita franja entre el gran volum de comandes que generen altres tipus d'instruments. El clavicèmbal més car pot arribar a costar 4 milions de pessetes, i una restauració al voltant dels 8 milions. Però el cert és que aquests vint anys de treball, no han estat en va, i avallen i situen Joan Martí dins del variat i divers mercat instrumental català. I a més a més, pot vantarse d'haver aconseguit un important grau de maduresa professional amb un aprenentatge autodidàctic.

FERROVIAL

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Ferrovial ha renovat per a la Temporada 1994-95 la seva col·laboració com a **Membre d'Honor** de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**.

Aquest conveni ha estat signat per el Sr. Rafael del Pino Moreno, President de **Ferrovial** i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**.

Amb aquest patrocini **Ferrovial** expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

Guillem d'Efak: una veu de tots els colors

per MIQUEL PUJADÓ

El primer record que conservo de Guillem d'Efak es barreja amb les imatges de les sessions de *Rialles* a Terrassa, quan jo encara era una criatura. Ell i en Xesco Boix foren els primers animadors que em deixaren bocabadat per la seva habilitat a l'hora de fer-se seu un auditori, a l'hora de fer-lo cantar *ordenadament*. Havien de passar alguns anys, però, abans no descobrí la producció d'en Guillem com a cantant i autor, i uns quants anys més abans no l'arribés a conèixer personalment. Les vegades que vam coincidir, tant a Barcelona com a Mallorca, vaig quedar seduït per la força i la tendresa que irradiava aquest "mig manacorí" (com s'anomenava ell mateix a la *Cançó de son Coletes*), i quan, arran de la seva malaltia, em van demanar de col·laborar —el propi passat dia 20 de juny— al gran homenatge que tingué lloc a l'Auditori de Palma, no m'ho vaig pensar dues vegades.

I val a dir que fou una nit excepcional. I emotiva. Penseu només en els noms que, per primera vegada, trepitjàvem un mateix escenari, presentats per Salvador Escamilla i Maria de la Pau Janer: Antoni Parera Fons, Bonet de San Pedro, la Coral Universitària de les Balears, Els Valldemossa, els actors Jaume Sorribes i Xavier Serrat, Jaume Sureda, Joan Bibiloni, Joan Manuel Serrat (amb Josep M. Bardagí), Josep Tero, Lluís Llach, el pianista Lucky Guri acompanyant Maria Cinta i Maria-Josep

Guillem d'Efak, nascut a Assòb el 1930, conegut com el "negre mallorquí", ha estat un cantant entranyable. A la foto, Guillem d'Efak participant en un concert del MIDEM, a Cannes

Villarroya, Maria del Mar Bonet, Marina Rossell, Núria Feliu, Ovidi Montllor, Pi de la Serra, Raimon, Raphel Pherrer, Tomeu Matamales, Tomeu Penya, Toni Obrador, el grup eivissenc Ue i jo mateix. Quan, cap a la una de la matinada, tots els participants entonàvem *La Balanguera* juntament amb les si fa no fa tres mil persones que omplien la sala i que, dempeus, havien esdevingut l'autèntic protagonista de l'acte, ens sentíem feliços de veure en Guillem (que havia seguit el concert ajaçat en un sofà des d'un costat de l'escenari, però que a la fi havia sortit a saludar pel seu propi peu) eixugar una llagrimeta traïdora i sentir-se estimat. No sabíem (potser no volíem saber-ho) que ell ja mirava la Mort de fit a fit. No podíem imaginar que, tot just vuit mesos després d'aquella vetllada inoblidable, dei-

xaria que la Vella Dama l'agafés de la mà i el menés al darrer viatge...

La majoria dels mitjans de comunicació catalans van fer-se ressò del traspàs d'en Guillem. I, tan desinformats com és habitual quan es tracta de temes de cançó, van dir moltes bestieses (que havia estat un dels *setze jutges*, per exemple) i, tot seguit, incòmodes, van oblidar-se del tema. Ja em permetreu, doncs, que us refresqui la memòria tot parlant-vos d'un home que fou feliç fent el que va voler, que va fugir del *vedettisme* com un gat escaldat de l'aigua, i que ens va deixar un grapat de cançons d'una qualitat extraordinària.

Una mica d'història

Guillem Fullana Hada d'Efak va néixer el 23 de març de 1930 a

Assobla, un llogarret proper a un afluent del riu Muni. El seu pare, manacorí, va romandre vint-i-dos anys a la Guinea, on va treballar com a guàrdia colonial i on va conèixer la que seria la mare d'en Guillem. Fullana, doncs, era el cognom patern. Hada, el matern. I d'Efak era el nom de la tribu de la mare, que pertanyia a l'ètnia fang. Quan en Guillem tenia dos anys, el seu pare tornà amb ell (però sense la seva mare) a Manacor.

Als onze anys, Guillem d'Efak comença a cantar a l'Orquestra Guinea, i a poc a poc va entrant en contacte amb la cultura popular de la seva segona terra. En guanyar uns accèssits en uns Jocs Florals, coneix Josep Maria Llompart i altres escriptors i comença a conrear seriosament una poesia allunyada dels convencionalismes heretats de l'Escola Mallorquina, alhora que treballa de cambrer, de traductor d'anglès per als mariners nord-americans, de caixer, de veremador a França, i de miner —també a França. Reinstal·lat a Mallorca, actua, ja professionalment, amb una altra orquestra (La Cubana), amb la qual s'habitua de debò al contacte directe amb el públic. Això s'esdevé l'any 1959. I quatre o cinc anys després arriba la relació amb el que en aquella època s'anomenava la Nova Cançó: conscienciat per Llompart, Guillem d'Efak comença a escriure cançons, s'instal·la a Barcelona, i és el primer a actuar a La Cova del Drac (un nom, val a dir-ho, que li anava fet a mida). Contra totes les dificultats (un cop, un policia va dir-li: "Hace falta ser desgraciado para ser negro y encima cantar en catalán"), les actuacions van multiplicar-se, dins i fora del país, i també els enregistraments discogràfics —en parlem més avall. Cul de mal seient, en Guillem s'interessa també pel teatre (tant pel "ca-barret" de la Cova com pel considerat "seriós") i continua publicant llibres de poemes (*Madona i l'arbre* guanyarà el Premi Carles Riba l'any 1969).

Progressivament, va allunyant-se de la cançó, fins que el 1980 tornà a Mallorca, on treballà de guia turístic i cantà esporàdicament fins que la malaltia li ho va impedir. A més d'escriure cançons per a d'altres intèrprets (cal destacar els excel·lents textos de l'àlbum *Viure a Barcelona*, un dels millors de la Núria Feliu) i de publicar diverses peces teatrals (com *Gimnèsies i Pitiüses*), Guillem d'Efak treballava fins al moment de la seva mort, juntament amb el seu vell amic Antoni Pareira Fons, en una composició versificada (*Rondalla de rondalles*) que havia d'esdevenir una òpera. Ignoro, a hores d'ara, en quin punt ha quedat interromput aquest treball.

Discografia

L'any 1965, Concèntric —companyia discogràfica creada recentment arran d'una escissió a Edigsa— publica el primer EP (disc de quatre cançons) de Guillem d'Efak. A la contracoberta, hi trobem un text del responsable del fet que en Guillem canti: Josep M. Llompart. Allò que, d'entrada, sorprèn el públic de l'època, és la negritud del cantant que

revela la foto de la coberta: que un home de color canti no és gens estrany..., però que ho faci en català de Mallorca ja són figures d'un altre paner. Superada la sorpresa, però, l'audició del disc revela que ha nascut un excel·lent autor i intèrpret: cançons aparentment desenfadades (no mancades mai, però, d'una epurata de melangia), com ara *Me sap greu* i *Adéu Andreu*, hi alternen amb temes més greus, com *Avemaria de Robines* i, sobretot, la *Balada d'en Jordi Roca*, una cançó que beu directament (no pas a nivell formal, però sí pel que fa al contingut) del romanç popular, i que aconseguirà una gran difusió. La veu d'en Guillem, dútil, vellutada i experta (no oblidem els seus orígens com a vocalista d'orquestra), contrasta amb la de tants cantants "ben intencionats" de l'època: els arranjaments de Francesc Burrull (fora d'un parell de temes arranjats per Ricard Miralles i Joan Lluís Moraleda, Burrull serà fidel a tota la trajectòria del cantant) poden fer-se escoltar encara avui sense semblar excessivament "datats" ni ancorats en un temps concret. L'entrada de Guillem d'Efak, doncs, fou

cavall sicilià. Tant, que la competència (Edigsa) tot seguit cercà el "seu" intèrpret negre, avui completament oblidat.

Al llarg de 1965 apareixen tres discos més de Guillem d'Efak: *Blues* conté tres *blues* originals del cantant (*Ran ran*, *Dissabte* i, sobretot, el *Blues en sol* —joc de paraules entre la nota musical i l'adjectiu—, que serà enregistrat anys més tard per Manel Joseph i La Vella Dixieland, al tercer àlbum d'aquest grup). Un segon i un tercer EP estan destinats a versions catalanes de diversos estàndards americans: la "normalitat" de la cançó passava per incorporar al repertori temes internacionals i Guillem, tot i que preferia escriure les seves pròpies cançons, va acceptar actuar en alguns casos com a intèrpret. Les cançons enregistrades foren versions, molt ben cantades, i signades per escriptors, com Ramon Folch i Camarasa, de *September in the rain*, *Ol' man river*, *As time goes by*, *Fever*, *These foolish things* (que va esdevenir, molt mallorquinament, *Tots aquests dois*), *Cry* i *Walkin' my baby back home* (títol català: *Quan la tarda*).

L'any 1966 apareixen dos discos. El primer és un recull de quatre cançons originals: *Tant com te cerc*, *Les illes*, *El castell d'iràs i no tornaràs* i, sobretot, *Plou i fa sol*, una superba melodia que aquell any guanyaria el Trofeu Sant Jordi de Ràdio Barcelona (era l'època del *Radioscope* de Salvador Escamilla). L'altre es titula *El dimoni cucarell*, i es tracta d'una barreja de conte i de cançó en què Guillem demostra a bastament la seva habilitat com a narrador i el seu gran poder de comunicació amb grans i petits.

Els anys 1967 i 1968 Guillem d'Efak publica els seus dos darrers discos. Respectivament, el que conté *Inventari de tardor*, *Mais de Mais* i l'extraordinari poema d'alè èpic *Cançó de son Coletes* (tema reprès l'any 1977 per Òscar Mas —avui membre de Dagoll Dagom— al seu primer i

únic àlbum, *Arran d'alba*), i el que conté *Cançó per les dones*, *Cavallet de serp*, *El pelegrí* i *Nit d'insomni*.

Després d'aquesta data, i deixant de banda la seva participació en un disc de temes nadalencs, Guillem d'Efak no tornarà a enregistrar fins al 1984. Ho farà per a l'àlbum col·lectiu *Lluc i el poble*, de la discogràfica Blau, i la seva cançó *Per anar a Lluc a peu* serà una de les més aconseguides del recull.

Com podeu comprovar, l'obra enregistrada de Guillem d'Efak (com la d'un autor i cantant francès, Jean-Roger Caussimon, que té personalment molts punts de contacte amb el nostre mallorquí) no és massa abundant, però sí posseeix una rara intensitat i qualitat. Els seus textos, a cavall entre la llengua culta i la popular, eren tan elaborats que, paradoxalment, semblaven acabats de crear arran de llavi en el moment precís del cant. Les seves melodies eren fresques i originals, i la seva interpretació vocal fluctuava amb agilitat entre la ironia festiva i el patetisme contingut. I era sempre personal, fins i tot quan cantava cançons alienes —privilegi aquest a l'abast només d'uns pocs, com Montand o Reggiani.

Diuen que, per fi, dues discogràfiques s'han posat d'acord per reeditar en CD totes, o gairebé totes, les cançons de Guillem d'Efak. L'existència d'aquest compacte no serà solament un acte de justícia —el reconeixement d'una obra de qualitat capaç de desafiar el pas del temps—, sinó un antídoto contra l'amnèsia col·lectiva que tant ens caracteritza. Em queda, però, un regust desagradable quan penso que no hauria estat tan difícil produir aquest CD de cara a l'acte de l'Auditori de Palma i que en Guillem, llavors, tot i que probablement no ho hauria volgut reconèixer, hauria tingut un motiu més per oferir-nos el seu somriure, un dels somriures d'home més bells que sóc capaç de recordar.

AUDITORI PAU CASALS

Programació
musical estable

GENER I FEBRER

Cicle d'hivern
Joves Intèrprets

MARÇ

Jazz a l'Auditori

ABRIL/JUNY

Cicle de primavera

JULIOL I AGOST

Festival Internacional
de Música Pau Casals

SETEMBRE/DESEMBRE

Concerts de tardor

INFORMACIÓ

Tel: 977/68 34 68

Organitza:

Patronat Municipal
Auditori Pau Casals

ELS NOSTRES CARRERS

S'ESTAN OMPLINT

DE FLORS.

FLORS DELICADES,

FLORS ELEGANTS,

ATRACTIVES,

EMBRIAGADORES.

AMB UNA MODA MÉS

FEMENINA QUE MAI.

Moda
molt dona

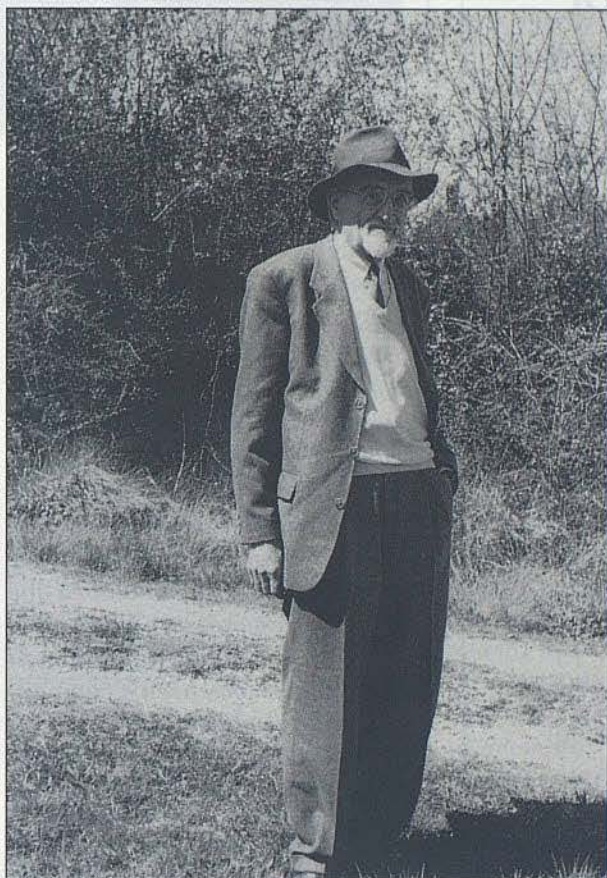
JAUME PADRÓS

Un avantguardista català de trajectòria germànica

per M. MONTORIOL

Compositor, pianista i professor, català d'origen i alemany d'adopció, Jaume Padrós va néixer a Igualada el 26 d'agost de 1926. Va ser el tercer de cinc germans. La seva formació musical va començar a la seva vila natal, i de manera totalment fortuïta, a l'escola de l'Ateneu, on s'impartia obligatòriament l'assignatura de música. A partir d'aquí, el seu interès per la música va anar creixent acceleradament. Per recomanació del director del conservatori de l'escola de l'Ateneu, el mestre Joan Just, Padrós s'aboca amb entusiasme al piano i al solfeig a l'edat de 8 anys. Tot i l'esclat de la Guerra Civil Espanyola, Padrós va poder continuar estudiant música amb una certa normalitat fins que a la fi del conflicte l'escola va passar a dir-se "nacional". Una altra vegada, i guiats pel mestre Joan Just, passa les proves de veu per accedir d'escolà a Montserrat. Tenia 12 anys. El Dijous Sant de 1939 va arribar a Montserrat amb Cassià Just, ex-abat de Montserrat, i s'hi va estar fins al 1941.

– Vaig treballar molt, allà. Cantàvem molt, contínuament, sentíem gregorià a totes hores... En Just i jo vàrem ser els primers a tocar l'orgue per acompanyar les funcions; la missa matinal i la salve del migdia. Érem els qui estàvem més avançats amb el piano. Hi havia molta activitat musical i va ser una experiència molt completa... L'edat també hi

Jaume Padrós, compositor, pianista i professor, alumne de l'Escolania de Montserrat, viu a Alemanya desenvolupant, entre d'altres facetes, la part docent de la música

ajuda, perquè estàs molt receptiu. En sortir d'allà notes que vas amarat de música, i de música de qualitat. S'absorbeix tot d'una forma increïble. Les coses d'aquests temps fins aproximadament a l'edat de 20 anys m'han quedat molt gravades. El que vaig aprendre a cantar en aquella època encara ho sé cantar o tocar avui. Van ser uns anys importantíssims.

– L'ensenyament musical era de qualitat?

– El que era realment bo era l'ambient: cantar, tocar i sentir molta música... Anàvem plens de música del matí al vespre. El gregorià, per exemple, el porto gra-

vat a dins. Ha influenciat ininterrompudament les meves activitats, tant de compositor com de pianista. Vaig tenir de professor de piano David Pujol, el director de la capella; em va fer treballar, em va guiar, em va estimular, i encara més: ell em va indicar encertadament el camí a seguir en sortir de l'Escolania. Ell em va presentar al mestre Marshall. Vaig tocar per a ell i em va concedir una beca d'estudis. Immediatament, el mestre em va presentar a la pianista Alícia de Larrocha, la meua nova professora. Era molt jove, però ja impartia classes. Ella va ordenar els meus coneixements pia-

escola de pedagogia musical

MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES I ESPECIALISTES DE MÚSICA 1995-1996

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris

- ☐ Cursos monogràfics
- ☐ Informàtica musical
- ☐ Recursos musicals per a mestres no especialistes de música

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Ensenyament

pla de Formació Permanent

Informació:
c/ Portal Nou, 13
08221 Terrassa.
Telèfon (93) 783 79 72,
de 9 a 13 hores

nístics i jo hi vaig aprendre moltíssim. Em va fer classes durant dos anys i després vaig continuar amb el mestre Marshall. Més endavant jo també vaig fer de professor a l'escola.

– Quan vas començar els estudis de composició?

– Paral·lelament a l'Escola Marshall, vaig començar a estudiar harmonia i composició amb el mestre Josep Barberà. Quan va morir vaig continuar amb Cristòfor Taltabull. Havia estudiat a Munic amb Max Reger i també a París, on va residir fins a la invasió dels alemanys. Tots els joves compositors que llavors començàvem vàrem tenir molta sort de poder estudiar amb ell.

– Quan comences a compondre?

– A Montserrat ja escrivia algunes coses, tenia 13 o 14 anys. Després, amb el mestre Barberà i amb el mestre Taltabull vaig continuar escrivint molt. La composició és un aprenentatge, una experiència. Has de tenir la necessitat de compondre i has d'haver embrutat molt paper per arribar a elaborar una obra que puguis presentar sense posar-te vermell. No entenc aquesta gent que diu que comencen a compondre quan tenen 40 anys...

– A partir de quin moment t'interesses per la música contemporània?

– En realitat devia ser des de sempre... Només faltava l'ocasió per conèixer-la i estudiar-la a fons. Això es va anar intensificant, per exemple, amb la vinguda de Taltabull a Barcelona, amb l'acabament de la Segona Guerra Mundial, que va permetre passar fronteres. I sobretot va ser decisiu, per a mi, la col·laboració en els concerts del "Jardí dels Tarongers" a Pedralbes i la coneixença del promotor i propietari, el senyor Josep Bartomeu. Això va ser el curs 1953-1954. El senyor Bartomeu va fer durant 10 anys seguits concerts a casa seva: recitals amb solistes, música de cambra, d'orquestra, d'òpera... La majoria de músics de Barcelona van passar per can

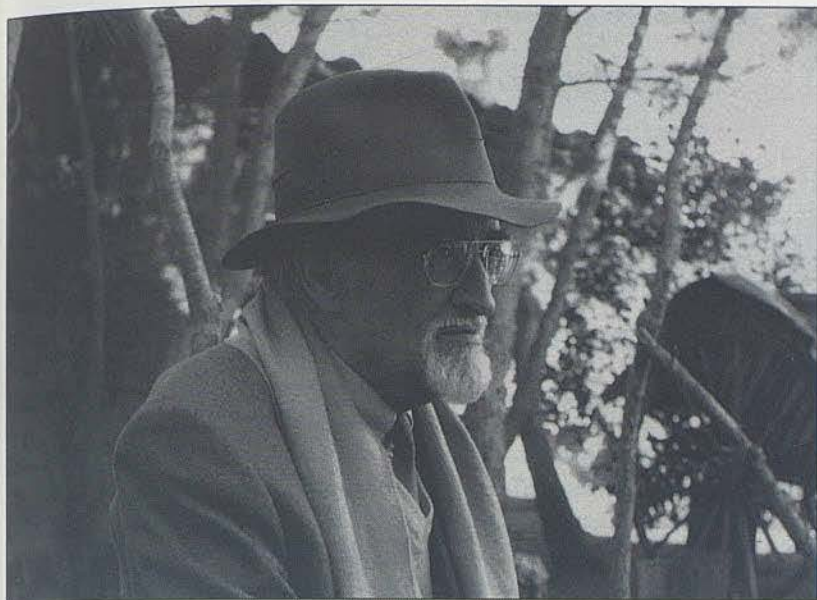
Bartomeu. Venia a ser com un mecenate cultural. Un dels organitzadors, en Jacques Bodmer, director d'orquestra, em va oferir la interpretació integral de l'obra de piano de la Nova Escola Vienesa –Schönberg, Berg i Webern– per una temporada, en la qual només s'havia programat música contemporània. Vaig acceptar. Coneixia aquelles obres d'haver-les analitzades a classe de composició. Per al públic eren totalment desconegudes. Es pot dir que vaig ser el primer d'interpretar-les a Catalunya i a Espanya. D'aquell concert, en van sortir una vintena d'actuacions quasi exclusivament de música nova per a aquella mateixa temporada. Se'm van obrir molts camins, tant com a pianista com de compositor. Indirectament, em van facilitar la consecució d'una beca per anar a estudiar a París, el curs 1955-56... Allà vaig treballar amb Darius Milhaud.

– Però, ja t'havies especialitzat en música contemporània?

– No, no... això va ser el principi. A partir d'aquest moment vaig orientar les meves actuacions cap a la música contemporània, sense caràcter exclusiu, perquè paral·lelament, per exemple, vaig donar a conèixer durant diversos anys una gran quantitat de sonates, en aquell moment inèdites, del pare Soler, que havia tret de l'arxiu de Montserrat.

– Quan presents per primera vegada i públicament les teves obres?

– El meu "debut" en públic i com a compositor va ser el març de 1946 amb l'audició que el mestre Marshall va organitzar a l'Acadèmia per fer-me estrenar el meu Poema romàntic per a piano. Aquest fet va donar-me molta empenta... Vaig sentir-me com si m'haguessin "armat cavaller", és a dir, autoritzat per compondre. A partir d'aquí, la vintena d'obres de "joventut" –especialment piano i cant, i piano–, es van incloure repetidament en programes i emissions de ràdio, en aquells anys, en directe. Dig-

ne d'esment serien les estrenes de Preludi i Dansa núm. 1 per Alícia de Larrocha, i del ballet Fantasia de circ (1951) per la Companyia de Joan Tena, que el va programar llarg temps en les seves gires per Espanya.

— Quina creus que ha estat la teva pròpia evolució com a compositor?

— Jo sempre parlo de dos períodes en la meua obra. Una primera etapa serien les obres d'aprenentatge i de joventut. La divisòria és una sonata del 1954, amb la qual vaig guanyar el premi de composició de Joventuts Musicals del 1955, i també va ser la targeta de visita que em va introduir a la classe de Darius Milhaud. Per a mi és com una espècie d'Opus 1. L'obra interior al 1954, sense rebutjar-la, ja no és representativa del meu estil, diguem-ne de maduresa o de després, de desenvolupament.

Precisament, en aquests moments s'estan fent les gravacions per a un CD amb una selecció antològica de la meua obra que els companys, també professors a la Musikhochschule de Trossingen, em dediquen generosament.

— I la sortida a l'estranger?

— Va ser amb la beca de l'Institut Francès, que vaig anar a París. I després de París vaig anar a Alemanya, perquè hi havia de fer dos concerts que m'havia organitzat un amic meu, a Ulm, el mes de juny. I va ser llavors que

en comptes de tornar a Barcelona, i com que venia l'estiu i les vacances, vaig decidir quedar-m'hi. Es va anar allargant, tenia tranquil·litat i treballava molt bé. En realitat mai no vaig tenir el ferm projecte de quedar-me a viure a Alemanya. A part del clima i d'alguna raresa de manera de fer, de mentalitat, sempre m'he sentit bé a Alemanya, i hi he tingut i hi tinc molts bons amics. Quan vaig anar a Alemanya, feia classes particulars, fins que el 1964 vaig començar a la Musikhochschule (Escola Superior de Música) de Trossingen. Aquesta càtedra de piano l'he conservada fins ara, a la meua jubilació: 30 anys. Actualment encara hi treballo, però només per portar fins a l'examen final els estudiants que havien començat amb mi. El treball docent entorn del piano sempre m'ha interessat, i crec poder-me permetre la immodestia de considerar que la meua tasca en aquest sector i en aquell país, no ha estat gens minsa.

— I a Alemanya també et trobes amb un país molt avançat musicalment respecte de Catalunya i l'Estat espanyol.

— En l'art, opino que no hi encalixa, el terme "avançat". No gosaria mai de qualificar els africans de musicalment endarrerits. És un tema massa llarg. El que sí es pot afirmar és que a Alemanya es fa molta més música

que a casa nostra i, com a conseqüència, hi ha una major quantitat de músics professionals i també amateurs, en els quals la qualitat i la mediocritat estan repartides en unes proporcions absolutament normals. No obstant això, a Catalunya he observat un floriment i una expansió musicals insospitades i molt lloables.

— Quan vas conèixer la pianista Rosa Sabater?

— Ens coneixíem de l'Acadèmia Marshall, ja des dels anys 40. Quan més tard es va casar, va deixar de tocar el piano, almenys públicament. Afortunadament, més endavant va reprendre les activitats musicals i va ser llavors que vàrem reactivar el contacte. El 1969 vaig organitzar-li dos recitals, un a Ulm i l'altre a la Musikhochschule de Trossingen. Aquest va ser el seu primer contacte amb Alemanya. Més endavant, i instigada per en Marçal Cervera, el violoncel·lista, va fer oposicions per a una càtedra de piano a Freiburg. Va ser un èxit rotund i va quedar-s'hi fins a la data de la desgràcia. La setmana anterior a l'accident la vaig passar amb ella a Freiburg, preparant uns projectes musicals que mai no s'havien d'acomplir... Entre altres coses, vaig facilitar-li telefònicament la consecució del passatge d'avió que li assignaven des de Colòmbia. Es resistia a acceptar-lo; no volia de cap manera volar amb la companyia colombiana. Malauradament, els seus pressentiments no eren infundats. El dilluns al matí ens acomiadàrem i el dissabte següent s'extingia la flama d'una de les personalitats més destacades del món musical català. Rosa Sabater posseïa uns dons musicals tan innats com excepcionals, i personalment tenia simpatia a caramells. A Freiburg se l'estimaven moltíssim. A mi em va deixar totalment aclaparar. En aquell moment jo estava treballant en una obra per a percussió i piano, Poemas de fragua, estructurat en tres temps: "Intercedencia", "Relato sin ar-

gumento" i intercalat amb "Rito", un homenatge pòstum a Rosa Sabater. M'estranya i m'indigna al mateix temps veure que no s'ha fet cap edició discogràfica amb, almenys, una selecció de les gravacions que d'ella hi ha en arxius europeus i nacionals de ràdio. També em sorprèn que no s'hagin reeditat aquelles versions memorables de l'Ibèria d'Albéniz.

– Alguns dels temes de les teves composicions s'han basat en la música popular catalana.

– Sí, música popular catalana i castellana. La música popular, l'he tractada pura i harmonitzada per a cor o amb acompanyament de piano... El 1965 vaig guanyar el premi de l'Orfeó Català per cinc cançons populars catalanes. Totes, en número de 27 i per a 4 veus mixtes, estan publicades a Barcelona per l'editorial Clivis i la MF d'Oriol Martorell, i la resta a Alemanya. També he agafat el cant popular com a material de composició, per exemple, el Plant de la Verge, una cantata amb text de Ramon Llull. Elabo la música amb elements folklòrics procedents de cançons populars catalanes, la majoria poc o no gens conegudes. Extrec de les melodies el caràcter, el ritme, el caire, models intervàlics...

– Com treballes? Com escrius una obra? Diuen que ets molt meticulós amb la teva feina.

– Considero positiu que se'm titlli de meticulós. No m'han agradat mai els gargots. Jo, una obra la penso i maduro sense es-

Jaume Padrós guarda un record entranyable de Rosa Sabater. Ambdós col·laboraren estretament

criure una nota. Quan acabo un opus, rarament modifico res. Una altra cosa és que no sóc amic d'obres massa llargues. La més llarga que tinc és el concert de piano, que dura una mitja hora.

– Quantes composicions tens?

– Comptant a partir de la Sonata (1954), són unes setanta. Actualment s'està acabant d'organitzar a la Bundesakademie d'Ochsenhausen un arxiu que conté les partitures de les obres principals dels compositors més destacats que viuen a Baden-Württemberg. Em van demanar de formar-hi part i els he enviat 36 obres.

– El públic alemany, com va rebre les teves obres?

– Potser massa bé; de no ser així, potser no hauria negligit tant els contactes musicals amb Barcelona. Els últims 25 anys he treballat quasi exclusivament d'obres d'encàrrec. Ja el 1966 estrenava al Rudolphinum de Praga amb el Novàk-Quartet, el meu Quintet amb piano. Va ser un encàrrec. El 1979 Llanto por Ignacio Sánchez Mejías, un ballet per al teatre d'Ulm... Música cambiant (1986), un concert amb piano per a orquestra de corda; Triade (1989), un quintet de vent i percussió per a veus blanques; Breviari rural (1991) per al Festival de Digne a l'Alta Provença. Una dotzena més de composicions són també comandes de diferents entitats i intèrprets.

– De tota manera, la teva obra no ha tingut gaire ressò a Catalunya.

– Sí, tens raó. Els primers anys del meu exili voluntari vaig mantenir-hi contactes. Com a re-

sultat van sortir cinc comandes amb les seves corresponents estrenes: Zapateado (1957) per al ballari José de Udaeta, Llibre d'alquímies (1963) per a piano, Tres diferències (1965), tres poemes d'Ausiàs March per a soprano i orquestra, Discurso y Eco (1966) per a sis instruments de vent. També vaig tenir alguns encàrrecs els diversos anys dels Festivals de Música de Barcelona: Propis de Pentecostés (1969) per a veus, cordes i orgue, del Congrés Litúrgic de Montserrat. A més a més de les publicacions del Quintet amb piano i de 24 cants populars per a cor. Els finals dels anys 60 són una fita: les activitats van proliferant a Alemanya i van minvant a Catalunya.

– Tot i així, i en general, encara sembla que hi ha un cert recel per part del públic a acceptar la música contemporània.

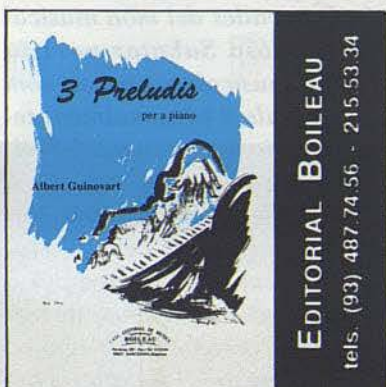
– Sí, és cert que encara hi ha un cert recel. Encara és una música per a un públic restringit. Mira, fa quasi noranta anys que Schönberg va escriure el seu opus II, i encara avui hi ha moltes orelles reticents a acceptar-lo. I encara és més greu i més sospitosos que hi hagi tants músics professionals refractaris a aquesta música o que almenys l'eviten.

– Però potser cal que passi un cert temps, una distància...

– Des de la meua joventut que sento queixar-se de la reduïda acceptació de la música contemporània, i que convé que passi un temps per assimilar-la. Fa més de quaranta anys que ho espero sense haver notat fins ara gran diferència, o pràcticament gens. És que aquesta música ha estat i continuarà essent per a minories? I que consti que ho dic sense pessimisme ni tendències selectives.

– Actualment en què estàs treballant?

– Estic treballant en un poema per a baríton i piano, un text en alemany, traducció d'un fragment de l'Eclesiastès de l'Antic Testament.

L a m ú s i c a é s e m o c i ó .
L a p u b l i c i t a t t a m b é .

Bassat, Ogilvy & Mather
Publicitat

MIKROKOSMOS

Concerts telefònics

D'un temps ençà, ha experimentat un increment notable una nova aplicació de la música: esdevenir parèntesi sonor mentre un espera que l'interlocutor per qui hom demana es posi al telèfon.

Vet ací, doncs, que no en tenim prou que un magma acústic ens envolti constantment. Ara, a més, ens volen amenitzar la vida amb nyigonys de tota mena a l'hora de telefonar.

Per exigències laborals indefugibles, un és usuari constant de l'invent d'Alexander Graham Bell. I dona testimoni de la progressiva extensió del fenomen de referència.

Una extensió generalitzada, no pas centrada únicament en la suposada importància de l'interlocutor. Perquè no són ja únicament empreses mercantils, les que han adoptat aquest complement musical telefònic (qui sap si per predisposar a operacions de signe positiu o per apaivagar reclamacions latents); hi ha també una munió de ciutadans que han incorporat als seus estris domèstics un registrador automàtic de trucades, el qual —molt sovint— abans d'advertir-vos que hi deixeu el missatge us etziba alguns compassos musicals insospitats.

Altrament, manifesto la meua perplexitat sobre els "criteris de repertori", per entendre'ns; perquè, per un cantó, detecto una certa repetitivitat —sovint feta de popurris infames (des d'efímeres "cançons de l'estiu" fins a ensucrades versions de l'*Himne a l'alegria* beethovenià), la qual cosa em fa suposar un proveïdor comercial del giny en qüestió; i, per l'altre, una singularitat notable en molts usuaris em fa pensar en una selecció i un muntatge personal.

Com que, davant del panorama, no s'hi guanya res fent el rebec, he procurat treure'n profit... I ara ja sé què fer quan vull desconnectar, transitòriament, dels neguits laborals; marco uns determinats números de telèfon, amb la certesa d'escoltar una programació concreta.

I, a més, amb el guany afegit de poder triar. Sí, perquè —a còpia de temps— m'he fet una llista telefònico-musical selecta... Oh, no és pas broma, saber que, quan vull, puc sentir fragments del *Concert per a piano* de Grieg, sardanes i música per a cobla, seqüències de gregorià, trossos de sarsuela, àries i cors d'òpera o música de jazz...

Què més puc desitjar i —amb paraules de l'Altíssim de Sinera— "a un preu, diguem la suposició, gairebé de franc"?

Pere Artís

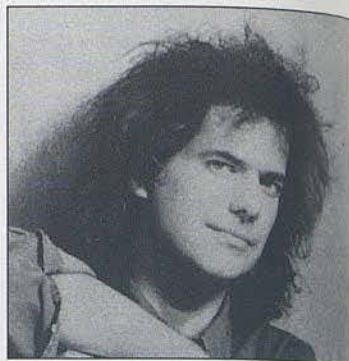
John Williams torna al Festival de guitarra de Barcelona

Aquest 9 de maig comença la 6a edició del Festival de Guitarra de Barcelona, el qual, sota la direcció artística del guitarrista nipó Ichiro Suzuki i organitzat per Project, presenta un total de sis concerts fins al dia 14 de juny. Hi destaca la tornada del guitarrista australià John Williams (després de visitar el Japó, país on no actuava des de feia 30 anys). Williams, que vingué l'any passat en deferència a la seva amistat amb Suzuki (Williams només fa un parell de recitals l'any), repeteix la seva presència amb un programa que en part serà executat juntament amb l'Orquestra Simfònica del Valles.

El Festival d'enguany recupera estils com el jazz (a diferència del de l'any passat, amb aspectes més clàssics i flamencs) amb la presència de Pat Metheny, i incorpora la música ètnica de l'africà Keziah Jones (encara que és difícil de classificar, perquè el seu estil resta molt obert a altres tendències). Ambdós guitarristes presenten els seus nous treballs.

Altres novetats destacables que podem assenyalar són l'actuació del nou valor del flamenc Pedro Javier González, molt conegut com a "teloner" en diverses actuacions; i la incorporació del Palau d'Esports (7.500 localitats), la Sala Apolo i la sala Zelestre 2 com a nous espais del Festival.

Repasant el programa complet, el 6è Festival de Guitarra de Barcelona queda configurat així: Pat Metheny Group obre el Festival el 9 de maig al Palau d'Esports (21,30 h); el 18 de maig, a la Sala Apolo (22,30 h), flamenc —música i dansa— amb Diego Cortés & Jaleo; l'endemà, 19 de maig, també a la Sala Apolo (22,30 h), actua Pedro Javier González Trio; el 4 de juny (22 h) a la sala Ze-

Pat Metheny

lestre 2, Keziah Jones African Space Craft; el 13 de juny (21,30 h), al Palau de la Música, John Williams amb la Simfònica del Valles; i, finalment, tanca el Festival la presència habitual de Paco de Lucía, amb el seu setet, el 14 de juny (21,30 h).

El programa que presentarà John Williams conforma la part clàssica del Festival. A la primera part, el guitarrista australià actuarà sol, interpretant *Chaconne* de Bach, *The midst of life* de Stephen Dogson i *Cuatro piezas* d'Agustín Barrios Mangore. A la segona part i amb l'Orquestra Simfònica del Valles, Williams interpretarà el *Concert per a guitarra i orquestra de cordes, op. 30* de Mauro Giuliani i el *Concierto de Aranjuez* del mestre Joaquín Rodrigo. Precisament s'ha anunciat que és molt possible comptar amb la presència del mestre Rodrigo en aquest concert.

D'altra banda, enguany el director artístic del Festival, Ichiro Suzuki, no hi actuarà, a diferència del que ha estat habitual en les altres edicions, perquè té diferents compromisos artístics que el porten a diversos països de Sud-amèrica.

El pressupost del Festival és d'uns 48 milions de pessetes (deu més que l'any passat), dels quals és previst recuperar un 75% per ingressos de taquillaatge. La política de preus assequibles es manté. ■

Joan Pere Gil interpreta música catalana a Nova York

El clarinetista ampostí Joan Pere Gil acaba d'oferir un concert a Nova York integrat totalment per obres per a clarinet, sols de compositors catalans contemporanis.

El concert va tenir lloc a la prestigiosa Manhattan School of Music de Nova York, amb obres de Montsalvatge, Rodríguez Picó, Antoni Beses, Ernest Martínez-Izquierdo, Jordi Cervelló, Joan Guinjoan, Francesc Taverna-Bech i Albert Llanas.

Joan Pere Gil aprofità l'estada a la ciutat dels gratacels per rebre lliçons del solista de clarinet de l'Orquestra del Metropolitan Opera, Ricardo Morales. ■

XVI Concurs Joan Massià

els dies 3 i 4 d'aquest mes de maig té lloc a l'Ateneu Barcelonès la 26a edició del Concurs Joan Massià, dedicat enguany al violí, organitzat per l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell. A aquesta convocatòria hi poden participar violinistes fins a 30 anys, i s'atorguen tres premis: 200.000 ptes. (premi de la Generalitat), 75.000 ptes. (premi de l'Associació) i 40.000 ptes. (premi atorgat per Núria Borés al millor intèrpret d'obres de Joan Massià).

Formen el jurat: Joan Pich Santasana, Gonçal Comellas, Salvador Pueyo, Gerad Claret i Lluís Millet. ■

Alicia de Larrocha, premiada per la UNESCO

La pianista barcelonina Alicia de Larrocha ha estat distingida amb el premi UNESCO-CIM (Consell Internacional de la Música).

Un jurat internacional format per figures rellevants és qui designa aquesta distinció i el premi serà lliurat en una cerimònia que tindrà lloc el proper mes d'octubre a la ciutat alemanya d'Aquisgrà.

El premi UNESCO-CIM ha estat atorgat fins ara a Herbert von Karajan, Claudio Arrau i Sviatoslav Richter, entre d'altres, fet que n'avalua la transcendència. ■

Puntualització d'Alfonso Sanz

Em va fer molt feliç la publicació, al número de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" del passat mes de març, d'una magnífica entrevista amb la meua modesta persona, sobre la meua contribució professional a la vida concertística de Barcelona. En rellegir-la, m'adono d'un oblit que lamento: només vaig citar marginalment la figura de Victòria dels Àngels, la qual, a part de l'entranyable amistat que li professo, va col·laborar de manera destacada i habitual, ja des dels inicis de la seva gloriosa carrera musical, en els concerts de l'Associació de Cultura Musical.

Serveixin aquestes ratlles per intentar subsanar aquest oblit i, al mateix temps, per reiterar la meua vella i fonda amistat amb la nostra il·lustre soprano.

Cordialment, Alfonso Sanz. ●

La Coral Scherzo de Vila-seca, guardonada a Roma

La Coral Scherzo de Vila-seca, integrada totalment per veus femenines, va guanyar la segona edició del Festival Internacional Coral Orlando di Lasso que se celebrà el passat mes de març a Roma.

La Coral Scherzo, que dirigeix Silvia Gil, va guanyar el primer premi en l'apartat de grups de veus femenines i també els premis a les millors interpretacions de música popular, tant en la seva categoria com en l'absoluta. En aquest certamen, en què van participar 25 grups corals, la Scherzo també fou distingida per haver superat la puntuació de 90, amb 95,8 punts.

La Coral Scherzo té com a projecte més immediat l'enregistrament d'un disc. ■

Del seu affm.

Sr. Leopold Hager

Il·lustre director d'orquestra salzburguès

Estimat amic:

Tant com amic, em sento sobretot admirador sincer de les seves virtuts musicals, manta vegades demostrades a Barcelona, ja sigui al capdavant de formacions foranes com també de la nostra, ara, OBC. I aquí voldria recordar una versió seva amb aquesta orquestra de la *Simfonia del Nou Món* de Dvorák, realment memorable. La seva darrera actuació en el cicle Ibercamera al capdavant de l'English Chamber Orchestra no ha fet sinó confirmar, per enèsima vegada, l'alta categoria del seu ofici de conductor orquestral. No debades vostè ha viscut immergit al bell mig de la tradició musical austríaca més genuïna, en aquesta meravella de ciutat que és Salzburg, on va néixer i on va dirigir força anys l'orquestra del *sancta sanctorum* del Mozarteum. I on, ai las!, tampoc no ha estat objecte del reconeixement que mereix. I és que en això de no fer profeta els propis, no en tenim l'exclusiva els països llatins.

Vostè és un director important, però no és un director estrella. I li agraeixo que m'ho reconeguéss, quan li ho vaig apuntar en el curs d'una força substant conferència de premsa prèvia a la celebració de l'esmentat concert. Assegut al costat del fi guitarrista lleidatà Carles Trepà, va dir-hi coses ben interessants sobre el seu ofici, que coneix tan bé, perquè hi porta lliurat més de trenta anys i, a més, a un nivell de protagonisme molt destacat. Per exemple —i sense desviar-nos gens—, sobre el fet que la diferència entre director important i director estrella, moltes vegades és una qüestió d'enfocament de la carrera i, en definitiva, d'actitud davant de l'ofici musical. Actitud reverencial i devota en el primer cas i d'arrel matisadament exhibicionista i narcisista en el segon. Interessos de *merchandising*, discogràfics, etcètera, a part.

Però, per damunt de tot, hi va haver un tema pel qual sento una sensibilitat molt notable. Va ser quan li vaig plantejar la qüestió que avui la titularitat de la direcció d'una orquestra moltes vegades significa una dedicació tan parcial a la formació que, sovint, no arriba ni a mitja temporada. I que, per tant, s'ha perdut aquella concepció íntimament identificadora entre director i orquestra, que ha creat figures d'una gran transcendència en la història de la interpretació simfònica universal. Quan li'n vaig parlar, vostè ma-

teix acabava de mostrar els seus plans per a un futur immediat, que preveïen actuacions com a invitats arreu del continent i dels Estats Units, amb grans orquestres. La seva resposta va ser d'una significació que voldria subratllar. Després d'acceptar que quan actua com a convidat només pot responsabilitzar-se amb l'orquestra d'aquell concert estriete i prou, va comentar que el fet que li vaig exposar comporta, entre d'altres coses, la despersonalització de les orquestres i, per tant, la seva uniformització i, en última instància, la manca d'uns trets caracterològics individualitzats. I tot seguit va afegir allò que em sembla rotundament important, en paraules que transcriu sense pretensions d'exactitud: "Aquesta forma de procedir no és la que hauria de ser. Perquè és injusta per a l'orquestra".

A mi m'agradaria que tothom reflexionés sobre l'ús de la paraula *injusta*, ja que em sembla definitiu. Certament és *injust*, seguint el seu raonament, per a l'orquestra i, en realitat, per als seus components, haver de convertir el seu ofici en un enfilall d'esforços precipitats, accelerats i superficials, d'adaptació a estils i criteris interpretatius constantment canviants, i fer, d'aquesta manera, impossible la concreció d'un mínim de solatge creatiu propi que, com a tal, sigui mínimament gratificant del bàsicament gregari paper professional de l'instrumentista d'orquestra.

Però, si vostè troba *injust* el fet pel que fa als músics —trobo lògic que la seva perspectiva o deformació professional el porti a contemplar en principi només una part de les conseqüències d'això—, permeti que apliqui l'epítet *injust* també a les seqüeles que es pateixen des de l'altra banda, la de l'espectador. Aquest és el receptor —i, no ho oblidem, mantenidor amb el seu pecuni— dels fruits de la vida musical, però dia a dia més i més sotmès a la tirania d'unes concepcions professionals, en les quals l'essència del resultat qualitatiu artístic sovint no acaba de ser el factor determinant.

Em sembla que, professional rigorós com és, també en això estarà d'acord.

Del seu affm.

Jaume Comellas

En la mort de M. Teresa Pelegrí

El proppassat dia 19 de març moria a Barcelona M. Teresa Pelegrí, una de les primeres compositoras que, després de la generació dels fundadors, s'incorporà com a membre actiu en l'Associació Catalana de Compositors. Nascuda a Barcelona l'any 1907, i malgrat haver estudiat piano en els seus anys juvenils, M. Teresa Pelegrí no començà a dedicar-se seriosament a la música fins ben entrat el seu període de maduresa. Així, va començar a estudiar de nou el piano amb el mestre Gibert Camins i Carles Pellicer, mentre que va fer contrapunt, fuga i formes musicals amb el mestre Josep Poch, i amb Josep Soler com a mestre de composició. Igualment, va assistir als cursos d'introducció a la música del segle XX impartits per Carles Guinovart, alhora que realitzava per iniciativa pròpia un estudi consciencios dels corrents de la música i analitzava les partitures més cabdals del nostre segle, dedicant aquí especial atenció a la nova Escola de Viena.

Tots aquests coneixements es detecten en la música de Teresa Pelegrí, de marcat signe expressionista, la qual, malgrat ser poc coneguda, destaca per la seva consistència formal i el notable domini dels recursos orquestrals, tal com queda palès en el seu *Poema tràgic*, inspirat en *La casa de Bernarda Alba* de García Lorca, o bé en els fragments que van estrenar-se de la seva òpera *Herodes und Mariamne*. En el seu catàleg, hi figuren 12 obres per a orquestra, una òpera, cançons amb textos de Verlaine, Apollinaire, música de cambra (entre d'altres, tres quartets de corda) i una sèrie de partitures per a orgue i piano. ● F.T.-B.

Triomf de Stefano Palatchi al Metropolitan

El baix barceloní Stefano Palatchi acaba d'aconseguir un èxit important en la interpretació del paper de Colline de *La Bohème* al Metropolitan Opera House de nova York. En una producció dirigida musicalment per Michelangelo Veltri, Palatchi va actuar acompanyat per un estol de noves figures rellevants de la lírica com és el cas de la romanesa Angela Gheorgiu, de Diana Soviero i el tenor nord-americà Richard Leach. També hi ha intervingut la jove soprano espanyola Ainoha Arteta.

Enguany, Palatchi tornarà al teatre novaiorquès on hi actuarà durant pràcticament sis mesos amb vint-i-cinc representacions repartides entre l'esmentada *La Bohème* i *Aida* en el paper de Ramfis. Aquesta mateixa òpera la interpretarà aquest estiu en una versió espectacular que s'oferirà al Central Park de Nova York davant 200.000 espectadors.

Palatchi actuarà a principis d'aquest mes de maig a València en la versió concertant de Sigfrid, de Wagner, en el paper de Fafner, al bell mig d'un repartiment de luxe que compta amb els noms de Siegfried Jerusalem, Sabine Haas i James Morris, sota la direcció d'una batuta tan rellevant com la de Hollreiser.

En el terreny discogràfic, Stefano Palatchi acaba d'enregistrar Anna Bolena i Linda de Chamonix, ambdues amb la soprano Edita Gruberova, i la primera també amb el tenor barceloní Josep Bros —que està desenvolupant una carrera notable als escenaris operístics europeus. L'enregistrament d'Anna Bolena va tenir lloc al Konzerthaus de Viena. Palatchi també ha d'intervenir en les immediates produccions de *Rigoletto* al Teatre Victòria de Barcelona i de *La sonnambula* que s'oferirà aquest estiu al Festival Grec '95.

Cinc preguntes a...

JOAN CORTINA

Director del Centre d'Estudis Musicals del Berguedà l'Espill, amb motiu de la X edició del Concurs de Piano Premi Ciutat de Berga.

1. Com, quan i per què va néixer el Concurs de Piano Premi Ciutat de Berga?

— El Centre d'Estudis Musicals del Berguedà l'Espill és una entitat creada l'any 1982 amb una clara vocació pedagògica i que, a més del seu principal objectiu, que és l'ensenyament de la música, contribueix i està al servei de la música en general i tots els seus aspectes, i també la promoció i contribució en la vida cultural de la seva ciutat. És a partir d'aquests principis que organitza i neix l'any 1985 el Concurs de Piano Premi Ciutat de Berga, amb la voluntat i finalitat de col·laborar en el procés formatiu dels joves pianistes, tot posant una eina al seu abast en la qual compartir estudis i coneixements similars; crear una plataforma de promoció i ajut per a aquells que volen obrir-se camí en el món professional, i promocionar la música catalana i els nostres compositors.

2. Quins han estat els premiats des de la primera edició?

— Francisco Poyato (1r premi categoria A), Montserrat Cabero, Mireia Datzira, Roser Berengueras, Sofia Cabruja, Montserrat Massaguer, Ramon Civit, Alba Ventura, Josep M. Piguillem, Albert Giménez, Pilar López-Carrasco, Vivina Salisi, Josep M. Comajuncosa, Eulàlia Vela, M. Lluïsa Reñaga, José Enrique Bagaria (1r premi categoria A), Miquel Villalba (1r premi categoria A), Elvira Guaras, Josep Menor i Escarlata Blanco.

3. Quines són les perspectives immediates i futures del Concurs?

— Aquest any el Concurs s'obre a nivell internacional i amb un clar esperit de continuar en la línia evolutiva que ha anat tenint des dels seus inicis, i fins allà on puguem o sigui possible. Enguany, a més d'augmentar les dotacions de tots els premis, s'ha previst que el 1r premi de la categoria A tingui, a més a més, una gira de cinc concerts, que es faran aquest novembre a Barcelona (Auditori Eduard Toldrà), Girona (Teatre Principal), Terrassa (Auditori del Conservatori) i Berga (Auditori L. Segarra).

4. Quina és la importància i com incideix el Concurs en la vida cultural de la comarca?

— El Concurs de Piano Premi Ciutat de Berga ha esdevingut l'activitat més important a nivell cultural i, evidentment, musical, a la ciutat de Berga i a la comarca del Berguedà i, segurament també, de les més rellevants de la Catalunya central.

5. De quina manera específica s'han celebrat aquests deu anys?

— Vam organitzar, entre el 23 i el 28 d'abril, un cicle extraordinari de concerts de piano a càrrec dels membres del jurat, i d'alguns guanyadors del Concurs, amb l'estrena d'una sèrie d'obres inèdites dels compositors homenajats al llarg d'aquests anys. Així, hi van intervenir Angels Alabert, Miquel Villalba, José E. Bagaria, Francisco Poyato, Anna M. Cardona (que va estrenar *Tema* amb variacions d'Angels Alabert), Albert Ateneille (que hi estrenà *Percepcions* d'Antoni Besses i Sarabanda d'Antoni-Olaf Sabater), Liliana Maffioletti (que va estrenar *Impromptu 1933* de Xavier Montsalvatge i *Diptic* per a piano de Joaquim Homs), i Antoni Besses (que va estrenar *Hommage a Chaplin* de Manuel Blancafort i una obra de Salvador Pueyo). Tots els concerts van ser enregistrats per Catalunya Música.

opinions recollides per T.M.

Extraordinaris Vengerov i Mehta

per XAVIER CASANOVAS-DANÈS

Una altra vegada Zubin Mehta ha protagonitzat un dels millors concerts de la temporada, també per a PalauCent i, aquest cop, amb una orquestra de segona fila, la del Maggio Musicale Fiorentino, una formació que cap gran director ha rebutjat dirigir, però que s'ha instal·lat en un nivell qualitatiu suficient, per bé que més inclinat a l'aparatositat sonora que no pas a la subtilitat.

Per això resulta discutible la programació en una gira de les *Sis peces* per a orquestra de Webern, que requereixen un refinament tímbric que manca als florentins. Van sonar atapeïdes, amb voluntat d'espectacle i amb problemes puntuals de coordinació. Legítimament extrovertida, en canvi, sorollosa i brillant va ser la versió de la *Setena simfonia* de Beethoven, entestada a projectar l'obra cap a un dels seus límits. Es va poder comprovar com l'orquestra italiana s'esmerçava a fons sota la batuta de Mehta.

Aquesta vegada he vist el director totalment implicat, creatiu com mai, com si desconfiés del pilot automàtic d'una formació que coneix bé en ser-ne el director principal des de fa deu anys, i va seduir el públic per la pertinència dels seus gests. Van coronar el concert dos fragments de Proko-

fiev i Ravel, que van reblar el clau de l'èmfasi i la força, tot propiciant unes "actuacions" del director que semblaven pensades per augmentar el seu carisma. És un veritable professional de l'espectacle, que, com Bernstein, no escatima trucs per fer memorable la seva presència al podi.

El punt fort de la vetllada va ser la presentació del violinista siberià Maxim Vengerov en el *Concert op. 47* de Sibelius. En va fer una versió límpida i intimista, pulquèrrima en el pla tècnic, bellíssima gràcies, també, al Stradivarius "Reynier" que té en usdefruit. Però, amb tot, el que em

va subjugar va ser la constatació de la seva personalitat: va recrear el magne *Concert* fent-lo sorgir gairebé del silenci, amb una dosificació de la pulsio i un encert en els matisos tant o més interessants que una justesa tècnica que el situa al capdavant de la seva generació. Vengerov és, amb vint-i-un anys, un artista de criteris madurs que es fa aplaudir més pel seu capteniment que no per la demostració d'unes aptituds excepcionals. Per si les dificultats prescrites per Sibelius no eren suficients, la *Balada* d'Ysaïe esgota els adjectius laudatoris. Per quan, en recital?

Aplaudida Eva León

per X.C.-D.

Eva León recordarà la tarda del 5 de març de 1995 en què va debutar al Palau de la Música acompanyada per la pianista Dagmar Muñoz en l'inici de la tercera edició dels Diumenges al Palau, cicle que ha captat l'atenció del públic pel seu interès i assequibilitat. La jove violinista, deixeble de Xavier Turull i de Ruggiero Ricci, va oferir la *Sonata núm. 3* de Grieg i *Primavera* de Beethoven, juntament amb els *Aires gitanos* de Sarasate i els *Sis sonets* de Toldrà, en commemoració del seu centenari.

Va assolir un important èxit personal. Els que l'hem escoltat en els darrers anys sabem que acostuma a fer prevaldre l'elegància formal i la puresa sonora per damunt de la intensitat expressiva, en un estil que sembla ja consolidat. En conseqüència, Beethoven va resultar lànguid, i Grieg mancat d'arravatament, mentre que el suau lirisme de Toldrà va fluir amb una gran capacitat de seducció. Els *Aires gitanos* van palesar la plenitud de les seves facultats i li van proporcionar grans ovacions. Ara per ara, un so no gaire gran i el tarannà perfeccionista aboquen Eva León al repertori de cambra, però aquesta inclinació pot

canviar, atesa la joventut d'aquesta artista canària formada a Barcelona, sempre que no faci cas d'uns elogis encomiàstics i abasti tota la tasca que li manca per enriquir la seva personalitat. Quan la melodia no impera en la frase musical, li cal afirmar un discurs més incisiu i menys tributari de la bellesa que guanyarà en comunicativitat.

La pianista cubana Dagmar Muñoz, que actuava al seu costat, va fer un paper molt positiu, esperonant-la en qüestió de *tempo* i volum, amb una legítima intenció de cenyir el so massa flotant del violí a partir d'un enfocament que em va semblar dialogant i més experimentat

Música noucentista viva

per X.C.-D.

Aredós de l'exposició "El Noucentisme, un projecte de modernitat", organitzada pel Departament de Cultura de la Generalitat i el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, s'ha programat un cicle de quatre concerts per il·lustrar el vesant musical de la fertilitat artística del primer terç del segle XX. En sintonia amb la utopia de convertir la modernitat en civilitat per la confluència de la cultura popular i les arts, els compositors noucentistes mostraren una capacitat d'assimilació que defineix un interès per la cançó, és a dir, per la integració de música i poesia. També el conreu d'una música relativament assequible a l'àmbit domèstic.

La nòmina de la generació és extensa. Hi destaquen les figures de Joaquim Nin, Jaume Pahissa, Antoni Massana, Joaquim Zamacois, Francesc Civil, Frederic Mompou, Eduard Toldrà, Frederic Longàs, Robert Gerhard, Manuel Blancafórt, Màrius Mateo, Ricard Lamotte

de Grignon, Gaspar Cassadó, Joan Manén, Josep M. Roma, Joaquim Homs i Joaquim Serra. Alguns són noms reconeguts; la resta, dignes de consideració i vigència. El complement musical a la mostra tenia, doncs, un altíssim interès patrimonial, el qual mereixia un més gran ressò.

Va cantar Joan Cabero, acompanyat del seu germà Manuel, en un programa extens que volia ser un catàleg de la generació noucentista. I ho va fer amb la garantia de la seva professionalitat i una il·lusió que il·luminava les obres i en ressaltava l'encís dels textos. Cabero és un mestre en la captura de l'instant poètic.

També ho va fer Virginia Perramón, en un recital que va anar de menys a més, com si la cantant anés agafant confiança en les possibilitats d'una veu que es fa bonica quan flueix sense constriccions. Cautelosa en les cançons de Taltabull, va resultar plenament comunicativa en les de Toldrà i Serra. La va acompanyar Joan Rubinat en cançons de Taltabull, Joaquim Serra i Eduard Toldrà

i una altra vegada la sensualitat de la majoria dels poemes musicats guanyà en relleu per damunt d'un elaborat acompanyament pianístic.

El quartet de corda que integren solistes de l'OBC va tenir una actuació no gaire rellevant en les *Vistes al mar* de Toldrà i sengles quartets de Pahissa i Zamacois que van revaloritzar aquests dos músics menystinguts en el panorama de la música catalana, dos autodidactes que van explorar àmbits estètics prou avançats, especialment Pahissa, en una obra estranya, que fa pensar en Schönberg i Messiaen, amb unes harmonies que volen ser agressives en el primer moviment i rarefactes en el segon.

El pianista Emili Brugallà va embolcallar la música de Mompou amb la de dos dels seus referents, Fauré i Scriabin, i la *Sonatina* de Taltabull, amb el postromanticisme de les *Escenas románticas* de Granados i el futurisme de Satie. Aquest va estar representat per la facciosa *Sonatine Burocratique*, visualitzada per un mim excel·lent, Joan Faneca, fent el retrat d'un funcionari.

CICLE DE CONCERTS
ELS DIUMENGES
AL PALAU

III Temporada 1995

Diumenges a les 18 h.

14 de maig

Bernat Vivancos, piano.

(Segon Premi Maria Canals, 1993)

Scarlatti, Schumann,
Pueyo, Boliart,
Blancafórt, Liszt.

21 de maig

Asier Polo, violoncel.

Miguel Ángel O. Chavalas, piano.

Schumann, Brahms,
Messiaen, Martinu,
Debussy.

28 de maig

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya).

Josep Surinyach, piano.

Dir. Günter Theuring.

Una vetllada amb Brahms.

Palau de la Música Catalana

Una gran Adalgisa/ Dolora Zajick

per X.C.-D.

No tenim Liceu i ens agrada l'òpera, però ens n'abstem si els escenaris són massa grans o massa petits i rondinem si es representa en versió de concert. Acceptem *Fidelio* pel respecte degut a Beethoven, però els ànims —els d'alguns— s'encrespen quan és Norma la que surt al Palau en comptes de Leonore. Tres anys estarem sense Liceu, i no gaires pensen que n'hauríem estat igualment privats si s'hagués escollit la necessària adequació, encara que no s'hagués cremat. No considero, doncs, que es tracti d'una manca tan i tan determinant. Tindrem un teatre d'aspecte força semblant i amb millores substancials que justifiquen la paciència com a preu. Posats a ser possibilistes, es pot dir que la versió concertant permet un estudi més fred de l'òpera que s'escolta i que revela, en la Norma de Bellini, uns plantejaments encarrats per sota del devessall melòdic que apunten a unes solucions dramàtiques que Verdi faria fructificar. Henry Lewis va dirigir-la com si la volgués compartimentar en escenes

closes. Era obvi que la seva salut no és òptima i la tremolor de les mans es va traduir en una tensió que oscil·lava entre l'excés i el defecte. Ni l'Orquestra ni el Cor del Liceu van tenir actuacions rellevants, com si haguessin quedat esgotats pel *Fidelio* concertat per Peter Schneider.

Entre els protagonistes, el baix Giancarlo Boldrini deixa un pobre record, i el tenor Nicola Martinucci va cantar, si més no, amb professionalitat i resultats desiguals en les tres representacions. Norma era la nord-americana Sharon Sweet, una veu sumptuosa ben timbrada en els extrems, impressionant pel seu cabal, però incapaç de plegar-se als agitats sentiments de la druidessa. Tot el contrari de la seva compatriota, la mezzosoprano Dolora Zajick, ardent en la composició del personatge d'Adalgisa, el qual serveix amb un instint teatral tan sensacional com la seva pròpia qualitat vocal. Sense dubte, és un astre en el panorama operístic.

Una òptima impressió va causar Josep Ruiz en el curt paper de Flavio i Rosa M. Ysàs va estar correcta en l'encara més episòdic de Clotilde.

Millor Alpiste que no l'orquestra

per X.C.-D.

Presentació important la del violinista Sergi Alpiste en la temporada d'Ibercamera, coronació d'una etapa que l'ha dut, en pocs mesos, a debutar al Palau amb la Jove Orquestra de Catalunya i a una recent col·laboració amb l'OBC. És un dels intèrprets joves més prometedors del nostre entorn i només cal desitjar que ell —i els que han seguit una mateixa trajectòria— es facin mereixedor de la confiança d'Ibercamera.

Va tocar el *Concert núm. 4* de Mozart amb l'Orquestra de Cambra de Bulgària, que és una formació creada l'any 1968, però que va sonar amb la inseguretat de l'amateurisme més conspicu. Després d'un avorridíssim *Nocturn K.286*, l'acompanyament al *Concert* no va anar gaire més enllà, va complicar les coses a un solista que no podia deixar escapar l'ocasió d'imposar-se a un públic amb ganes d'escoltar-lo.

Alpiste, que va dedicar el concert a la memòria del violinista Jaume Francesch, traspasat el mes de novembre, va defensar admirablement la seva part aprofitant-ne les possibilitats amb gràcia i desimboltura. La línia és consistent i les minúcies del fraseig capten l'atenció. Les cadències, que eren pròpies, i el rondó final, van ser particularment aconseguits. Encara que no sigui Mozart el compositor que millor escau al seu tarannà, Alpiste va certificar uns mèrits que pocs, ja, ignoren i que el comprometen a treballar amb il·lusió per superar-se en un nivell on la competència és aclaparadora (i a aconseguir un violí amb un registre agut convenient a la tensió amb què toca).

Si Alpiste va salvar el *Concert*, una massa coral prestigiosa ho va fer amb el *Requiem en re menor* d'Anton Bruckner, obra primerenca tributària d'uns models que el compositor encara no havia superat. El cor era el Madrigal de Sòfia, d'homogènia sonoritat i un color particular basat en la compactació de les tessitures. Ells i no el director, Jordan Dafov, van construir l'obra. En l'entrada del cor la fusió de la trentena de veus amb el metall va ser un moment màgic, bo per menystenir en una valoració global un tenor en estat vocal deplorable i una soprano destemprada, dos errors de *casting* que van elevar a la categoria d'excel·lents una mezzosoprano i un baix simplement correctes.

Seducitor Sándor Végh

per X.C.-D.

En una etapa en què es tendeix a valorar massa les pampallugues, cal acostar-se amb humilitat a les figures del passat que continuen fent música segons paràmetres que només aparentment han perdut vigència. Un d'aquests mites és l'hongarès Sándor Végh, radicat a Salzburg en la direcció de la Camerata Academica del Mozarteum. Enamora veure'l sobre l'escenari als vuitanta-tres anys tot recordant la seva renúncia a una carrera virtuositica: les col·laboracions amb Pau Casals a Prada, unes interpretacions bachianes absolutament referencials, les fites assolides amb el Quartet Hongarès o el

Végh, per no dir l'estrena —oh, meravella!— del *Quartet núm. 5* de Bartók a Barcelona el 1934, l'any mateix de la seva composició.

La Camerata no és una formació excepcional i aquesta vegada encara m'ho va semblar menys. Però va servir d'instrument compacte a un director entestat a exorcitzar la senectud, vitalíssim i creatiu que va dirigir una obertura "Coriolà" que va sorprendre per la foscor, i una "Jupiter" dinàmica com poques. Al bell mig, el *Concert núm. 25* de Mozart, encomanat a un pianista de tretze anys, el marsellès Jonathan Gilad, presentat com una meravella i que el va tocar sense suc ni bruc, pendent, només, de treure un so angèlic. El *Concert* va

sonar com una cànvida sonata amb acompanyament d'orquestra sense cap voluntat interactiva entre els pols.

És evident que Végh admet dirigir artistes en fase de promoció pels bons dòlars que deuen fluir cap a les arques de la Camerata, però sense negociar la seva visió de les obres. No debades el seu cicle dels concerts mozartians amb el pianista André Schiff és un dels més hedonistes de la discografia i roman com a referent per completar una vetllada pròdiga en entusiasmes i alhora nostàlgies en veure'l dirigir a cops de puny, dolorosament encorbat i assegut en una banquetta, però amb una projecció increïble en la creació frase a frase del discurs musical.

Gringos o l'art d'enregistrar el so de les vides

per DAVID PICÓ S.

Gringos

Joan Anton Mas (bateria, *samplers*), Sergi Riera (baix, *samplers*), Josep Sanou (teclats, *samplers*), Jaume Subirana (creador d'imatges).

Del 2 al 5 de març a l'Espai, Barcelona

Gringos porten gairebé una dècada "recol·lectant" músiques, sons i imatges d'arreu i sotmetent aquesta matèria primera a un procés de manufacturació artístic-musical.

L'espectacle presentat a l'Espai és el fruit del seu últim treball, titulat *Banzim Banzam* (vegeu la crítica del CD al número 121). El resultat és un espectacle audiovisual sòlid, contundent i original. Gringos ha sabut fer allò més difícil: combinar de manera senzilla i directa els elements heterogenis que configuren la seva personalitat creativa. Gringos ha renunciat a la complexitat formal de l'anterior espectacle i aconsegueix un equilibri gairebé perfecte entre les parts pre-enregistrades i les recreades en viu. Això fa que l'espectacle pugi d'intensitat i força. Sergi Riera (baix) comentava a la "Revista Musical Catalana": *Ara toquem més, no enregistrem tants sons. L'espectacle és més modest. Tot i això som deu músics a l'escenari, més els tècnics.*

La simplicitat de l'espectacle provoca que l'espectador se senti atret

des d'un inici per les imatges i la música que es van succeint sense interrupció. Les imatges, que es projecten en una sola pantalla de vídeo, no acompanyen la música, sinó que s'integren en l'espectacle, tot articulant la seva evolució narrativa. La música, més contundent que en altres ocasions, és el flux sonor que densifica i dona unitat a l'espectacle. A més, la fredor de la música tecnificada s'equilibra amb els sons calents del saxo (Dave Pybus), la veu (Alex Warner), la percussió (E. Canada i M. Parra-mon), la trompeta (Matten L. Simon) i els *riff funky* (Jordi Pegeneute). Tot plegat possibilita que l'element temporal —la música— i l'element espacial —llum i imatges— evolucionin a un mateix ritme. Un retret, però: per millorar l'espectacle caldria controlar el domini de les parts enregistrades sobre les parts en viu. De vegades —poques— les imatges de vídeo es mengen la música, de la mateixa manera que en alguns moments la música enregistrada ofega el so en directes, tot provocant, per exemple, que la percussió no s'escolti.

La primera part del concert va ser un recorregut per *Banzim Banzam*. A la segona, en canvi, es van incloure peces de l'anterior disc, *Històries del Carib*, i altres d'inèdites. *Voliem recuperar temes del Carib, perquè mai els hem pogut tocar en directe i ens feia molta il·lusió*, ens comentava Josep Sanou (teclats). Un dels temes re-

cuperats va ser l'encisador i ritmic "Buyí Puyó", recreat a partir d'una melodia cantada per una sacerdotessa vudú del sud-est d'Haití. Un èxit potencial que, segons que ens explicava Josep Sanou, no va ser promocionat per l'antiga companyia discogràfica de Gringos a causa de criteris comercials restrictius. Un altre tema recuperat va ser "Ram'n'Ewe", amb un vídeo —guardonat a diversos festivals— en què es mostra la duresa de la vida de pastor i la crueltat amb què es tracten les ovelles. Un vídeo *anti New Age*, ens deia Toni Ayza, responsable del *management* de Gringos. Aquest tema s'inclou al disc de 1989, *Gringos*, que properament serà reeditat per Liquid Records, la nova discogràfica de Gringos.

Els espectacles de Gringos són formalment imaginatius. Música i imatges poden variar extraordinàriament d'un disc a l'altre. Només es manté intacta la voluntat de treballar entorn de testimonis sonors i visuals aliens, "recol·lectats" i enregistrats a qualsevol punt de la geografia de la quotidianitat actual. *Aquesta és la manera de treballar de Gringos, la nostra marca. Si no seríem un grup de pop normal*, sentència Sergi Riera. Mentre això no es converteixi en una estratègia per dissimular les seves propies limitacions creatives, el laboratori Gringos continuarà produint discs i espectacles tan atractius i contundents com *Banzim Banzam*.

Josep Carreras actuarà a Palau 100

per RRM

Un estol de noms de gran relleu —individualitats i conjunts— vesteixen la pròxima temporada del cicle Palau100, que es desenrotllarà entre els dies 13 d'octubre i el 12 de maig de 1996.

La llista és extensa i costa de situar un ordre de prelació en virtut de la seva envergadura qualitativa. En alguns casos, a més, aquests noms van vinculats a propostes de programes d'un interès intrínsec molt acusat, fet que afavoreix i potencia l'interès de la proposta. És el cas del pianista Andras Schiff, que debutarà a Barcelona i que inaugura el cicle amb dos concerts, en els quals interpretarà la integral dels concerts per a piano de Beethoven amb la Philharmonia londinenca.

Un altre debut d'un interès molt especial és el del guitarrista malagueny Pepe Romero, figura destacada d'una nissaga de grans guitarristes, els quals, transcendent les seves arrels flamenques genuïnes, han assolit un protagonisme d'excepció en el món de la "música gran". Oferirà ni més ni menys que el *Concierto de Aranjuez* de Joaquín Rodrigo amb l'Orquestra de Saint Martin-in-the-Fields dirigida per Kenneth Sillito.

En aquesta línia de debuts d'excepció cal situar el de la soprano nord-americana Carol Van Ness, una de les grans veus de la lírica sorgides darrerament.

Una altra fita d'una rellevància molt especial serà el retorn al Palau del tenor barceloní Josep Carreras després d'una força llarga absència dels hemicicles barcelonins. La seva actuació el dia 22 d'abril de l'any vinent ha de considerar-se com un fet inquestionablement important.

Posats en el terreny de la lírica, també s'ha de fer esment del recital que oferiran conjuntament el gran baríton menorquí Joan Pons i la soprano hongaresa Ylona Tokody, una fina cantant que fa un cert temps actuava força sovintejadament al Liceu.

El piano, ultra la presència de l'esmentat Andras Schiff, comptarà amb la de la nostra Alicia de Larrocha i d'Eugene Istomin, un músic important que torna a Barcelona després de força temps d'absència.

El gran simfonisme, ultra els concerts ja esmentats tindrà en les actuacions de la Filharmònica d'Israel, la Pittsburgh Symphony Orchestra i la Mitteldeutscher Rundfunk Kammerphilharmonie (antiga Ràdio de Leipzig) manifestacions d'un relleu especial. La primera sota el guiatge del seu titular, Zubin Mehta, amb la interpretació de la *Sisena* de Mahler, la segona amb Lorin Maazel amb un programa Bartók-Beet-

hoven i la tercera en una interpretació de *Les estacions* Haydn amb l'Orfeó Català i la batuta de Günther Theuring.

En aquest apartat del simfonisme gran s'ha de situar un fet tan destacat com el retorn, després de massa anys, d'un director molt estimat en els temps inoblidables del Patronat Pro-Música. Ens referim a l'anglès Sir Charles Mackerras, que dirigirà la Scottish Chamber Orchestra i el Cor de Cambra del Palau de la Música. Una altra figura que remet a esdeveniments importants pretèrits és la de Iona Brown, que aquesta vegada actuarà amb la Norwegian Chamber Orchestra, de la qual és titular.

Esmentem, per acabar, la versió concertant de l'òpera *Tristany i Isolda* a cura de les masses estables del Gran Teatre del Liceu.

S'oferirà tres vegades, una de les quals sota els segells de Palau 100.

Martha Argerich i Rostropòvitx al Festival de Peralada

per RRM

La pianista argentina Martha Argerich i el violoncel·lista rus Mstislav Rostropòvitx encapçalen l'elenc de noms importants que vertebraran la programació de la novena edició del Festival Castell de Peralada.

Una vegada més aquesta manifestació es disposa a situar al bell mig de l'estiu —entre meitat de juliol i meitat d'agost—, i al bell mig de la comarca de l'Alt Empordà, una oferta musical i de ballet d'un nivell qualitatiu i d'una envergadura de format que esdevé referència molt notòria en el conjunt de les manifestacions estivals d'aquesta índole.

Juntament amb aquests dos noms, cal situar-ne d'altres també d'una considerable envergadura, com són Antonio Gades, que encapçalarà la seva companyia, el tenor barceloní Jaume Aragall, l'Orfeón Donostiarra, Royal Philharmonic Orchestra, The English Bach Festival, Simfònica de la RTVE, Jove Orquestra de la Unió Europea i Ballet de l'Òpera de Novosibirsk. En el que de moment només és un avenç (del total de la programació definitiva que ja es donarà a conèixer), encara hi manca algun altre nom per confirmar, que molt bé podrien ser el director Peter Schneider, que acaba de dirigir una molt solvent versió de *Fidelio* al Palau de la Música Catalana amb les masses artístiques estables del Teatre del Liceu; i també, amb tota seguretat, l'Orquestra de Cadaqués, que oferirà un programa d'homenatge a Eduard Toldrà, a més d'alguna altra referència important força probable. Pel que fa a produccions en el camp musical, hi ha alguna proposta d'un relleu especial. És el cas de la versió de la *Tercera* de Mahler a cura de la Simfònica de la RTVE i l'Orfeón

Martha Argerich

Donostiarra sota la direcció de Xavier Güell i comptant també amb la col·laboració del Cor Infantil del Conservatori de Vilaseca. El mateix equip simfònic coral oferirà la cantata *Carmina Burana*, en un programa completat per la *suite* de *Somni d'una nit d'estiu* de Mendelshonn.

El compositor anglès Henry Purcell serà objecte d'homenatge amb la presència de The English Bach Festival, la prestigiosa formació britànica dirigida per Howard Williams, que oferirà la deliciosa semiòpera *The fairy queen*.

En el terreny de la lírica cal destacar el recital de Jaume Aragall amb la soprano Inmaculada Egidio i amb l'Orquestra Filharmònica de Bucarest dirigida per Javier Pérez Batista. En el capítol de produccions operístiques s'oferirà *Il matrimonio segreto* de Cimarosa, direcció escènica de Joan Anton Sánchez i direcció musical d'Ernest Martínez Izquierdo, i les veus d'Ainhoa Arteta, Carlos Chausson, Mercè Obiol, Isabel Monar, Josep Ruiz, Enrique Baquerizo i l'Orquestra de Cadaqués.

L'altra producció és *La flauta*

màgica, en col·laboració amb el Festival de Saint Céré-Opera Eclaté, amb l'Orquestra de Cambra Nacional de Tolosa i Cor de l'esmentat festival i direcció musical de Jacques Pési.

Pel que fa a ballet, la Companyia d'Antonio Gades presentarà la darrera obra, per al seu darrer espectacle, *Fuenteovejuna*, basat en l'obra del mateix títol de Lope de Vega i partitures de diferents procedències —García Abril, Mussorgski, F. Núñez, música barroca anglesa, etc.— i coreografia del mateix Antonio Gades. Aquest espectacle s'oferirà dues vegades.

Per la seva part, el Ballet de l'Òpera de Novosibirsk oferirà dues produccions: *Spartacus*, sobre música de Khatchaturian, i *El llac dels cignes*, la més celebrada de les composicions per a ballet de Txaikovski en la famosa coreografia de Petipa. L'Orquestra de la mateixa Òpera de Novosibirsk acompanyarà aquestes versions, que comptaran amb les actuacions solistes de ballarins tan notables com Maximiliano Guerra —*Espartacus*— i Roman Rikin i Cecilia Kerche —*El llac dels cignes*.

Altres manifestacions seran un concert a cura de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà dirigida per Carles Coll, que oferiran l'estrena del *Concert per a guitarra* de Llorenç Balsach, amb Jordi Codina com a solista. La plaça de la Vila de Peralada acollirà la presència de la Hertfordshire Country Youth Wind Orchestra, i fora de programació el dia 16 de juliol tindrà lloc un concert a cura de les cobles Els Montgrins i La Principal de la Bisbal i de la Coral Polifònica de Puig-reig.

El Festival Castell de Peralada compta amb un pressupost de 170 milions de pessetes, lleugerament superior al de l'edició de l'any passat.

La celebració del tricentenari de la mort de Henry Purcell justifica un tractament privilegiat del tema des de les pàgines de la nostra publicació. En efecte, aquest compositor no representa només el paradigma del músic nacional anglès, sinó que és una figura universal de la música de tots els temps, d'una talla absolutament homologable, posem per cas, a la de Monteverdi, malgrat que la producció del compositor anglès no presenta una càrrega innovadora tan palesa com la que evidencien alguns aspectes del gran mestre italià.

Això és causat en gran part a les circumstàncies històriques, polítiques i socials de l'Anglaterra del seu temps, raó per la qual ens ha semblat important de dedicar-li un comentari.

En aquest sentit –i en paraules de Manfred Bukof-

zer–, “Purcell és important perquè la seva funció fou la de culminar i no pas la de començar del no res (...). Va acceptar els convencionalismes de la societat de la Restauració sense qüestionar-los. Dintre d'aquests límits, va saber crear, amb les característiques de l'època, una profunda obra d'art; com a vertader geni de la Restauració, va compartir els defectes de les seves virtuts i les virtuts dels seus defectes”. Ja que va revifar la flama de la música anglesa després de l'edat d'or dels madrigalistes i va

portar al cim les tendències divergents del barroc central anglès abans que l'ona expansiva del barroc tardà italià envaís Anglaterra, Purcell és considerat pels seus compatriotes com un autèntic geni nacional i la seva figura encarna el darrer gran compositor de naixença anglesa anterior al segle XX.

Autor d'obres sacres, instrumentals i dramàtiques, va assimilar diverses influències continentals, però el secret de la seva singularitat –i la clau de la seva universalitat– rau en

les seves arrels autòctones. En adaptar a la prosòdia anglesa, de la manera més admirable, un justíssim estil recitatiu dramàtic, ens donà l'exemple més eloqüent –particularment a *Dido and Eneas*, la seva obra teatral més coneguda– d'un estil en què es fonen en una unitat indivisible els elements greus i humorístics, fantàstics i

reals... El famós plany de Dido, que clou pràcticament l'obra, és una de les pàgines més belles del repertori líric de tots els temps!

Encara que, segurament, la celebració d'aquest tricentenari no tindrà una projecció popular similar a la que va provocar el bicentenari de la mort de Mozart, cal remarcar-ne la importància real i donar la benvinguda a tots els estudis, manifestacions sonores monogràfiques, reedicions i noves produccions discogràfiques, etc., que l'efemèride està propiciant.

Henry Purcell (1659-1695) “Orpheus Britannicus”

Henry Purcell, el rei de les fades

per JOAN VIVES

“**E**l rei de les fades...”. Amb aquest nom tan suggestiu Gérard Gefen, crític musical de Radio France, enceta el capítol sobre Henry Purcell a la seva *Histoire de la musique anglaise*. Potser també per aquest motiu, santa Cecília, gelosa de les fades, va deixar morir injustament un dels seus més grans súbdits el dia abans del jorn de celebració del seu patronatge... el 22 de novembre.

Encara que sembli una ironia, Purcell va morir un 21 de novembre, havent tingut just el temps de poder sostenir una ploma, encara que amb dificultat, per signar el seu testament. Era el 1695. Purcell tenia 36 anys. Sembla que un constipat mal guarit hauria pogut ser el causant d'aquell destí. Als burladors de palau es deia que l'havia agafat una nit de pluja intensa, tornant d'una magna gresca, de les que segons que sembla era un devot. Fins i tot es va arribar a comentar que la seva esposa, molesta, l'havia deixat tancat al carrer. Algunes visions més poètiques diuen que va morir de consumpció, potser originada per la mort de la reina Maria II, per a qui suposadament sentia alguna cosa més que admiració. Però els burladors de palau són els burladors de palau... i amb el pas dels segles hi ha hàbits que no han canviat gens. Però, què va passar, realment?

El cert és que les causes de la mort del rei de les fades presenta tants interrogants com la seva mateixa vida. I això que la seva família ja estava vinculada musicalment a Westminster. Ell hi va treballar sempre i va gaudir de l'amistat dels diferents monarques que li van ser contemporanis i per als quals va treballar, en especial l'esmentada reina Maria II (esposa de Guillem III), 3 anys més jove que el compositor i que va morir pocs mesos abans. Fins i tot els funerals de Purcell, fets el dia 26 de novembre a l'abadia de Westminster, on també el van enterrar, van ser els funerals d'un rei. Malgrat tot, continuen oberts una bona colla d'interrogants sobre la seva trajectòria vital.

S'han conservat al voltant d'una dotzena d'elogis literàries sorgides arran de la seva mort, però una de les més significatives és la que va escriure el seu vell amic i col·laborador John Dryden, i que John Blow, també mestre i amic de Purcell, va convertir en una dolça oda per a dos contratenors, dues flautes de bec i baix continu. A l'última estrofa, hi podem llegir el següent:

*El cor celestial que va sentir les seves notes
[a l'alçada]
va fer baixar del cel una musical escala:
pels seus graons hi van pujar
i pel camí va ser el mestre, i pel camí varen cantar.
Ai las!, confreres de la lira i la dolça veu,
lamenteu el seu destí, però alegreu-vos
[per vosaltres]
Viviu ara segurs i d'aquests dies disfruteu.
Només amb els cants de Purcell gaudeixen els déus
i mai no canviaran aquesta decisió per d'altres.*

Els monarques anglesos en el temps de Purcell

Nom	Anys de regnat
• CARLES I	1625-1649
• OLIVIER CROMWELL	1649-1658
• Interregne (R. Cromwell/ Lambert/Monk)	1658-1660
• CARLES II	1660-1685
• JAUME II	1685-1689
• MARIA II i GUILLEM III	1689-1694
• GUILLEM III	1694-1702
• ANNA	1702-1714

Els temps de la Restauració

Purcell va néixer a l'Anglaterra de la Restauració. Enrera havien quedat els temps d'excessos del rei Carles I, que va morir executat el 1649, i la revolta de Cromwell i els seus seguidors. El 1660, quan Purcell ja tenia un any, es produeix la restauració monàrquica en la persona del rei Carles II, que fins aleshores havia vi-cut exiliat a França. Eren els primers anys del regnat de Lluís XIV.

Carles II va tornar plenament imbuït del nou esperit versallesc, també musicalment parlant. En aquest sentit és prou significativa la creació de l'orquestra de la cort, que va anomenar els Violins del Rei, a imitació dels 24 Violons du Roi fundats per Lluís XIII de França.

Paral·lelament, a Anglaterra també es va produir l'inici de l'arribada de nombrosos compositors i intèrprets estrangers, especialment italians, que de mica en mica van anar deixant sentir la seva influència en la música autòctona, fins al segle

"Henry Purcell. Composer to his most sacred Majesty..."

Henry Purcell, fill i nebot de dos músics (Thomas i Henry, respectivament) que treballaven a Westminster, va debutar musicalment com a veu blanca, fins al 1673, en què, amb 14 anys, el canvi de veu va fer-li deixar el cant per passar a treballar momentàniament al taller de John Hingeston, ordinari del rei encarregat de la fabricació i el manteniment dels instruments de la capella reial, de la capella privada de la reina, de la sala de banquets a Whitehall, del palau de Hampton Court i del castell de Windsor. La previsió era que a la mort de Hingeston, Purcell heretaria el càrrec. L'any següent va començar a ocupar-se del manteniment de l'orgue de l'abadia de Westminster.

Sabem que per aquelles dates, a part de fer de copista ocasional de partitures, ja havia rebut classes d'alguns dels grans compositors del moment, com ara John Blow (1649-1708), Pelham Humphrey (1647-1674) i fins i tot del veterà Mathew Locke (1621-1677), a qui, arran de la seva mort, va substituir com a compositor dels Violins del Rei. Per a aquest conjunt va escriure nombrosos aires de dansa destinats a animar les festes de la cort.

És probable que Purcell es casés el 1680, ja que el 1681 va tenir el seu primer fill. La seva esposa es deia Frances. Per aquelles mateixes dates va substituir Blow com a organista de Westminster i el 1682 Edward Lowe com a organista de la capella reial.

"... and organist of his Chappell Royall"

Sembla que, en general, els especialistes en la música de Purcell es posen d'acord a l'hora de considerar que la seva música per a tecla no es pot comparar amb la producció sacra, de cambra o d'escena. Però, per altra banda, la poca quantitat de repertori anglès per a orgue d'aquesta època convertiria en error el fet d'oblidar les obres que Purcell va dedicar a aquest instrument. A més, Purcell sempre va gaudir d'una bona fama d'organista i improvisador, fet que es deixa sentir en la llibertat de les poques obres que per a aquest instrument hem conservat, i que són bàsicament un recull de *Voluntarys* virtuosístics i d'una certa complexitat.

Esment a part mereix la música per a clavecí, que en general ens pot donar una impressió de facilitat i encant. En essència, el catàleg d'obres clavecinístiques està format per transcripcions i peces diverses recopilades per l'editor londinenc Henry Playford en la segona part d'un recull titulat *Musik's Hand-*

Henry Purcell

XVIII, en què, com ja és prou sabut, la música anglesa va perdre una bona part de la personalitat, que ja no rebrotaria fins a meitat del segle XIX. És molt significativa la llista de noms italians que ens trobem ocupant càrrecs diversos en l'àmbit musical. Entre els mestres de la música italiana de la cambra i del gabinet del rei, així com també mestres de capella i del gabinet de la reina, hi trobem els cantants Vincenzo i Bartolomeo Albrici, Pietro Reggio, i els músics Girolamo Zenti i Andrea Testa. També un castrat d'origen espanyol, Hilario Suárez. Posteriorment, Pietro Cefalo, Matteo Bataglia, Giovanni Sebenico i Draghi, essent aquest darrer l'organista de la reina a partir del 1673. Òbviament, tots ells van participar d'una manera activa en la vida musical de la cort.

Per tant, aquests fets justifiquen plenament la triple influència que es deixa sentir constantment en la música de Purcell i que sorgeix de la barreja d'elements francesos (com ara una determinada mena de ritmes i danses), amb novetat italianes (el melodisme sovint virtuosístic, l'ús d'instruments com els membres de la família dels violins en substitució de les violes de gamba i també de noves formes, com ara la sonata a trio) i la gran tradició dels virginalistes i madrigalistes anglesos (especialment en el terreny harmònic).

maid, publicat el 1689, a més de les 8 *suites* que formen el volum titulat *A Choice Collection of lessons for the Harpsichord or spinet*, publicat pòstumament el 1696 per la seva vídua.

La música sacra

Després del refredament que es va viure durant els anys de Cromwell en la creació de música sacra, la restauració monàrquica del 1660 també va comportar el retorn de les composicions destinades a acompanyar el culte anglicà. L'aportació que hi van fer Humphrey i Blow, els dos mestres de Purcell, va ser molt important. Ells van ser els renovadors de la tradició consolidada durant la dècada del 1550 per la reina Elisabet I (filla d'Enric VIII).

Purcell es va dedicar especialment a la música sacra, sobretot en els seus primers anys creatius, coincidint amb els temps de Carles II i Jaume II, sempre partint de la línia marcada pels seus mestres, malgrat que en algunes obres sembla anunciar l'esperit dramàtic de l'oratori i les grans orientacions de Händel. Dels 32 volums que formen la seva producció íntegra, publicats per la Purcell Society, 7 estan dedicats a la música sacra repartida en diferents gèneres. Així, trobarem 10 cànons (basats en textos de salms i al·leluies), alguns cants breus a 4 veus, més de 60 *anthems* (antífones), tradicional-

ment considerats com el paral·lel a les cantates de Johan Sebastian Bach, i escrits sempre per a cor i continu, alguns dels quals també comporten l'ús d'instruments. Aquest és un dels vessants més atractius de l'obra purcelliana. També hi trobem himnes, salms i motets propers a l'esperit dels *ant-hems*, però amb una major economia de mitjans, una vintena de cançons sacres a una i dues veus amb el seu baix continu. Esmentem aquest petit grup d'obres anomenades "serveis" i que realment són només l'*Evening Service*, el *Service* en sol major i el *Te Deum i Jubilate*.

Capítol a part mereix la música que Purcell va escriure pels funerals de la reina Maria *Man that is born*. Alguns mesos després de celebrar el seu últim aniversari, la reina Maria va morir el dia 28 de desembre de 1694 i l'enterrament no es va fer fins al 5 de març de l'any següent. La música de Purcell es va interpretar durant la processó que va anar de Whitehall a l'abadia de Westminster i durant el servei fúnebre que es va fer a la capella d'Enric VII.

Les benvingudes, els aniversaris i les tavernes

Manfred Bukofzer, en el seu antològic llibre *Musical life in the Baroque Era*, proposa la divisió de la pre-

IV TEMPORADA DE CONCERTS 1994-95

Palau de la Música Catalana

9 MAIG'95

dimarts, 21 h.

Concert extraordinari

THE JOHNNY THOMPSON SINGERS.

Gospel, espirituals negres.

(Concert patrocinat per Fundació Tabacalera).

23 MAIG'95

dimarts, 21 h.

ORQUESTRA SIMFÒNICA SHINSEI DEL JAPÓ.

EIETSU HAYASHI, tambor japonès.

Dir. ONDREJ LENARD.

Mozart, Isao Matsushita, Mahler.

(Concert patrocinat per Televisió de Catalunya SA).

16 JUNY'95

divendres, 21 h.

ORQUESTRA DE LA SUISSE ROMANDE.

ORFEÓ CATALÀ.

ÀNGELA MARIA BLASI, soprano.

ANDREAS SCHMIDT, baríton.

Dir. ARMIN JORDAN.

Un Rèquiem Alemany, de Brahms.

(Concert patrocinat per Winterthur).

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de maig

DILLUNS, 1 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

HANDEL: Delirio amoroso. Cantata HWV 99. Magda Kalmár, soprano. Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: Frigyes Sándor. (38m). C. STAMITZ: Octet n. 2 en Mi b. Consortium Classicum. (11m). NIELSEN: Suite d'Aladí. Orquestra Simfònica d'Odense. Dir.: T. Vetö. (25m). GRANADOS: Sis peces sobre cançons populars espanyoles. Alicia de Larrocha, piano. (28m). SIBELIUS: Rakastava (L'amant), op. 14. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Neeme Järvi. (15m). LULLY: Les Noces de Village. London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paul Goodwin. (15m). SCHACHT: Concertante en Si b M per a tres clarinets i orquestra Dieter Klöcker. Oliver Linck. Waldemar Wandel. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Hams Stadlmair. (28m).

13.00 LES FLORS DE MAIG

CLAVÉ: Les flors de maig. Societat coral Joventut Terrassenca. Dir.: Miquel Casas i Bell. (8m). RODRIGO: Per la flor del liri blau. Orquestra de la Ràdio de Berlín. Dir.: Hans-Dieter Baum. (17m). R. STRAUSS: Noies flors, lieder op. 22. Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano. (10m). VILLA-LOBOS: Distribució de flors. Montserrat Gascón, flauta. Xavier Coll, guitarra. (4m). PUCCINI: Crisantemi. Orquestra de Cambra de Santa Cecília. Dir.: Alesio Vlad. (7m). DAMARE: Bouquet de roses, Op. 408. Jean Louis Beaumadier, piccolo. Jean Koerner, piano. (6m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CLÀSSICS DEL SEGLE XX. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

FRANCK: Simfonia en Re m. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Riccardo Muti. (41m). CRUSELL: Concertante en Si b M per a clarinet, trompa i fagot.

Kjell-Inge Svensson. Ivar Olsson. Knut Sönstevold. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Okko Kamu. (28m). VI-VALDI: Concert en Do M per a mandolina i orquestra d'instruments de plectre. Gertrud Tröster-Weyhofen. Orquestra d'instruments de plectre de Baviera. Dir.: Gerhard Vogt. (8m). SCRIABIN: Sonata-Fantasia op. 19. Bella Davidovitch, piano. (11m). HAYDN: Simfonia n. 95. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (21m). DELIUS: Suite Florida. Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Richard Hickox. (38m). ARRIAGA: Nada y mucho, octet per a corda, guitarra i trompa. Orquestra Simfònica de Bilbao. Dir.: Jesús López Cobos. (9m). PURCELL: Diocleia, suite. Nancy Argenta, soprano. Michael Chance, contratenor. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Gottfried von der Goltz. (32m). BERKELEY: Serenata per a corda, op. 12. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (15m). JANACEK: Taras Bulba. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Karel Ancerl. (22m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 d'abril de 1995 al Palau de la Música Catalana. MONTSALVATGE: Brik a Brak. BEETHOVEN: Concert per a violí i orquestra, op. 61. XOSTAKOVITX: Simfonia n. 12, op. 112. Leonidas Kavakos. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Victor Pablo Pérez.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 2 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 3, op. 55. Orquestra

Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: Y. Svetlànov. (42m). MONTEVERDI: De la Bellezza (balletto). Solistes vocals. Cor Monteverdi. (10m). CRUSELL: Concert per a clarinet n. 3, op. 11. Thea King. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (25m). MENDELSSOHN: Octet per a corda, Op. 20. Academy of St. Martin-in-the-Fields. (Conjunt de cambra). (30m). VEJ-VANOVSKY: Sonata venetiana. Sonata secunda. Sonata vespertina. Miroslav Kejmar i Zdenek Sedivy, trompetes. Jan Hora, orgue. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Pesek. (14m). GADE: Simfonia n. 2, op. 10. Sinfonietta d'Estocolm. Dir.: N. Järvi. (25m). GARCIA MORANTE: Cinc cançons sefardites. Anna Ricci, mezzo-soprano. Jordi Russinyol, guitarra i cümbüs. Bernat Castillejo, flauta. Jaume Bragulat, percussió. (13m).

13.00 LES FLORS DE MAIG

J. STRAUSS(II): Roses del Sud. Vals, op. 388. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (10m). DANIEL-LESUR: El pom de flors de Beatriu. Philippe Corre i Edouard Exerjean, piano. (4m). BIZET: "La fleur que tu m'avais jetée", ària de Carmen. Jaume Aragall, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (4m). BOGDANOVIC: Introducció, passacaglia i fuga de "La Flor d'Or". Alice Artzt, guitarra. (9m). BARTER: Respirad, flores, fragancias. Diatessaron. (7m). PFITZNER: Die Rose vom Liebesgarten, dos fragments. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (13m). CHAUSSON: "Le temps des lilas". Nellie Melba, soprano. G. Lapierre, piano. (4m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

J. STRAUSS(II): Die Fledermaus, extractes. Gundula Janowitz. Renate Holm. Waldemar Kmentt. Erich Kunz. Eberhard Waechter. Cor de l'Òpera Estatal i Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Karl Böhm. (76m). HAYDN: L'incontro improvviso (extractes). Claes H. Ahnsjö. Linda Zoghby. Margaret Marshall. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Antal Dorati. (12m). SERRANO: El mal de amors. Maria Uriz. Isabel Rivas. Cecilia Fondevila. Ramón Contreras. Joan Pons. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: García Navarro. (15m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

RAMEAU: Les Indes galantes, Suite. Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Ph. Herreweghe. (43m). GRANADOS: Mazurca, Danza triste, Zambra i Arabesca (dances espanyoles op. 37. Würzburger Gitarrentrio. (22m). TANEIEV: Cançons sobre poemes de Jakov Polonsky, op. 27 (tercer llibre). Cor de Cambra de l'Institut de les arts Voronezh. Dir.: Oleg Shepel. (22m). DANZI: Quartet per a fagot i trio de corda op. 40 n. 2. Mauro Monguzzi. Giginio Maestri. Antonietta Anjos. Alfredo Riccardi. (20m). BENNETT: Capriccio per a piano i orquestra, op. 22. Malcolm Binns. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Nicholas Braithwaite. (13m). HAYDN: Simfonia n. 73, "La caceria". The Hanover Band. Dir.: Roy Goodman. (22m). POULENC: Les animaux modèles, suite d'orquestra. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Georges Prêtre. (21m). CORELLI: Sonate da chiesa op. 1, n. 7 i n. 8. London Baroque. (10m). WAGNER: L'entrada del nou any 1835. Cor i Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Karl Anton Rickenbacher. (17m). REJCHA: Sinfonico per a quatre flautes, op. 12. Quartet Kuhlau. (25m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Guió de Raimon Colomer i Joan Vives. Sonata per a piano n. 4, op. 7. Paul Badura-Skoda, pianoforte. (30m). Sonata per a piano n. 5, op. 10 n. 1. Paul Badura-Skoda, pianoforte. (20m). Sonata per a piano n. 6, op. 10 n. 2. Paul Badura-Skoda, pianoforte. (13m). Sonata per a piano n. 7, op. 10 n. 3. Paul Badura-Skoda, pianoforte. (25m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 3 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SIBELIUS: Simfonia n. 6, op. 104. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (25m). SCHMELZER: Balletto a 4 en Sol M. "Escola d'esgrima". Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (9m). PROKOFIEV: Quintet, op. 39. Berliner Solisten. (22m). BRI-XI: Missa íntegra, Nov. I/46. Ibolya Verebics. Christel Borchers. Scot Weir. Joachim Gebhardt. Cor mixt Kühn. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Helmuth Rilling. (29m). RODRIGO: Concert per a una festa. Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (28m). SCHUMANN: Gran Sonata per a piano op. 14 "Concert sense orquestra". Volker Banfield. (25m). SUK: Fantasia per a violí i orquestra op. 24. Josef Suk. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (22m).

13.00 LES FLORS DE MAIG

BRUCKNER: Virga Jesse floruit, motet. Corydon singers. Dir.: Matthew Best. (5m). R. STRAUSS: El cavaller de la rosa, Suite op. 59. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (25m). MACHAUT: Rose, lis. The Folger Consort. (3m). VAUGHAN WILLIAMS: Flos Campi, per a viola, veus i orquestra. Frederick Riddle, viola. The Bournemouth Sinfonietta Choir. Bournemouth Sinfonietta. Dir.: Norman del Mar. (21m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. "RAPPRESENTAZIONE DI ANIMA E DI CORPO" (Cavaliere). TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

XOSTAKOVITX: Hypothetically Murdered, suite orquestral op. 31 a. Orquestra Simfònica de Birmingham. Dir.: Mark Elder. (39m). VEJVANSKY: Serenata en Do. Miroslav Kejmar i Zdenek Sedivy, trompetes. Jan Hora, clavicèmbal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Pesek. (9m). LISZT: Concert per a piano i orquestra n. 2. Sviatoslav Richter. Orquestra

Simfònica de Londres. Dir.: Kirill Kondrashin. (21m). BACH: Oratori de Pasqua, BWV 249. Emily Van Evera. Caroline Trevor. Charles Daniels. Peter Kooy. Taverner Consort and Players. Dir.: Andrew Parrott. (40m). BOCCHERINI: Simfonia op. 21 n. 1, G 493. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (11m). KRAUS: Quintet amb flauta, VB 184 "Quintet de Viena". Lena Weman. Jaap Schröder. Per Sandklef. Björn Sjögren. Kari Ottesen. (22m). VAUGHAN WILLIAMS: Concerto Grosso. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m). MOZART: Sonata per a piano, KV 333. Claudio Arrau. (30m). TALLIS: Spem in alium. Motet. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Philips. (10m). RODRIGO: Fantasia para un Gentilhombre. Carlos Bonell, guitarra. Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (22m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlex Robles.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOURS, 4 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHMIDT: Simfonia n. 3. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Neeme Järvi. (42m). MOZART: Concert per a flauta, KV 314. Jennifer Stinton. Orquestra Philharmonia. Dir.: Tamás Vásáry. (21m). RAVEL: Quartet de corda en Fa M. Quartet de Sant Petersburg. (29m). BANCHIERI: Barea di Venetia per Padova, deu madrigals a cinc veus. Ensemble Clement Janequin. (14m). KOSSLOVSKI: Tres obertures. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de l'URSS.

Dir.: Vladímir Yesipov. (29m). BIBER: Serenata a 5 en Do M. "El guardià nocturn". Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (9m). GRIEG: Atmosferes, op. 73. Gerhard Oppitz, piano. (22m).

13.00 LES FLORS DE MAIG

PROKOFIEV: La llegenda de la flor de pedra, ballet op. 118 (extractes). Philharmonia Orchestra. Dir.: Neeme Järvi. (26m). BRITTEN: Five flower songs, op. 47. Quink Vocal Ensemble. (10m). DA SILVA CALLADO: Flor amorosa. Luiz de Moura Castro, piano. (3m). D. SCAR-LATTI: "Rimirai la rosa un di". Cantata. Nella Anfuso, soprano. James Gray, clavecí. (9m). SCHILLINGS: Dansa de les flors. Orquestra de la Ràdio de Colònia. Dir.: Jan Stulen. (5m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

LEWIN - RICHTER: In memoriam Manuel Valls. Anna Ricci, mezzo-soprano. Bernat Castillejo, flauta. Jordi Russinyol, guitarra. Andrés Lewin-Richter, electroacústica. (5m). HACQUART: Suite en sol m. Pere Ros, viola de Gamba. (16m). NUIX: Autorretrat. Quartet de bec "Frullato". (7m). MOZART: Sis nocturns per a tres veus i tres clarinets. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (13m). ALBENIZ: Suite espanyola, op. 47 (orquestració de Burgos). Orquestra Simfònica de l'Estat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (42m). GERHARD: Cançoner de Pedrell. Josep Benet, tenor. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (17m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 1, op. 43. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (41m). KREBS: Herr, ich habe missgehandelt, preludi coral. Gerhard Weinberger, orgue. (4m). J.V. STAMITZ: Simfonia en Sol. Orquestra de Cambra Janacek d'Ostrava. Dir.: Zdenek Dejmek. (7m). KODALY: Danses de Galanta. Orquestra Simfònica de l'Estat Hongarès. Dir.: Adam Fischer. (17m). F. COUPERIN: Apoteosi de Lully. Hespèrien XX. (34m). SCHÖNBERG: Suite per a dos clarinets, clarinet baix, violí, viola, violoncel i piano, op. 29. Käte Wittlich, piano. Wiener Concert-Verein. Dir.: Martin Sieghart. (35m). LISZT: Dos episodis del Faust de Lenau.

Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (27m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Bruns i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Buxquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlex Robles.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XXI

Selecció de Carmina Malagarriga. GRUPS DE VENT. NIELSEN: Quintet de vent, op. 41. James Galway, flauta. Björn Carl Nielsen, oboè. Niels Thomsen, clarinet. Jens Toft-Hansen, fagot. Björn Fosdal, trompa. (27m). BARBER: Música estival per a quintet de vent, op. 31. Quintet de vent de Bergen. (11m). CIVIOTTI: Fantasia, per a quintets de vent. Quintet de vent Harmonia. (11m). REINECKE: Sextet de vent op. 271. Manfred Klier, trompa. Quintet de Vent de la Filharmònica de Berlín. (21m). HINDEMITH: Kleine Kammermusik per a cinc instruments de vent, op. 242. Quintet de Vent de Bergen. (14m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 5 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

D'INDY: Poème des rivages, suite simfònica op. 77. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: Georges Prêtre. (33m). MOZART: Lo Sposo Deluso, KV 430 (fragments). Solistes vocals. Conjunt i Orquestra de l'Òpera de Cambra Antwerpen. Dir.: Hans Rotman. (22m). ENESCO: Sonata per a violí i piano n. 3 op. 25 "en el caràcter popular

romanes". Adelina Oprean. Justin Oprean. (25m). HÂNDEL: Concert per a arpa i orquestra de cambra, op. 4 n. 6. Suzana Klincharova. Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (16m). NEDBAL: El conte de Honza, suite de ballet. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Miroslav Homolka. (38m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 13. Quartet Melos. (26m).

13.00 LES FLORS DE MAIG

LISZT: "L'immòbil nenúfar", lied. Margaret Price, soprano. Cyprien Katsaris, piano. (4m). GLIERE: La rosella vermella, Ballet. Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Yuri Fayer. (34m). VILLA-LOBOS: Suite floral per a piano. Alfred Heller. (8m). LANGGAARD: Flors de muntanya. Tre Musici. (7m).

14.00 NOUS INTÈPRETS

BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 17, op. 31 n. 2 "La tempesta". Alba Ventura. (26m). BEDARD: Fantasia Albert Julià, saxo. Anna Mª Cabrera, piano. (6m). STRAVINSKI: Cinc peces fàcils. Francesc Blanco i Albert Díaz, piano a quatre mans. (6m). RAVEL: Alborada del graciós. Enregistrament fet per Catalunya Música. VII Concurs de Piano "Premi Ciutat de Berga". Inès Borràs. (7m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

SOUSA CARVALHO: Te Deum, per a solistes, doble cor i orquestra. Brigitte Fournier. Naoko Okada. Elisabeth Graf. John Elwes. Michel Brodard. Cor i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 6 DE MAIG DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 30 d'agost de 1993 al Festival de Música Antiga d'Utrecht. Sonates de FONTANA, BUONAMENTE i LEGRENZI. Ensemble Sonnerie. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 7 DE MAIG DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. M. PUCCINI: Magnificat per a solistes, cor i orquestra. Maurizio Frusoni, tenor. Enrico Nenci, tenor. Maurizio Di Benedetto, baix. Cappella Musicale de Santa Cecília de la Catedral de Lucca. Orquestra Lírico Simfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (22m). JOSQUIN DES PRES: Missa La sol fa re mi. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (29m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MUSSORGSKI: Khovantxina, òpera en cinc actes (Completada i orquestrada per Rimski-Korsakov). Dimitri Petrov. Nikola Gyuzelev. Alexandrina Milcheva-Nomova. Maria Dimchesvska. Nadya Dobriyanova. Cor Nacional Búlgar Svetoslav Obretenov. Orquestra de l'Òpera Nacional de Sofia. Dir.: Atanas Margaritov. (168m).

20.00 REPERTORI DE CONCERT

DVORAK: Simfonia n. 5. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: István Kertész. (41m). ADDINSELL: Concert de Varsòvia. Misha Dichter, piano. Philharmonia Orchestra. Dir.: Neville Marriner. (8m). SALIERI: Serenata per a instruments de vent. Il Gruppo di Roma. (6m). ENESCO: Rapsòdia romanesa n. 2, op. 11. Orquestra Simfònica de Baltimore. Dir.: Sergiu Comissiona. (12m). VIVALDI: Concert per a fagot i corda RV 473. Gábor Janota. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (12m). BRITTEN: Variacions sobre un tema de Franck Bridge, op. 10. I Musici de Montréal. Dir.: Yuli Turovsky. (30m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de juliol de 1994 al Palau de la Música Catalana. Concert de Pans & Classics. DVORAK: Concert per a violoncel i orquestra op. 104. TXAIKOVSKI: Simfonia n. 6, op. 74 "Patètica". Lluís Claret. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. (88m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 8 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BARTOK: Concert per a violí i orquestra n. 2. Pierre Hofer,

violí. Orquestra de Ràdio-Lille. Dir.: Maurice Suzan. (39m). L. MOZART: Sinfonia da Caccia. Solistes de trompa. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (11m). HOFFMANN: Quartet en Fa M per a mandolina, violí, viola i laüt. Elfriede Kunschak. Günter Pichler. Anton Bajerle. Vinzenz Hladky. (16m). LECOCQ: Mam'zelle Angot, ballet. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonyngue. (39m). TARTINI: Concert per a flauta i orquestra en Sol M. James Galway. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (10m). NIELSEN: Simfonia n. 6 "Simfonia Semplice". Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Ole Schmidt. (35m). MOSOLOV: Cançons de soldats. Orquestra popular russa d'Osipov. Dir.: Vitaly Gnutov. (10m).

13.00 RICHARD STRAUSS: OBRA SIMFÒNICA

Les entremaliadures de Till Eulenspiegel. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (15m). Simfonia domèstica, op. 53. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neme Järvi. (42m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CLÀSSICS DEL SEGLE XX. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

KALINNIKOV: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (40m). W.F. BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra mi m. Guy Penson. Ricercar Consort. Dir.: Adrian Chamorro. (26m). DOHNANYI: Quintet per a piano, dos violins, viola i violoncel, op. 1. Wolfgang Manz, piano. Quartet Gabrieli. (33m). BUXTEHUDE: "Jesu dulcis memoria". Cantata BuxWV 44. Solistes vocals. Cor de nens de Hannover. The Amsterdam Baroque Orchestra. Dir.: Ton Koopman. (10m). HAHN: Le Bal de Béatrice d'Este, suite. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (17m). BOISMORTIER: Suite per a flauta travessera, guitarra i viola de gamba, op. 35 n. 4. Bernhard Böhm. Jürgen Hübscher. Achim Weigel. (10m). TARTINI: Concert per a violí, corda i continu, en La M, D 96. Uto Ughi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone.

(19m). HAYDN: Simfonia n. 60 "Il distratto". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (25m). SCHUMANN: Requiem für Mignon, Op. 98b. Solistes vocals. Cor i Orquestra de la Fundació Gulbenkian de Lisboa. Dir.: Michel Corboz. (12m). REVUELTAS: La noche de los Mayas. Orquestra Filharmónica de la Ciudad de México. Dir.: Enrique Bátiz. (27m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBCE

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de maig de 1995 al Palau de la Música Catalana. BACH - SCHÖNBERG: Preludi i fuga, BWV 552. BERG: Concert per a violí i orquestra. SCHUBERT: Simfonia n. 8. WAGNER: Parsifal-Sinopsis. Chantal Juillet, violí. Orquestra sinfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Franz Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 9 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

GRIEG: Simfonia en do m. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (32m). LE ROUX: Suite per a dos clavecins n. 6. William Christie. Arthur Haas. (11m). MOZART: Divertimento KV 131. Academy of St. Martin-in-the-fields. Dir.: Neville Marriner. (33m). GRANADOS: Goyescas: Los Majos enamorados (1ª part). Alicia de Larrocha, piano. (32m). F.COUPERIN: Les Nations, la "Imperial". (Tercer ordre). Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (31m). GORECKI: Tres peces en estil antic. Orquestra de Cambra Amadeus. Dir.: Agnieszka Duczmal. (9m). STENHAMMAR: Solstici d'hivern, op. 24. Cor del Concert Hall i Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (12m).

13.00 RICHARD STRAUSS: OBRA SIMFÒNICA

Una vida d'heroi. Orquestra de Cleveland. Dir.: Lorin Maazel. (43m). L'amor de Danae, fragment simfònic, op. 83. Orquestra Simfònica de Toronto. Dir.: Andrew Davis. (11m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

MESSAGER: Monsieur Beaucaire, extractes. Martha Angelici. Liliane Berton. Michel Dens. René Lenoty. Gilbert Moryn. Cors Raymond Saint Paul. Orquestra de l'Associació de Concerts Lamoureux. Dir.: Jules Gressier. (40m). PURCELL: El Rei Artús (extractes). Deller Consort. Deller Choir. The King's Musick. Dir.: Alfred Deller. (60m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

MENDELSSOHN: Concert per a piano n. 2, op. 40. Cyprien Katsaris. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (21m). FORSTER: Sonata per a oboè i baix continu en do m. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, violoncel. Robert Kohnen, clavecí. (8m). HINDEMITH: Hérodias, ballet. Siegfried Mauser, piano. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt. Dir.: Werner Andreas Albert. (22m). VIVALDI: Piango, gemo. Cantata. Teresa Berganza, mezzo-soprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (9m). PROKOFIEV: Puixkiniana. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (22m). ELLINGTON: Suite de "The River" (orquestrat per Ron Collier). Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Neeme Järvi. (27m). BACH: Suite anglesa n. 3, BWV 808. Kenneth Gilbert, clavecí. (20m). ROSSINI: Quartet per a flauta, clarinet, trompa i fagot n. 5. Consortium Classicum. (12m). VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 6. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (37m). BORTNYANSKY: Concert n. 4. Cor Glinka de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Txernutchenko. (8m). DEBUSSY: El mar. Orquestra Simfònica SDR, Stuttgart. Dir.: Sergiu Celibidache. (25m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació

de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Guió de Raimon Colomer i Joan Vives. Sonata per a piano n. 8, op. 13 "Patètica". Paul Badura-Skoda, pianoforte. (20m). Sonata per a piano n. 9, op. 14 n. 1. Paul Badura-Skoda, pianoforte. (15m). Sonata per a piano n. 10, op. 14 n. 2. Paul Badura-Skoda, pianoforte. (15m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 10 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

CHARPENTIER: In obitum augustissimae nec non oisimae gallorum. Reginae lamentum, música pel funeral de la Reina Maria Teresa, H 409. Solistes vocals. Cor de Cambra de Namur. Musica Polyphonica. Dir.: Louis Devos. (27m). TURINA: La oración del torero. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Ataulfo Argenta. (8m). VAUGHAN WILLIAMS: Concert per a oboè i orquestra de corda. Neil Black. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Daniel Barenboim. (19m). A.SCARLATTI: Simfonia de concerto grosso n. 2. William Bennett. Bernard Soustrot. I Musici. (8m). XOSTAKOVITX: Cançons espanyoles, op. 100. Artur Eisen, baix. A. Bogdanova, piano. (16m). BRAHMS: Sextet de corda op. 36. Quartet Amadeus. Cecil Aronowitz, viola. William Pleeth, violoncel. (39m). HÄNDEL: The Faithful Shepherd Suite (Arranjament de Beecham). Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yehudi Menuhin. (26m). PLEYEL: Nocturn per a oboè, dues violes, dues trompes i contrabaix. Concilium Musicum. (17m).

13.00 RICHARD STRAUSS: OBRA SIMFÒNICA

Així va parlar Zarathustra, op. 30. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: André Previn.

(35m). Don Joan, op. 20. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (19m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives.

LES PECES PER A CLAVECIN EN CONCERT DE RAMEAU

TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

S.WAGNER: Simfonia en Do M. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinrich Hollreiser. (45m). HAYDN: Sonata a tres, Hob. IV:F2. Juhani Lindberg, flaut. Nils-Erik Sparf, violí. Lars Brolin, viola. Olof Larsson, violoncel. (15m). PURCELL: Incassum, Lesbia. René Jacobs, contratenor. Wieland Kuijken, viola de gamba. Konrad Junghanel, tioria. (9m). TXAIKOVSKI: La donzella de neu, op. 12. Introducció, melodrama i dansa. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (13m). REGER: Variacions. Fuga sobre un tema de Telemann, op. 134. David Levine, piano. (32m). SCHWINDL: Simfonia "periòdica" en Fa M. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Jörg Herber. (11m). GRIEG: La criada de la muntanya, balada per a baríton, corda i dues trompes. Kare Bjorkoy. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Peter Dreier. (6m). GOSSEC: Quatre amb flauta op. 14 n. 6. Patrick Bocquillon. Trio de corda. W.lliè. (8m). DANSES MÉDÉES VALS. Clemencie Consort. Dir.: René Clemencie. (23m). EL VEL: L'enfant et les sortilèges. Solistes vocals. Ambrosian Opera Chorus. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: A. Previn. (46m). W.F.BACH: Sonata n. 1 Sol M, FK 7. Christopher Rose, clavecí. (11m).

20.00 SELECCIÓ DE NOU TATS

Espai patrocinat per CRISOL

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i viure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 11 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

HARTY: The Children of Lir, poema per a orquestra. Heather Harper, soprano. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (32m). CORRETTE: Sonata per a fagot i baix continu n. 1. "Les Delícies de la Solitud". Danny Bond, fagot. Richte van der Meer, violoncel. Robert Kohnen, clavicel. (7m). DUPUIS: Macbeth, paràfrasi simfònica. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (11m). SMETANA: Trio amb piano op. 15. Trio Borodin. (32m). ARENSKI: Variacions sobre un tema de Txaikovski, op. 35 a. Orquestra de Cambra de Bielorrússia. Dir.: Valery Poliansky. (15m). TELEMAN: Concert en la m per a flauta de bec, viola de gamba i corda. Marion Verbruggen, flauta de bec. Sarah Cunningham, viola de gamba. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Monica Huggett. (15m). MOZART: Bastien i Bastienne. Singspiel en un acte. Solistes dels petits cantors de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Uwe Christian Harrer. (47m).

13.00 RICHARD STRAUSS: OBRA SIMFÒNICA

Una simfonia alpina. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: N. Järvi. (49m). Intermezzo, interludi simfònic, op. 72. Staatskapell Berlin. Dir.: Richard Strauss. (6m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MENDELSSOHN: Concert per a violí i orquestra op. 64. Sergi Alpiste. Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (29m). GRANADOS: Intermedi de Goyescas. Josep Quer, contrabaix. David Malet, piano. (5m). GARCÍA LORCA: Cançons espanyoles antigues. Ginesa Ortega, cantora. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (26m). BACH: Coral BWV 659. P. Jordi M. Bou i Simó, a l'orgue de Poblet. (5m). GURIDI: Canción de Miguel, d'El Caserio (arran-

jament de P. Perelló). L'Orquestra de Cambra d'Acordions de Barcelona. (6m). BRAHMS: Valsos amorosos, op. 52. Antoni Ros-Marbà i Salvador Mas, piano a quatre mans. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (25m). BONET: Dos nocturns. Albert Nieto, piano. (4m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

FRANCK: Psique. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (28m). BERTINI: Gran sextet per a piano, 2 violins, viola, violoncel i contrabaix, op. 90. Sestetto Classico. (30m). HÄNDEL: Concerto a due cori n. 3. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m). LISZT / WEBER: Polonesa brillant, op. 72, adaptació per a piano i orquestra. Michel Béroff. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (10m). J.B. VANHAL: Simfonia en Do M "Il comista". Orquestra de Cambra Filharmònica de Munic. Dir.: Michael Helmuth. (12m). VILLA-LOBOS: Missa Sao Sebastiao. Corydon Singers. Dir.: Matthew Best. (34m). HAYDN: Divertimento a sei, "L'aniversari". Hob II:11. Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: János Rolla. (12m). ENGLUND: Sonata I per a piano-forte. Eero Heinonen. (19m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarriaga. GRUPS DE VENT. HARBI-SO: Quintet de vent. Quintet de Vent Reykjavik. (21m). BOZZA: Scherzo per a instruments de vent, op. 48. Ensemble Viena-Berlin. (3m). WEILL: Suite per a instruments de vent de l'òpera de tres rals". The London Sinfonietta. Dir.: David

Atherton. (22m). HOMES: Quintet de vent n. 1. Quintet de Vent Solistes de Barcelona. (12m). ENESCO: "Dixtuor" per a instruments de vent, op. 14. Orquestra de Cambra de Lausanne. Dir.: Lawrence Foster. (24m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 12 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

FAURE: Requiem, op. 48. Orquestració original. Agnes Mellon. Peter Kooy. La Chapelle Royale. Petits cantors de Saint-Louis. Ensemble Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (38m). ALBENIZ: Concert fantàstic. Primer concert per a piano i orquestra, op. 78. Enrique Pérez de Guzmán, piano. Orquestra de València. Dir.: Manuel Galduf. (28m). DVORAK: Quartet op. 61. Quartet Talich. (32m). DANSES POPULARS FRANCESES DEL SEGLE XVI. The Broadside Band. Dir.: Jeremy Barlow. (17m). GLIERE: Simfonia n. 2, op. 25. BBC Philharmonic. Dir.: Edward Downes. (46m).

13.00 RICHARD STRAUSS: OBRA SIMFÒNICA

Macbeth, poema simfònic op. 23. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). El burgès gentilhome, suite op. 60. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Jeffrey Tate. (38m).

14.00 NOUS INTÈRPRETS

DONIZETTI, TXAIKOVSKI: Dues àries. Octavio Alvarez, tenor. Amparo García, piano. (12m). PIAZZOLA: Le grand tango. Rodolfo Zanni, violoncel. Josep M. Comajuncosas, piano. (11m). BRAHMS: Tres preludis corals, op. 122. Agustí Bruach, orgue. (8m). GRANADOS: Tonadillas. M. Carme Duran, mezzo-soprano. Alan Branch, piano. (10m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

G.B. PERGOLESI: La morte di San Giuseppe, oratori en dues parts. Michele Farruggia, Bernardette Manca di Nissa, Maria Angeles Peters, Patrizia Pace. Orquestra Alessandro Scarlatti de Nàpols, de la RAI. Dir.: Marcello Panni. (109m).

00.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 13 DE MAIG DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de maig de 1993 a l'Església de l'Esperança de Barcelona. Obres de RIBAFLECHA, MORALES, VICTORIA, ROSSINI, MILLET, PUJOL, CASALS i MORRERA. Cor Antics Escolans de Montserrat. Dir.: Gregori Estrada i Joaquim Garrigosa. (44m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 14 DE MAIG DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la

música religiosa de tots els temps. VAUGHAN WILLIAMS: Missa en sol m. Solistes vocals. Corydon Singers. Dir.: Matthew Best. (24m). BOCCHERINI: Credo a quatre veus. Solistes vocals. Capella Santa Cecília de la Catedral de Lucca. Orquestra lírico-simfònica del Teatre de Giglio. Dir.: Gianfranco Cosmi. (8m). BUXTEHUDE: Te Deum laudamus, BuxWV 218. Armin Schoof, orgue de St. Jacob de Lübeck. (12m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MERCADANTE: Il bravo, òpera en dos actes. Dino di Domenico. Adelisa Tabladon. Janet Perry. Sergio Bertocchi. Stefano Antonucci. Cor Filharmònic de Bratislava. Orquestra Internacional d'Itàlia. Dir.: Bruno Aprea. (160m).

20.00 REPERTORI DE CONCERT

GRIEG: Peer Gynt, Suite n. 1, op. 46. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m). RESPIGHI: Antics aires i danses per a llaüt, suite III. I Musici. (18m). GOUNOD: Ballet de "Faust". New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (19m). HANDEL: Concerto grosso n. 6, op. 3. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (7m). BEETHOVEN: Variacions sobre "Là ci darem la mano" de Mozart, WoO 28, Ricercar Academy. (10m). BORODIN: Danses polovtsianes d'El príncep Igor. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (12m). BACH: "Grief for sin" de la Passió segons Sant Mateu, BWV 244. Kathleen Ferrer. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (6m). DUKAS: L'aprenent de bruixot. Scherzo a partir d'una balada de Goethe. Orquestra

Filharmònica de Berlín. Dir.: James Levine. (11m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Finlandesa el dia 23 de juliol de 1993. HAYDN: Trio amb piano Hob. XV:14. STRAVINSKI: Duo concertant. SPOHR: Quintet de vent op. 52. Andreas Haefliger, piano. Isabelle van Keulen, violí. Roland Pontinen, piano. Altres solistes instrumentals. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 15 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

PROKOFIEV: Simfonia n. 5 op. 100. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (43m). J. Ch. BACH: Quartet per a flauta i corda, op. 19 n. 4. Bent Larsen. Peder Elbaek. Henrik Olsen. Birthe Holst Christensen. (12m). ROMAN: Jubilate, cantata. Christina Högman, soprano. Peter Mattei, baix. Cor de Cambra Eric Ericson. Conjunt Barroc de Drottningholm. Dir.: Eric Ericson. (14m). VRANICKY: Simfonia en do m, sense op. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Bohumil Gregor. (21m). RHEINBERGER: Sonata per a trompa i piano, op. 178. Bernhard Krug. Horst Göbel. (23m). VIVALDI: Concert per a corda, RV 119. Solistes de Moscou - Montpeller. (9m). SCHUBERT: Simfonia n. 3, D 200. Orquestra Simfònica de la Ràdio difusió de Colònia. Dir.: Günter Wand. (25m). LITERES: ¡Ah del rústico pastor! Tenpore ventus trio. (13m).

13.00 SOMNIS

BOTTESINI: Reverie en La M. Mario Ricciuti, contrabaix. Luigi Zanardi, piano. (4m). TXAIKOVSKI: Simfonia n. 1 "Somnis d'hivern". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (45m). BERLIOZ: Reverie et Caprice per a

violí i orquestra op. 8. Itzhak Perlman. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (7m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CLÀSSICS DEL SEGLE XX. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

SPOHR: Concert per a violí n. 5, op. 17. Ulf Hoelscher. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (26m). PLATTI: Sonata per a flauta i continu op. 3 n. 6. Bernhard Böhm. Rainer Zipperling. Glen Wilson. (15m). SIBELIUS: Cassazione op. 6. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (13m). KROMMER: Concert per a clarinet i orquestra op. 36. Vlastimil Mares. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Pesek. (21m). CHABRIER: Deu peces pintoresques per a piano. Annie d'Arco. (40m). HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 11. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (19m). HOLST: Suite de St. Paul, op. 29 n. 2. Orquestra de Cambra St. Paul. Dir.: Christopher Hogwood. (12m). STEFFANI: Dimmi, dimmi Cupido, duet. Rossana Bertini. Claudio Cavina. Arcadia. Dir.: Attilio Cremonesi. (9m). BOCCHERINI: Simfonia op. 42, G 520. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (20m). GADE: Quartet de corda en fa m. Quartet Kontra. (19m). C. STAMITZ: Concert per a flauta i orquestra op. 29. Jean-Pierre Rampal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Dir.: Václav Neumann. (19m). SALAZAR: Lauda Sion. Tota pulchra es Maria. Solistes vocals i instrumentals. Capilla Peñaflorida. Dir.: José Rada. (7m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de maig de 1995 al Palau de la Música Catalana. TOLDRA: El giravolt de maig, òpera en versió de concert. Solistes vocals. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 16 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

RUBINSTEIN: Concert per a piano i orquestra n. 4 en re m, op. 70. Alexander Paley, piano. Orquestra Simfònica de l'Estat. Dir.: Igor Golovchinn. (38m). CAMBRA: O dulcis amor, motet. Jacqueline Nicolas, soprano. Anne-Marie Lasla, baix de viola. William Christie, orgue. (10m). MOZART: Simfonia concertant per a violí, viola i orquestra, KV 364. Gidon Kremer. Kim Kashkashian. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31m). S. WAGNER: Obertura de l'òpera "El ferret de Marienburg". Orquestra Filharmònica Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (14m). CROFT: Suite en La. Bradford Tracey, clavicembal. (9m). TELEMANN: Magnificat llatí, TVWV 9:17. Mieke van der Sluis. Graham Pushee. Wilfried Jochens. Phillip Langshaw. Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Hellich. (19m). PFITZNER: Petita Simfonia op. 44. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Werner Andreas Albert. (20m). BEETHOVEN: Sis temes i variacions per a flauta i piano, op. 105. Wolfgang Schulz. Rudolf Buchbinder. (19m).

13.00 SOMNIS

MARAI: La Reveuse, IV.4 (Quart llibre de peces de violí). Jordi Savall, baix de viola. Ton Koopman, clavecí. Hopkinson Smith, guitarra barroca. (9m). DEBUSSY: Réverie. Kathryn Stott, piano. (5m). TARRÉGA: Sueño. Narciso Yepes, guitarra. (5m). TXAIKOVSKI: Suite de la Bella Dorment. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Eugene Ormandy. (28m). ROSSINI: Pèls de Vieillesse (Un profond sommeil). Frederic Chiu, piano. (6m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

BRETON: La verbena de la

paloma, Plácido Domingo. Maria Bayo. Raquel Pierotti. Rafael Castejon. Silvia Tro. Cor de la Comunitat de Madrid. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (46m). HASSE: Larinda e Vanesio, o L'Artigiano Gentiluomo. Silvia Piccolo, soprano. Giorgio Gatti, baríton. Orquestra Barroca de Catània. Dir.: Salvatore Carchiolo. (52m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

MAGNARD: Himne a Venus. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (13m). LULLY: Le Bourgeois Gentilhomme. London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paul Godwin. (15m). DVORAK: Quartet de corda n. 14, op. 105. Quartet Artis. (30m). HAYDN: Simfonia n. 99. Orquestra Reial Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (28m). CIMAROSA: Concert per a clavicèmbal i orquestra, en Si b M. János Sebestyén. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (22m). PUCCINI: Preludi simfònic. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (9m). BUXTEHUDE: "Ich suchte des Nachts", cantata. Greta De Reyghere, soprano. Henri Ledroit, contralt. Guy De Mey, tenor. Max van Egmond, baix. Ricercar Consort. (15m). SCHARWENKA: Concert per a piano n. 1, op. 32. Seta Tanyel. Orquestra Philharmonia. Dir.: Yuri Simonov. (33m). QUANTZ: Sonata en trio en Do M. Ricercar Consort. (10m). RIMSKI-KORSAKOV: Simfonia n. 3, op. 32. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (30m). BRAHMS: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 100. Arthur Grumiaux. Gyorgy Sebok. (19m).

20.00 L'AUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Guió de Raimon Colomer i Joan Vives. Sonata per a piano n. 11, op. 22. Daniel Barenboim. (27m). Sonata per a piano n. 12, op. 26. Vladímir Ashkenazy. (19m). Sonata per a piano n. 13, op. 27 n. 1. Claudio Arrau. (17m). Sonata per a piano n. 14, op. 27 n. 2 "Clar de lluna". Claudio Arrau. (17m).

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 17 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

KALINNIKOV: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (37m). MOZART: Quintet de corda, KV 515. Ensemble 415. (33m). KUHNAU: "Gott, sei mir gnädig nach deiner Güte". Cantus Cölln. Dir.: Konrad Junghanel. (10m). TXAIKOVSKI: Francesca da Rimini, Fantasia op. 32. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Valéry Gergiev. (25m). BIBER: Partita III, de l'"Harmonia Artificiosa-Ariosa", per a dos violins i baix continu. Maria Lindal, violí. Ensemble Saga. (11m). STENHAMMAR: Concert per a piano n. 2, op. 23. Cristina Ortiz. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (29m). ROSINI: Sonata a quatre n. 5. Massimo Mercelli, flauta. Giovanni Picciati, clarinet. Luca Reverberi, fagot. Stefano Pignatelli, trompa. (15m).

13.00 SOMNIS

CATALANI: In sogno. Orquestra Nacional Warmia. Dir.: Silvano Frontalini. (6m). BÜLOW: Rêverie Fantastique, op. 7. Daniel Blumenthal, piano. (14m). ELGAR: The Prince of Sleep. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (5m). NIELSEN: El somni, op. 12. Cor i Orquestra simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Leif Segerstam. (19m). PROKOFIEV: Somnis, op. 6. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (9m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. L'ESCOLA FLAMENCA AL S XV. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BEETHOVEN: Concert per a piano n. 2, op. 19. Glenn Gould.

Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Georg Ludwig Jochum. (30m). J.B.VANHALL: Simfonia en re m. Orquestra de Cambra Filharmònica de Munic. Dir.: Michael Helmuth. (17m). PAGANINI: Quartet de corda n. 1. Salvatore Accardo, Sylvie Gazeau, Alfonso Ghedin, Rocco Filippini. (19m). BERNSTEIN: Songfest, un cicle de poemes americans per a sis cantants i orquestra. Linda Hohenfeld, Wendy White, Patricia Spence, Walter Planté, Vernon Hartman, John Cheek. Orquestra Simfònica de Sant Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (40m). DEVIENNE: Sonata per a fagot i continu, op. 24 n. 2. Danny Bond, fagot. Richte van der Meer, violoncel. Robert Kohnen, clavicèmbal. (9m). BACH: Concert per a dos violins i orquestra, BWV 1043. Marie-Annick Nicolas. Alain Moglia. Orquestra de Cambra Nacional de Tolosa. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (13m). SMETANA: Libuse, obertura de l'òpera. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlavek. (9m). KOZELUCH: Quartet de corda op. 32 n. 3. Quartet Stamtitz. (17m). RAVEL: Rapsòdia espanyola. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (17m). VIVALDI: Sonata n. 8 per a violoncel i continu. Susan Sheppard, violoncel. Lucy Carolan, clavecí. Jane Cohen, violoncel continu. (12m). FREDERIC II DE PRÚSSIA: Concert per a flauta, corda i continu n. 4, en Re M. Kurt Redel. Orquestra Pro Arte de Munic. Dir.: Kurt Redel. (19m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 12. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (18m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOURS, 18 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Re-

cull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

FIBICH: Simfonia n. 2, op. 38. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Jiri Belohlavek. (36m). D.SCARLATTI: Stabat Mater, a deu veus i baix continu. Elisabeth Hermans, Jan Van El-sacker, Conjunt vocal Currende. Solistes instrumentals. Dir.: Erik Van Nevel. (26m). SCHUMANN: Sonata per a piano n. 2, op. 22. Karl Engel. (20m). HAYDN: Sis minuts Hob. IX:16 (13 a 18). Capella Istropolitana. Dir.: Peter Guth. (14m). HINDEMITH: Simfonia en Si b per a banda. Orquestra Simfònica de Melbourne. Dir.: Werner Andreas Albert. (17m). COUPERIN: Les Nations: L'Espanyola. Kuijken Ensemble. (29m). WEBER: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: W. Sawallisch. (18m).

13.00 SOMNIS

MILHAUD: Les Rêves de Jacob op. 294. Solistes de la Nouvel Orchestre Philharmonique. (20m). LISZT: Somnis d'amor, 3 nocturns. Daniel Barenboim, piano. (16m). MENDELSSOHN: El somni d'una nit d'estiu. Obertura, op. 21. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (13m). FAURE: Après un Rêve, op. 7 n. 1. Jules Eskin, violoncel. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (3m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BRUDIEU: 4 madrigals. La Colomina. (8m). BROTONS: Sonata per a viola i piano op. 28. Membres del Leopold Piano Quartet. (17m). RECITAL de romances de sarsuela. Josep Carreras. Orquestra de cambra Anglesa. Dir.: Antoni Ros Marbà. (27m). PLADEVALL: Scherzo. Quartet de bec "Fruillato". (4m). BRAHMS: Variacions sobre un tema de Handel, op. 24. Josep Colom, piano. (28m). TURULL: L'amor incert. Uma Ysamat, soprano. Orquestra Divertimento. (13m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

MARTUCCI: Concert per a piano op. 66. Jeffrey Swann. Orquestra Filharmònica de Montpeller. Dir.: Massimo De Bernart. (40m). MONTECLAIR: Concert per a flauta travesera n. 2. Barthold Kuijken. Wieland Kuijken. Robert Kohnen. (13m). HAYDN: Sim-

fonía n. 91. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (31m). ELGAR: La bandera de Sant Jordi, op. 33. Cor Simfònic de Londres. Orquestra Simfònica del Nord d'Anglaterra. Dir.: Richard Hickox. (29m). BIBER: Mensa sonora. (Parts I a III). Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (27m). MENDELSSOHN: Romances sense paraules, llibre I op. 19. Luba Edlina, piano. (18m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarri-ga. GRUPS DE VENT. ARNOLD: Tres cants ritmats per a quintet de vent, Op. 4. The Nash Ensemble. (7m). LIGETI: Deu peces per a quintet de vent. Solistes de vent de Viena. (13m). JOLIVET: Serenata per a quintet de vent amb oboè principal. Quintet de vent de Bergen. (17m). PUEYO: Quintet de vent. Quintet de Vent Solistes de Barcelona. (10m). R. STRAUSS: Sonatina per a 16 instruments de vent, n. 1. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: André Previn. (35m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 19 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BACH: "Herz un Mund und Tat und Leben" (El cor, la boca, l'acció i la vida), cantata BWV 147. Gillian Fisher. David James. Ian Partridge. Michael Ge-

orge. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (30m). BRITTEN: Sinfonietta, op. 1. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (15m). MOZART: Trio per a viola, clarinet i piano KV 498 "Kegelstatt Trio". Nobuko Imai. Janet Hilton. Roger Vignoles. (20m). TELEMANN: Concert per a dues flautes, violí violoncel, en Re. M. Rachel Brown. Siu Peasgood. Simon Standage. Jane Coe. Collegium Musicum 90. Dir.: Simon Standage. (21m). MEHUL: Simfonia n. 2. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (24m). LECLAIR: Sonata n. 8 per a violí i baix continu (primer llibre). Fabio Biondi. Rinaldo Alessandrini. Maurizio Naddeo. Pascal Monteilhet. (20m). COPLAND: Hear Ye! Hear Ye!, ballet en un acte. London Sinfonietta. Dir.: Oliver Knussen. (32m).

13.00 SOMNIS

SMETANA: Rêves. William Howard, piano. (28m). MOMPOU: Combat del somni. Carme Bustamante, soprano; Carme Bravo, piano. (16m). RUBINSTEIN: Album de Peterhof, op. 75 (Réverie). Joseph Banowetz, piano. (6m). YSAÏE: Rêve d'enfant per a violí i piano, op. 14 Frank Peter Zimmermann. Edoardo Maria Strabbioli. (4m).

14.00 NOUS INTÈRPRETS

BRAHMS: Tres danses hongareses. Marina Rodríguez, piano. Joan-Josep Gutiérrez, piano. (9m). MORERA: Tres cançons. Elisenda Cabero, soprano. M. Montserrat Cabero, piano. (8m). OLIVES: Quatre peces per a piano. Ramon Porter, piano. (7m). GERSHWIN: Porgy and Bess, selecció. 2111 Quintet de Metall. (20m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

VIVALDI: Montezuma, òpera en tres actes (reconstrucció de Jean-Claude Malgoire). Dominique Visse. Danielle Borst. Isabelle Poulenard. Nicolas Rivenq. Brigitte Balleys. Luis Masson. La Grande Écurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (135m).

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 20 DE MAIG DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Radio Holandesa el dia 21 d'octubre de 1993. DEBUSSY: Khamma. MARTIN: Balada per a piano i orquestra. Balada per a saxo i orquestra. STRAVINSKI: Petruixka. Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (87m).

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 21 DE MAIG DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. GAZZANIGA: Glòria per a solistes, cor mixt, orquestra i orgue. Cappella Musicale de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (40m). DUFAY: Alma Redemptoris Mater, motet. Andrés Soós. Agnès Dobszay. János Mezei. Schola Hungarica. Dir.: László Dobszay. (3m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina

Malagarri-ga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: Don Pasquale, òpera còmica en tres actes. Renato Bruson. Eva Mei. Thomas Allen. Frank Lopardo. Alfredo Giacomotti. Cor de la Ràdio de Baviera. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Roberto Abbado. (120m).

19.15 REPERTORI DE CONCERT

KODALY: El gall d'indi, variacions simfòniques sobre un cant popular. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: Antal Dorati. (25m). BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. Claudio Arrau. Staatskapelle de Dresden. Dir.: Colin Davis. (37m). STRAVINSKI: L'ocell de Foc, suite del ballet. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neeme Järvi. (31m). HANDEL: Concerto grosso op. 3 n. 4. L'Arpa Festante München. Dir.: Michi Gaigg. (13m). MOZART: Simfonia n. 39, KV 543. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: James Levine. (29m). RIMSKI-KORSAKOV: La Gran Pasqua Russa, obertura op. 36. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (15m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 d'agost de 1994 a l'Església Parroquial de la Vila de Llivia. XIII Festival de Música. SCHUBERT: Dos Impromptus op. 90. Fantasia Wanderer, op. 15. SMETANA: Recull de danses txeques. LISZT: Sonet de Petrarca n. 123. Rapsòdia espanyola. Igor Ardachev, piano. (88m).

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 29 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCRIABIN: Simfonia n. 3, op. 43 "El poema diví". Gran Orquestra Simfònica de la RTV de l'URSS. Dir.: Vladímir Fedoseiev. (46m). WASSENAER: Concerto armónico n. 2 (atribuït a Pergolesi). I Musici. (11m). MOZART: Missa KV 257, "Missa de Credo". Ann Monoyios. Elisabeth Graf. Oly Pfaff. Franz-Josef Selig. Cor de Cambra de Colònia. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (26m). LEKEU: Segon Estudi Simfònic (Hamlet. Ofèlia) Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomée. (20m). MORENO TORROBA: Sonatina trianera. Los Romaneros, guitarres. Angelita Romero, castanyoles. (8m). C.Ph.E.BACH: Concert per a flauta i orquestra WQ 168, H 438. Eckart Haupt. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Hachen. (20m). WALTON: Quartet de corda en la m. Gabrieli String Quartet. (29m).

13.00 MANUEL DE FALLA

El amor brujo. Ginesa Ortega. Orquestra de Cambra Teatre Lliure de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (37m). Extractes de "España" 6 hojas de álbum, op. 165. Pepe Romero i Celín Romero, guitarres. (6m). Fantasia bètica. Alicia de Larrocha, piano. (13m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CLÀSSICS DEL SEGLE XX. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

PROKOFIEV: Simfonia n. 4, op. 112. Versió de 1947. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (37m). LISZT: Szózat und Hymnus, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád József. (10m). VIVALDI: Sonata de cambra per a oboè i baix continu, RV 53. Camerata de Colònia. (11m). ANÓNIM: Concert per a clavicèmbal i corda. János Sebestyén. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla.

(17m). SAUMELL: Quatre contradanses. Georges Rabol, piano. (6m). MANCINELLI: Cleopatra, música d'escena. Orquestra Nacional Warmia. Dir.: Silvano Frontalini. (48m). LASSUS: Miserere mei Deus, Salm 50. The Hilliard Ensemble. Kees Boeke Consort. Dir.: Paul Hillier. (23m). KODALY: Duo per a violí i violoncel, op. 7. Eleonora Tukovsky. Yuli Turovsky. (27m). MOZART: Gallimathias musicum, KV 32. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (18m). MENDELSSOHN: Quintet per a clarinet i quartet de corda (arranjament del concert per a violí). Dieter Klöcker. Consortium Classicum. (22m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'agost de 1993 a l'Auditori Pau Casals de Sant Salvador d'El Vendrell. XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. Obres de MOZART, WATERSON, RODEN, FARKAS, VERGÉS, ELLINGTON i GERSHWIN. Quartet de Clarinets de Barcelona. Fede Giberaga, bateria. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlex Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 30 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHUBERT: Rosamunda, música d'escena, D 797. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: B. Haitink. (43m). KROMMER: Partita op. 45 n. 1. Collegium Musicum Pragense. (22m). GRIEG: Antiga romança noruega, op. 51. Philharmonia Orchestra. Dir.: Raymond Leppard. (25m). DUNI: Àries per a Farinelli. Aris Christoffelis, soprano. Ensemble d'instruments antics. Laure Morabito, clavicèmbal. (13m). MILHAUD: Suite sobre Corrette per a trio de

canyes, op. 161 b. Zdenek Hedba, oboè. Adolf Nechvátal, clarinet. Pavel Zedník, fagot. (9m). TELEMANN: Obertura en rem. (TWV 55:d3). Obertures de Darmstadt. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31m). GLINKA: Sonata per a viola i piano en Do m. (Inacabada). Feodor Drujinine. Mikhail Muntian. (17m).

13.00 MANUEL DE FALLA

Noches en los jardines de España. Alicia de Larrocha. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Sergiu Comissiona. (24m). Psyché. Victòria dels Àngels. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (6m). Homenatge a Dukas. Homenatge a Debussy. Eulàlia Solé, piano. (7m). Sis cançons per a veu i piano. Maria Orán, soprano. Miguel Zanetti, piano. (16m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

LORTZING: Zar und Zimmermann, òpera còmica en tres actes. Hermann Prey. Lucia Popp. Karl Ridderbusch. Werner Krenn. Adalbert Kraus. Cor de la Ràdio de Baviera. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Heinz Wallberg. (111m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHUBERT: Simfonia n. 2, D 125. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (35m). CORRETTE: Sonata per a flauta i clavicèmbal, op. 25 n. 4 "Les amusements d'Apollon chez le roi Admète". Le Nouveau Quatuor. (13m). DVOŘAK: Peces romàntiques per a violí i piano, op. 75. Uto Ughi. Leonard Slatkin. (13m). TARTINI: Concert per a violí, corda i continu, en mi m, D 56. Uto Ughi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (18m). 5 Cançons angleses de la Cort dels Tudor. Emily Van Evera, soprano. Nancy Hadden. Andrew Lawrence-King. Christopher Wilson i Robert Meunier. (12m). S. WAGNER: Obertura de l'òpera "El jove duc esbojarrat". Orquestra Filharmònica Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (12m). LLOBET: Melodies tradicionals. José Luis Lopategui, guitarra. (16m). MOZART: Simfonia n. 40, KV 550. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (31m). A. SCARLATTI: Ammore, brutto figlio de pottana, cantata. Pino de Vittorio. Cappella della Pietà de Turchini. Dir.: Antonio Florio. (9m). RAFF: Simfonia n. 3, op. 15 "En el bosc". Orquestra

Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (45m). HAYDN: Concert per a orgue Hob. XVIII:8. Martin Gester, solista i director. Le Parlement de Musique. (15m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Guió de Raimon Colomer i Joan Vives. Sonata per a piano n. 19, op. 49 n. 1. Claudio Arrau. (8m). Sonata per a piano n. 20, op. 49 n. 2. Claudio Arrau. (9m). Sonata per a piano n. 21, op. 53 "L'albada". Daniel Barenboim. (28m). Sonata per a piano n. 22, op. 54. Vladímir Ashkenazy. (11m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlex Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 31 DE MAIG DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

ELGAR: Simfonia n. 1, op. 55. Orquestra Hallé. Dir.: James Loughran. (52m). REBEL: Le Tombeau de M. de Lully. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (16m). MO-SOLOV: "Camins del front", nou cors. Solistes i Cors Russos de la Ràdio Televisió de l'URSS. Dir.: Nikolai Kutuzov. (20m). B. MARCELLO: Sonata per a flauta de bec en sol m, op. 2. Susanne Schaffert. Hans Ludwig Hirsch. (8m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 4, G 477. David Geringas. Orquestra de Cambra de Pàdua i del Venèto. Dir.: Bruno Giuranna. (14m). FIELD: Sonata per a piano op. 1 n. 2. Miceál O'Rourke. (14m). RUSSINYOL: Cançons sefardites. Anna Ricci, mezzo-soprano. Bernat Castillejo, flauta. Jordi Russinyol, guitarra. Jaume Bragulat, percussió. (14m). WIE-NIAWSKI: Concert per a violí i orquestra n. 2, Op. 22. Joshua

Bell. Orquestra de Cleveland. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (23m).

13.00 MANUEL DE FALLA

Concert per a clavicèmbal i cinc instruments. Tony Millan, clavicèmbal. Jaime Martín, flauta. Manuel Angulo, oboè. Joan Enric LLuna, clarinet. Santiago Juan, violí. Jorge Pozas, violoncel. Dir.: Edmon Colomer. (15m). El retablo de Maese Pedro. Joan Martín. Iñaki Fresán. Joan Cabero. Orquestra de Cambra Teatre Lliure de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (27m). FALLA: Suite popular espanyola. Cho-Liang Lin, violí. Sandra Rivers, piano. (13m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. ELS MÚSICS DEL PRÍNCIP DE CONTI. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

ARENSKI: Concert per a violí i orquestra op. 54. Sergei Stadler. Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Vladislav Txe-rnuixenco. (23m). BACH: Sonata per a oboè, viola i continu n. 6, BWV 530. Heinz Holliger, oboè. Tabea Zimmermann, viola. Christiane Jaccottet, clavecí. Thomas Demenga, violoncel. (12m). VIERNE: Marxa triomfal del centenari de Napoleó I, per a 3 trompetes, 3 trombons, 3 timbales i orgue. Conjunt de metall The London-Gabrieli. Christopher Bowers-Broadbent, orgue. Dir.: Christopher Larkin. (8m). ARNE: Simfonia n. 4. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (14m). BERLIOZ: Scène Héroïque (La Révolution Grecque), cantata. Ruud van der Meer. Lieuwe Visser. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Holandesa. Dir.: Jean Fournet. (21m). ARRIAGA: Quartet de corda n. 2. Quartet Rassoumovsky. (21m). ARNOLD: Concert per a oboè i orquestra, Op. 39. Malcolm Messiter. Orquestra del Festival de Londres. Dir.: Ross Pople. (14m). CHOPIN: Sonata per a violoncel i piano, op. 65. Ofra Harnoy. Cyprien Katsaris. (28m). J.B.VANHALL: Simfonia en sol m. Orquestra de Cambra Filharmònica de Munic. Dir.: Michael Helm-rath. (18m). COPLAND: Old American Songs, versió orquestral. Thomas Hampson, baríton. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (25m). A.SCAR-

LATTI: Simfonia de concerto grosso n. 6. William Bennett. I Musici. (7m). MENDELSSOHN: Sextet per a piano i corda, op. 110. Karadar-Bertoldi Ensemble. (29m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlex Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 1 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHUBERT: Missa en Mi b M, D. 950. Helen Donath, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Francisco Araiza, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (56m). STRADELLA: Simfonia en Re M i Simfonia en Fa M per a violí i clavecí. R. Bonucci. B. Canino. (13m). FAURE: Nocturn per a piano n. 5, op. 37. Paul Crossley, piano. (9m). MOZART: Quartet de corda KV 80. Quartet Mirring. (14m). MERCADANTE: Concert per a clarinet i orquestra de cambra, op. 101. Karl Leister. The Master Players. Dir.: R. Schumacher. (16m). DVORAK: Simfonia n. 1 en do m, "les campanes de Zlonice". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Rafael Kubelik. (49m). BEETHOVEN: Bundeslied, Op. 122. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (4m).

13.00 MANUEL DE FALLA

El corregidor y la molinera. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (45m). Interludi i dansa de La Vida Breve. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (7m). Serenata per a piano. Maria Rosa Bodini. (4m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BACH: 6 Preludis i Fugues del Clave ben temperat (n. 7 a 12). Leonora Milà, piano. (29m). BENEJAM: Concert per a saxo i orquestra. John W. Stewart. Orquestra Simfònica de Birmingham. Dir.: Amerigo Marino. (17m). R.STRAUSS: 5 Lieder. Montserrat Caballé. Alfredo Rossi, piano. (19m). A.SOLER: Sonata per a clavecí n. 77. Bob van Asperen. (11m). JORDA: Quan la terra gruny. Teresina Jordà, piano. (7m). MORALEDA: Retaule Mallorquí, glosa per a cobla i timbals. Cobla Els Mongrins. (11m). BRUDIEU: "Fantasiant, amor a mi descobre", madrigal. La Colombina. (3m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHACHT: Concert en Si b M per a clarinet i orquestra Dieter Klöcker. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Hans Stadlmair. (24m). LOCKE: Suite n. 3 en Do M. The Locke Consort. (7m). BORODIN: Simfonia n. 2 "Èpica". Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'Estat de l'URSS. Dir.: Evgueni Svetlanov. (31m). HANDEL: Silete venti, motet HWV 242. Jennifer Smith, soprano. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (28m). MOZART: Concert per a violí n. 2, KV 211. Anne-Sophie Mutter. Philharmonia Orchestra. Dir.: Riccardo Muti. (21m). SCHREKER: Suite Romàntica. Orquestra Tonkuenstler de Viena. Dir.: Uwe Mund. (27m). VILLA-LOBOS: 3 fragments de "Guia practico" i "A lenda do Caboclo". Luiz de Moura Castro, piano. (8m). CRUSELL: Quartet amb clarinet n. 1, op. 2. Thea King. Membres del Quartet de corda Allegri. (19m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarri-ga.

GRANS INTERPRETS DE LA MÚSICA DEL SEGLE XX.

MARTIN: Petita Simfonia Concertant. Solistes instrumentals. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (20m). BERG: Quartet de corda op. 3. Quartet Kronos. (19m). REIMANN: Tres poemes de Michelangelo per a baríton i piano. Dietrich Fischer-Dieskau. Arbert Reimann. (15m). LIGETI: Concert de cambra per a 13 instrumentistes. Ensemble "Die Reihe", Viena. Dir.: Friedrich Cerha. (20m). STRAVINSKI: Berceuses du chat. Cathy Berberian. Columbia Chamber Ensemble. Dir.: Igor Stravinski. (4m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 2 DE JUNY DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

STRAVINSKI: El petó de la fada, ballet. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (45m). G.GABRIELI: Magnificat (Simfonia Sacra n. 2). Schütz-Akademie. Dir.: Howard Arman. (7m). STANFORD: Rapsòdia irlandesa n. 3, op. 147. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Vernon Handley. (15m). PIXIS: Gran sonata per a oboè i piano, Op. 35. Paul Dombrecht. Jos van Immerseel. (24m). CALDARA: Simfonia a quatre n. 4. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (5m). DONIZETTI: Quatre Nocturns per a vent i corda. Solistes instrumentals. (14m). REGER: Una suite romàntica, op. 125. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Hermann Scherchen. (31m). GESUALDO: Tristis est anima mea. Pomerium Musices. Dir.: Alexander Blachly. (6m). GLI-LIANI: Rossiniana n. 5, op. 253. Bruno Giuffredì, guitarra. (13m).

13.00 MANUEL DE FALLA

Allegro de concert. Eulàlia Sala, piano. (10m). El sombrero de tres picos, ballet. Maria Lluïsa Muntada, soprano. Jove Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Edmon Colomer. (40m). Canto de los remeros del Volga. Josep Colom, piano. (4m).

14.00 NOUS INTERPRETS

A.SOLER: Dues Sonates. Helena Bayo, piano. (7m). BROTONS: Sonata per a clarinet i piano op. 46. Joan Pere Gil. Emili Blasco. (14m). BOLIART: Tres estiuques. Ester Vela i Eulàlia Vela, piano a quatre mans. (6m). FAURE: Quatre cançons. Rosa Mateu, soprano. Jorge Romero, piano. (9m). SARASATE: Aires bohemis. Eva León, violí. Hisako Hiseki, piano. (8m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

FRANCK: Rédemption, poema simfònic. Lambert Wilson, recitador. Béatrice Uria-Monzon, mezzo-soprano. Orfeó Donostiarra. Orquestra del Capitol·li de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 3 DE JUNY DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Holandesa el dia 19 de novembre de 1993. PROKOFIEV: Concert per a piano n. 1. XOS-TAKOVITX: Simfonia n. 4. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: Gennadi Rozdestvenski. (83m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 4 DE JUNY DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. CANT CORS (manuscrits franciscans dels segles XVII i XVIII): Requiem. Ensemble Organum. Dir.: Marcel Pérès. (27m). WALTON: Glòria. Ameral Gunson, contralt. Neil Mackie, tenor. Stephen Roberts, baix. Cor Bach. Orquestra Philharmonia. Dir.: David Willcocks. (18m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

VERDI: Don Carlo, òpera en cinc actes. Ferruccio Furlanetto. Michael Sylvester. Vladimir Chernov. Samuel Ramey. Paul Plishka. Aprile Millo. Cors i Orquestra del Metropolitan. Dir.: James Levine. (203m).

20.35 REPERTORI DE CONCERT

BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 37. Maurizio Pollini, piano. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Karl Böhm. (35m). VILLALOBOS: Bachianes braseres n. 4. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (19m). SIBELIUS: Una Saga, op. 9. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: Lorin Maazel. (17m). MOZART: Concert per a trompa i orquestra n. 1, KV 412. Barry Tuckwell. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Peter Maag. (9m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio de la Suïssa Italiana el dia 2 de maig de 1992 al Palau dels Congressos de Lugano. PRIMAVERA CONCERTÍSTICA. WEBER: Oberon, obertura. BRAHMS: Concert per a violí, violoncel i orquestra op. 102. BRUCKNER: Simfonia n. 3. Saskia Filippini, violí. Rocco Filippini, violoncel. Staatskapelle Weimar. Dir.: Hans Peter Franck. (99m).

00.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 MAIG	21 h.	Monestir de Pedralbes	Orquestra del segle XVIII. Eric Hoeprich, clarinet. Dir: Frans Brüggen. Haydn, Mozart, Mendelssohn. (XVIII Festival de Música Antiga).
	22 h.	Palau	Dyango.
3 MAIG	19,30 h.	Conservatori Municipal	Jordi Cordina, guitarra. Guinovart, Fleta, Acuña, Sardà, Ribas, Codina.
	22 h.	Palau	Dyango.
4 MAIG	20 h.	Saló de Cent	Larry Passin, clarinet. Patrick Hooper, piano. Brahms, Debussy, Stravinsky, Weber. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h.	Palau	I Musici. Händel, Telemann, Bach, Vivaldi. (Euroconcert).
	21 h.	Monestir de Pedralbes	Roel Dieltiens, violoncel barroc. Bach. (XVIII Festival de Música Antiga).
	21 h.	Col·legi major Ramon Llull	Georgina Baird-Smith, violoncel. Mariella Konstantinova, piano. Boccherini, Brahms, Strauss, Nin. (JJMM de Barcelona).
6 MAIG	11,30 h.	Drassanes	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Anton Roda. Hautuast, Evers, van Delft, Morricone, Guridi, Falla.
	19 h.	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Chantal Juillet, violí. Dir: Franz-Paul Decker. Bach/Schönberg, Berg, Schubert, Wagner.
	19 h.	Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Anton Roda. Hautuast, Evers, van Delft, Morricone, Guridi, Falla.
	21 h.	Església de St. Felip Neri	Roel Dieltiens, violoncel barroc. Bach. (XVIII Festival de Música Antiga).

CONCERTS

	21 h.	Església Santa Anna	Orfeó Català. Dir: Jordi Casas. Elgar, Montsalvatge (Maig Coral Barcelonès).
7 MAIG	11 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	11,30 h.	Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. (Segona audició).
	12 h.	Barri Gòtic	Concert de carilló. Maria Dolors Coll i Anna M. Reverté, carillonistes.
	17 h.	Palau	Prova final del Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals.
	19,30 h.	Església de St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Carcani, Guridi.
9 MAIG	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Anna Comellas, violoncel. Roberto de la Rosa, piano. Beethoven, de la Serna, Schumann, Ravel, Bach, Cassadó.
	21 h.	Palau	The Johnny Thompson Singers. Gospel, espirituals negres. (Palau-cent. Concert patrocinat per Fundació Tabacalera).
	21 h.	Monestir de Pedralbes	Centre de Música Barroca de Versailles. (XVIII Festival de Música Antiga).
10 MAIG	19,30 h.	Conservatori Municipal	Grup de saxòfons del Conservatori. Dir: Miquel Bofill.
11 MAIG	20 h.	Saló de Cent	Quartet de corda de Barcelona. Evgueni Gratch, violí, Alejandra Presaizen, violí. Carl Johansen, viola. David B. Runnion, violoncel. Beethoven, Shostakòvitx. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h.	Palau	Budapest Festival Orchestra. Dir: Sir Georg Solti. Bartók. (Iber-camera).
	21 h.	Església de St. Felip Neri	Barthold Kuijken, flauta travessera. Gustav Leonhardt, clavicèmbal. Telemann, d'Anglebert, Le Roux, Mùthel, Bach. (XVIII Festival de Música Antiga).
12 MAIG	21 h.	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Dir: Franz-Paul Decker. <i>El giravolt de maig</i> , de Toldrà (versió concert).
13 MAIG	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	19 h.	Centre Cívic Bon Pastor	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Sorozábal, Giménez, Verdi.
14 MAIG	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h.	Sant Andreu Teatre	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Sorozábal, Giménez, Verdi.
	18 h.	Palau	Bernat Vivancos, piano (2n. Premi Concurs Internacional de Piano Maria Canals 1993). Scarlatti, Schumann, Pueyo, Boliart, Blancafort, Liszt. (Els diumenges al Palau).
	19,30 h.	Església de St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Baguer, Caldara, Römer, Widor, Mendelssohn.
15 MAIG	19 h.	Palau	M ^a Carmen Hernández, soprano. Joan Cabero, tenor, Àngel Òdena, baríton, Amparo García Cruells, piano. Verdi, Rossini, Puccini, Mozart, Donizetti, Bizet. (Concert de tarda al Palau).
16 MAIG	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Helena Bayo, piano. Beethoven, Bartók, de Villasanté, Montsalvatge, Castillo.
	20 h.	Sala Pepita Sallés	Duo Reinecke. José Lozano, clarinet. Antonio Sorio, piano. Poulenc, Sancan, Montsalvatge, Hindemith, Arnold, Gouvy, Schumann, Baermann, Mozart. (Amics de Mozart).
	20,30 h.	Can Ponsic	Clara Hernández, viola de gamba. Laura Folch, violoncel. Mireia Hernández, clavicèmbal. Kühnel, de Caix, Buxtehude, Gabrielli, Schenk.
	21 h.	Palau	Orfeó Català (dir: Jordi Casas) i Cor Jove de l'Orfeó Català (dir: Conxita Garcia). Òscar P. Boada, piano. Concert dedicat als socis.
	21 h.	Teatre Victòria	Brahms, Montsalvatge, autors diversos. <i>Madama Butterfly</i> , de Puccini. Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir: Brian Salesky.
17 MAIG	20 h.	Catedral	Thomas Daniel Schelee, orgue. Couperin, Franck, Schlee, Messiaen. (L'orgue a la catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21 h.	Església de Sta. Maria del Pi	La Reverdie. (XVIII Festival de Música Antiga).

CONCERTS

18 MAIG	19,30 h.	Conservatori Municipal	Orquestra Antoni Nicolau d'estudiants de Grau Mig del Conservatori. Dir: Albert Argudo.
	21 h.	Col·legi major Ramon Llull	Marta Obradors, piano. Francesc Conesa, piano. Ravel, Debussy, Poulenc, Milhaud. (JJMM de Barcelona).
19 MAIG	21 h.	Teatre Victòria	<i>Madama Butterfly</i> , de Puccini. Dir: Brian Salesky.
	21 h.	Conservatori Municipal	Antoni Besses, piano. ester Pineda, piano. Debussy, Ravel, Poulenc, Montsalvatge, Besses, Taverna-Bech. (Associació Catalana de Compositors).
	21,30 h.	Palau	Paco Ibáñez. Xavier Ribalta. José Antonio Labordeta. Salvador Escamilla. (5è aniversari Associació A.R.A.P.D.I.S.).
20 MAIG	10 h.	Centre Cívic Can Felipa	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Francesc Guillem. Weber, Strauss, Lijnschooten, Anderson, Llano, Salnikov, Groot/Peeters.
	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Enrique Tellería, bandoneó. Dir: Jordi Mora. Toldrà, Piazzola, Txaikovski. (II Cicle de Concerts Simfònics Pans & Company).
21 MAIG	11,15 h.	Delegació ONCE	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Àngel Resa, violí, Montserrat Palet Dalmases, violí. Montserrat Majà, violoncel. Dir: Joan Palet Dalmases. Bach, Couperin, Toldrà. (Amics dels Clàssics).
	11,30 h.	Sant Andre Teatre	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Francesc Guillem. Weber, Strauss, Lijnschooten, Anderson, Llano, Salnikov, Groot/Peeters.
	18 h.	Palau	Asier Polo, violoncel. Miguel Àngel O. Chavaldas, piano. Schumann, Brahms, Messiaen, Martinu, Debussy. (Els diumenges al Palau).
	18,30 h.	Ateneu Barcelonès	Laura Oliver de La Guerra, violoncel. Magdalena Ribas Wannieck, piano. Couperin, Beethoven, Franck. (Associació Massià-Carbo-nell).
	19,30 h.	Església de St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Pieterszoon Sweelink, Buxtehude, Seixas, Boyce, Boehm, Leyding.
22 MAIG	21 h.	Teatre Victòria	<i>Madame Butterfly</i> , de Puccini. Dir: Brian Salesky.
23 MAIG	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Lluís M. Heras, violoncel. Jordi Regunat, clavicèmbal. Vivaldi, Boccherini, Telemann, Bach.
	20,30 h.	Església de Pompeia	Catalonia Brass Quintet. Gordac, Jacobs, Wideman, Tilman, Susato, Bach, de la Riba.
	21 h.	Monestir de Pedralbes	Ensemble Organum. (XVIII Festival de Música Antiga).
	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica Shinsei de Japó. Eietsu Hayashi, tambor japonès. Dir: Ondrej Lenard. Mozart, Isao Matsushita, Mahler. (Palaucent. Concert patrocinat per Televisió de Catalunya S.A.).
24 MAIG	19,30 h.	Conservatori Municipal	Grup d'acordions del Conservatori. Dir: José Manuel García Pérez. Lacroix, Mhor, Maasz, Boliart, Codina, Rauch.
	21 h.	Institut Francès	Le Trio Wanderer. Vincent Coq, piano. Guillaume Sutre, violí. Raphaël Pidoux, violoncel. Ravel.
25 MAIG	19,30 h.	Seu Amics dels Clàssics	Regina de Andrés, soprano. Rosa M. Cortés, piano. Encina, Fuenllana, Scarlatti, Caldara, Gluck, Martini, Schubert, (Amics dels Clàssics).
	21 h.	Teatre Victòria	<i>Madama Butterfly</i> , de Puccini. Dir: Brian Salesky.
	21 h.	Col·legi major Ramon Llull	Paolo Pepicelli, flauta travessera. Elisabeth Sabatini, flauta travessera. Fabio Ciofini, piano. Geminiani, Sammartini, Telemann, Bach. (JJMM de Barcelona).
	21 h.	Església de Sta. Maria del Pi	Ensemble Organum. (XVIII Festival de Música Antiga).
27 MAIG	19 h.	Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Von Suppé, Ketelbey, Matra, Mussorgski.
	20,30 h.	Orfeó Gracienc	Orquestra de l'Accademia de Barcelona. Orfeó Gracienc. Dir: Néstor Eidler. <i>Dido i eneas</i> , de Purcell (versió concert). (Associació Aberastury).
	21 h.	Santuari de Sant Antoni (c/Santaló)	Orfeó Laudate. Orquestra i solistes vocals. <i>Jonah</i> , <i>Jephte</i> , de Carissimi.
	21 h.	Església de St. Felip Neri	Joan Izquierdo, flautes de bec. Jonathan Manson, violes de gamba. Pieter-Jan Belder, clavicèmbal. Hotteterre, Corelli, Locke, Fontana, Telemann, Bach. (XVIII Festival de Música Antiga).

28 MAIG	11,30 h.	Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. (Segona audició).
	17 h.	Teatre Victòria	<i>Madama Butterfly</i> , de Puccini. Dir: Brian Salesky.
	18 h.	Palau	Cor de Cambra del PMC (patrocinat per fundació Caixa de Catalunya). Josep Surinyach, piano. Dir: Günter Theuring. Brahms, (Eldiumenges al Palau).
	19,30 h.	Església de St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Viola, de Lange Jr., Messiaen.
29 MAIG	19 h.	Palau	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Dir: Conxita Garcia. Cançons populars. (Concert de tarda al Palau).
30 MAIG	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Teresa Borotau, arpa. Esteve Zulet, flauta travessera. Loelliet, Boieldieu, Zingel, Donizetti, Thomas, Fauré, Rust, Bizet, Naderman, Tulou.
31 MAIG	21 h.	Palau	Les musiciens du Louvre. Véronique Gens, mezzo-soprano. Gérard Thérnel, tenor. Dir: Marc Minkowski. Clarke, <i>Dido and Aeneas</i> , de Purcell (versió concert). (Euroconcert).
	21 h.	Teatre Victòria	<i>Madama Butterfly</i> , de Puccini. Dir: Brian Salesky.
	21 h.	Monestir de Pedralbes	Nederlands Kamerkoor. Dir: Paul van Nevel. Sweelinck, de Rom, Boutry, Aux-Costeaux, Bouzignac, de Courbes, le Jeune. (XVIII Festival de Música Antiga).
2 JUNY	20 h.	Conservatori Municipal	Orquestra Simfònica i Cor del Conservatori. Dir: Albert Argandoña. Mozart, Beethoven. Concert de fi curs.
	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Festival de Cultura Nòrdica.
3 JUNY	21,30 h.	Palau	Tanita Tikaram.
4 JUNY	19,30 h.	Església de St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Titelhouze, Mendelssohn.
	20 h.	Palau	Ecos del Rocío.

LA BISBAL DEL PENEDES (BAIX PENEDES)

7 MAIG	18,30 h.	Església de Sta. Anna	Grup Instrumental de "La Llar". Maria Ferré, soprano. Arnau Ferré, orgue. Dir: Joan Ferrer. Mozart, Haydn, Purcell, Crüger, Corelli, Pleyel, Elgar, Toldrà.
--------	----------	-----------------------	---

CALDES DE MONTBUÍ (VALLÈS OCCIDENTAL)

27 MAIG	22 h.	Escola de Música	Quartet Saxocromia a 4. Xavier Lozano, saxo baríton. Àngel Pujol, saxo tenor. Jordi Paulí, saxo alt. Joan Jordi Beumala, saxo soprano.
---------	-------	------------------	--

CAPELLADES (ANOIA)

20 MAIG	22 h.	Sala Paper de Música	Duo Reinecke. José Lozano, clarinet. Antonio Soria, piano. Wanbal, Baermann, Poulenc, Schumann, Montsalvatge, Sancan, Arnold.
21 MAIG	18 h.	Sala Paper de Música	Duo Reinecke. Wanbal, Baermann, Poulenc, Schumann, Montsalvatge, Sancan, Arnold.

FIGUERES (ALT EMPORDÀ)

4 MAIG	22 h.	Casino Menestral	John Dubuclet Jazz Orchestra (JJMM de Figueres).
11 MAIG	22 h.	Casino Menestral	Warren Vache i Chuck Folds Trio. Chuck Folds, piano. Frank Tette, contrabaix, Jackie Williams, bateria. Warren Vache, corneta Jazz. (JJMM de Figueres).
18 MAIG	20,30 h.	Museu de l'Empodrà	Montserrat Cristau, soprano. M. Glòria Vila-Puig, piano. (JJMM de Figueres).

GIRONA (GIRONÈS)

12 MAIG	21 h.	Pavelló Sant Narás	Orfeó Català. Dir: Jordi Casas.
1 JUNY	21,30 h.	Pavelló Lluís Bachs	Orquestra Simfònica del Vallès. Joan Enric Lluna, clarinet. Dir: Jordi Mora. Cases, Weber, Schubert.

GOLMÉS (SEGRIÀ)

7 MAIG	18 h.	Pavelló esportiu	Orfeó Català. Dir. Jordi Casas.
--------	-------	------------------	---------------------------------

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (BARCELONÈS)

5 MAIG	21,30 h.	Auditori Barradas	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Dir: Conxita Garcia. (Setmana de Cant Coral).
7 MAIG	18 h.	Tecla Sala	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Dir: Conxita Garcia. (XXVI Trobada de Corals Juvenils de Catalunya).
17 MAIG	21,30 h.	Auditori Barradas	Orquestra de Baden-Württemberg. Dir: Albrecht Holder. (Amics de l'Òpera de l'Hospitalet).

IGUALADA (ANOIA)

12 MAIG	21 h.	Escola de Música	Montserrat Cabero, piano. Josefina Rigolfas, piano. Marc Cabero, percussió. Pilar Subirà, percussió, Kagel, Poulenc, Bartók.
19 MAIG	21 h.	Escola de Música	Lluís Vilamajó, tenor. Guillem Martí, piano. Mendelssohn, Fauré, Toldrà, Mozart, Lehár.

EL MASNOU (MARESME)

19 MAIG	21 h.	Església	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Dir: Conxita Garcia.
---------	-------	----------	--

OLOT (GARROTXA)

16 MAIG	22 h.	Teatre Principal	Conjunt de vent de Baden-Württemberg. (Associació de Música d'Olot).
---------	-------	------------------	--

REUS (BAIX CAMP)

11 MAIG	21 h.	Teatre Fortuny	<i>Lucia di Lammemoor</i> , de Donizetti. Dir: Javier Pérez Batista. (Cicle Òpera a Catalunya).
21 MAIG	19,30 h.	Església Prioral de St. Pere	Heinz Balli, orgue. Scarlatti, Kerll, Bach, Jucker, Brahms, Reger.
1 JUNY	22 h.	Teatre Fortuny	Jaume Aragall Jr., tenor. Montserrat Obeso, soprano. Amparo García Cruells, piano.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

28 MAIG	11,30 h.	Auditori OSV	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir: Jordi Mora. Schubert. (II Cicle de Concerts Simfònics Populars).
2 JUNY	21,30 h.	Teatre La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Joan Enric Lluna, clarinet. Dir: Jordi Mora. Cases, Weber, Schubert.

SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)

19 MAIG	21,45 h.	Conservatori	M. Dolors Aldea, soprano. Vicenç Prunés, piano. <i>La veu humana</i> , de Poulenc (òpera en un acte).
26 MAIG	21,45 h.	Conservatori	Lluís Avendaño, piano. Schumann, Ravel, Ginastera.

SANTES CREUS (CONCA DE BARBERÀ)

1 MAIG	18 h.	Monestir	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Sacqueboutiers de Barcelona. Banchetto Musicale. Dir: Martin Schmidt. Schütz.
--------	-------	----------	---

TÀRREGA (URGELL)

14 MAIG	18 h.	Ateneu	Orfeo Català. Dir: Jordi Casas.
---------	-------	--------	---------------------------------

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

7 MAIG	18,30 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Marc Cabero, percussió, Pilar Subirà, percussió. Montserrat Cabero, piano. Josefina Rigolfas, piano. Bartók, Kagel.
13 MAIG	21,30 h.	Conservatori	Daniel Ligorio, piano. Beethoven, Schumann, Prokofiev, Chopin. Bartók.
25 MAIG	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Solistes de Cambra de Copenhaguen. Dir. i violí: Michael Maln Green. Vivaldi, Mozart, Bartók. (Fundació Caixa de Terrassa).
1 JUNY	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Òpera de Cambra de Varsòvia. Dir: Stefan Sutkowski. <i>Il signor Bruschino</i> , de Rossini. (Fundació Caixa de Terrassa).

Palau de la Música Catalana
Els dilluns a les 19 h.

Concert núm. 4

15 de maig, 1995

L'Òpera

M. Carmen Hernández, soprano.

Joan Cabero, tenor. Àngel Odena, baríton.

Amparo García Cruells, piano.

Verdi, Rossini, Puccini,

Mozart, Donizetti, Bizet.

Concert núm. 5

29 de maig, 1995

La Música Coral

Cor Jove de l'Orfeo Català

(patrocinat per Fundació Coca-Cola España).

Dir. Conxita García.

Cançons populars d'arreu d'Espanya.

Preus: de 800 a 600 ptes.

Jessye Norman interpreta el paper de Dido

ducció de Purcell en 4 grans grups: els *anthems* i la música sacra, les odes i música cerimonial, la música instrumental i finalment la música per al teatre.

A diferència de l'obra sacra, concentrada especialment —com ja hem dit— durant els primers anys de la seva vida creativa, la música cerimonial i de circumstància sorgirà d'una manera continuada fins al final. La forma emprada per excel·lència serà l'oda.

Ja des dels primers anys del regnat de Carles II es va instaurar el costum d'encarregar als compositors oficials que escrivissin odes per celebrar cerimònies d'aniversari o per donar la benvinguda a personalitats polítiques. Aquestes odes acostumen a partir d'un format eminentment coral (entroncat en la tradició polifònica anglesa), en què el compositor inclou algunes concessions a la influència italiana, com l'estructura en diferents números o el melodisme virtuosístic d'algunes àries o duets, tot avançant així trets característics de l'estètica del segle XVIII. Purcell va escriure 5 odes de benvinguda per a Carles II, 3 per a Jaume II, 6 odes per l'aniversari de la reina Maria II (especialment cèlebre l'última, *Come ye sons*) i un grup d'unes 10 odes per a circumstàncies diverses, 6 de les quals aniran destinades a celebrar el dia de santa Cecília (dues el 1683: *Welcome to all the pleasures* i *Laudate Ceciliam*, una el 1685, *Raise the voice*, i l'última i de dimensions més grans, el 1692, *Hail bright Cecilia*).

En aquest vessant profà, cal afegir-hi un grup de 20 cançons per a cor i d'altres per a veus solistes i els cèlebres *catches*, és a dir, una cinquantena de petites peces en forma de cànon normalment a 3 veus a capella, que segurament Purcell cantaria amb els seus col·legues anant de tavernes per Londres i que la Purcell Society no es va atrevir a publicar íntegrament en la primera edició de l'obra inte-

gral de Purcell el 1876, pel caràcter llicenciós d'algunes de les seves lletres. I si no, jutgeu vosaltres mateixos aquest breu text extret d'un d'aquests *catches*:

*Sir Walter, un vespre amb la seva amiga,
l'acaronà i li donà tant de plaer,
que ella no cessava de cridar:
"oh, sweet (dolç) Sir Walter,
oh switter, swatter, switter..."*

Violes i violins

Cap al 1680, més o menys pel mateix moment en què va substituir John Blow com a organista a Westminster, Purcell va compondre les seves fantasies per a Consort of Viols, que no es van imprimir fins al nostre segle i que s'inscriuen en l'antiga tradició anglesa d'obres de caràcter polifònic per a conjunt de violes de gamba, terreny on el seu mestre, Mathew Locke, havia estat un mestre consumat. Es tracta d'un total de 15 fantasies escrites entre el juny i l'agost d'aquell 1680, en un moment en què Purcell devia gaudir de més temps lliure. La distribució és la següent: tres fantasies a 3 parts, nou a 4 parts, i d'una a 5, una a 6 i una a 7. Aquestes dues últimes basades en el cant pla del *In Nomine*, un *cantus firmus* que ja havien fet servir per a les seves fantasies compositors anglesos del Renaixement com Chrystopher Tye (1500-1572) o William Byrd (1542-1623).

A continuació transcrivim una breu descripció feta per Roger North (1651-1734) de com eren les fantasies per a violes de gamba que es feien a Anglaterra en els temps de Purcell:

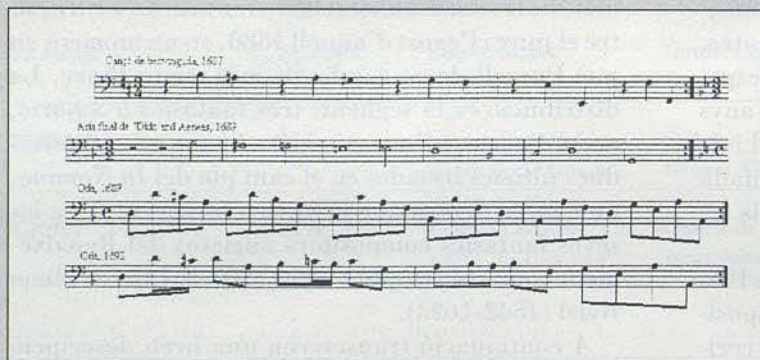
A les antigues fantasies, el mètode consistia a començar per una fuga solemne i totes les parts entraven amb ella, una després de l'altra, sovint en tonalitats diferents, característica que esdevenia el millor ornament de les fugues. A continuació seguien diverses repeticions, rèpliques, inversions, procediments als quals l'audiència era poc sensible i que finalment constituïen un treball inútil al servei del zel i l'aplicació al treball ben fet.

Però, malgrat tot això, encara que la música no fos precisament lleugera, era sòlida i bona... i un cop passada la fuga no hi faltava res a la plenitud de l'harmonia. Després començava una nova fuga, més lleugera, que havia de ser interpretada de forma més ràpida, una mica a la manera dels nostres "allegros". Quan aquesta fuga acabava, seguia, a vegades, una tripla o qualsevol tonada més lliure..., però el més habitual era la tripla. Després d'això la fantasia s'acabava amb el que ells anomenaven "L'envoye" i no amb una giga com està de moda en els nostres dies, sinó més aviat un "adagio".

Existeixen volums sencers d'aquestes fantasies que no es fan servir mai, llevat per fer boles de paper o per rostir pollastres...

El 1683, amb 24 anys, publica les seves primeres composicions... les 12 sonates a 3 parts per a dos violins i baix continu dedicades a Carles II. Les 10 sonates a 4 parts per a 2 violins, violoncel i baix continu les va fer publicar pòstumament la seva vídua l'any 1697. Aquestes 22 sonates ens mostren un Purcell coneixedor, també en el terreny instrumental, de les noves formes sorgides a Itàlia, com la *Sonata a trio*. També la influència creixent que la música italiana anava tenint a Londres.

Al costat de les fantasies i les sonates, Purcell també va escriure, sobretot per als Violins del Rei, tota una sèrie d'obres menors, com pavanès, xacones, obertures, etc., en les quals sovint farà servir un dels seus recursos predilectes, tant en la música instrumental com vocal..., l'anomenat *basso ostinato*, que consisteix a construir tota l'arquitectura d'una obra a partir d'un baix, entre 2 i 8 compassos, que es va repetint sense variació.

Exemples de *basso ostinato* a les obres de Purcell

El rei de les fades

El debut de Purcell com a compositor de música per a l'escena data també del 1680, moment en què va escriure música per acompanyar l'obra teatral *Theodosius* de Nathaniel Lee, i després el *King Richard III* de Nahum Tate. A partir d'aleshores, i com ja hem pogut veure, Purcell no deturà les seves activitats, repartides entre els seus càrrecs oficials, les composicions sacres i profanes per a la cort, el teatre i una bona quantitat d'obres diverses.

La revolució de l'any 1688 no semblà pertorbar la carrera de Henry Purcell, de qui, per cert, ignorem quin va ser el seu ideari polític. El 1689, fruit de la seva col·laboració amb el prestigiós mestre de dansa Josias Priest, alhora responsable d'una escola de Chelsea, es va estrenar una de les grans obres mestres de Purcell, *Dido and Aeneas*, l'única òpera que va escriure, basada en un text del poeta Nahum Tate i destinada en principi a l'esmentada escola de Chelsea, formada només per noies de l'al-

ta societat londinenca. A part de ser una demostració de la més refinada capacitat expressiva del seu autor, *Dido and Aeneas* va representar també la consolidació de Purcell com a compositor per a l'escena, l'últim vessant en què va triomfar a la seva vida.

El 1690 va sorgir *Diocleciana*. Arran de l'èxit obtingut, el poeta John Dryden va dir: *...Per fi hem trobat en ell [Purcell] un anglès comparable als millors estrangers...* El 1691 va venir l'acolliment entusiasta de la semiòpera *King Arthur*, en la qual apareixen algunes al·lusions patriòtiques en un moment en què amenaçaven d'esclatar les hostilitats entre França i Anglaterra. El 1692 estrena una altra obra mestra, la semiòpera *The fairy queen*, basada en Shakespeare, i també la música per al *The Libertine destroyed* de Shadwell. El 94 vindran les músiques per a unes adaptacions del *Timon d'Atenes* shakespearà i del *Don Quixot*. Finalment, el 1695 encara presentarà dues semiòperes més: *La Tempesta*, novament basada en Shakespeare, i *The indian queen*, sobre un text de Dryden i Howard.

Una producció cosmopolita

Henry Purcell, a part de tenir 6 fills (dels quals només van sobreviure els 3 últims: Frances, Edward i Mary Peters), d'escriure la totalitat de la seva música durant els 18 anys compresos entre el 1678 i el 1695, i de representar millor que ningú l'avantguarda musical anglesa del seu temps, la posteritat l'ha reconegut com el símbol musical cimer de l'antiga tradició musical del seu país, perduda després de la seva mort prematura i que ja no es va recuperar fins a les últimes dècades del segle XIX. Ja a l'època, Roger North va fer un breu resum de la seva posició estilística: *...va començar a demostrar la seva gran habilitat abans de la reforma "alla italiana" de la música, i mentre creixia el seu interès per aquella tasca, va morir. Anglaterra, malgrat tot, mai no ha tingut un geni més il·lustre...* L'última part d'aquesta citació es limita a parafrasejar el títol de la col·lecció pòstuma més famosa de la música de Purcell en el segle XVIII "Orpheus Britannicus", títol que segons el musicòleg del nostre segle Manfred Bukofzer ha esdevingut un elogi totalment merescut.

Avui nosaltres hem preferit, però, de nomenar-lo rei..., rei de les fades. Fins i tot santa Cecília, que potser per gelosia el va deixar morir el dia abans de la seva celebració, penedida, ha permès de sobreviure la seva música amb honor i glòria durant 300 anys després de la seva mort, per a gaudir dels qui, més enllà del temps, ens mantenim súbdits del rei de les fades i devots a l'art de la santa.

Purcell i la Restauració

per CARLOS GERVILLA

Els temps dels Tudor van donar a la música anglesa el seu propi tipus de desenvolupament, amb una marcada tendència cap al gegantisme, alhora que van demostrar un veritable interès per la relació entre música i poesia en els sempre estimats *ayre* de Dowland. D'altra banda, l'estil madrigalesc isabelí va ésser encara molt present durant el regnat de Carles I. Una música exquisida destinada a un públic cortesà.

L'execució de Carles I i l'abolició de la monarquia l'any 1649 van iniciar el període republicà anglès (1649-1660). S'instaurà el règim republicà (Commonwealth), que era governat pel Parlament. Dintre dels estaments polítics dominants van aparèixer les sectes: *levellers* (igualadors) i *diggers* (cavadors). Al mateix temps, es va donar la persecució dels catòlics a Irlanda amb l'expropiació general de les seves terres. A més, es va produir la repressió puritana a Escòcia. Entre el 1649 i 1660 la música per al teatre va estar proscripida per la seva similitud amb els ballets i mascarades de França, ja que només un capital cortesà podia pagar el seu cost. Durant 11 anys, els cors de les esglésies deixaren de cantar i els orgues van ser retirats. L'hostilitat puritana va anar en contra de la música religiosa i contra el teatre. Arran d'aquests esdeveniments, els músics de teatre no tenien feina i els d'església van ocupar càrrecs de docència. L'activitat musical va instal·lar-se a les tavernes (la Dolphin, el Cock, el Green Dragon, el King's Head de Greenwich etc.). Durant tot aquest temps l'estil isabelí madrigalesc continuà en vigència. La manca d'influència estrangera va fer que més endavant es desenvolupés un estil propi de música teatral que no va tenir influència de models estrangers. A més, William D'Avenant aconseguí que el govern de la Commonwealth li deixés fer espectacles musicals en què es feia declamació i en els quals es va fer una mena de teatre que mitjançant la música va eludir la prohibició.

L'any 1653 Cromwell obté el títol vitalici de Lord Protector i s'estableix una dictadura. Durant el seu regnat i fins dos anys després de la mort del dictador, l'esperit dels puritans va dominar la vida pública anglesa. Aquest domini va influenciar negativament en el desenvolupament d'un camí veritable cap al barroc mitjà. Tres anys després de l'esmentat cromwellià, D'Avenant va fer uns espectacles públics a Rutland House amb declamacions i música. També es va fer una representació

Oliver Cromwell

del *Siege of Rhodes* amb música de Locke, Lawes, Cooke, Coleman i Hudson. Tot i que la música s'ha perdut, el llibret s'ha conservat i no hi podem detectar cap influència italianitzant. De fet, l'Òpera amb un *continuum* de música no era entesa com un fet desitjable.

Tot envoltat d'una situació no gaire bona per al seu desenvolupament com a músic, l'any 1659 neix Purcell. L'any següent es va produir la Restauració dels Estuard. Carles II, que aleshores tenia 30 anys, havia estat educat a la cort de Lluís XIV. Per això va imitar l'absolutisme francès i perseguí els puritans, a més de restaurar l'església anglicana (mitjançant l'Act of Uniformity, signada l'any 1662). D'aquesta manera va fer més tenses les relacions entre la Corona i el Parlament. El monarca va conèixer el *ballet de cour* i per això desitjava un tipus de música semblant a la que va escoltar a l'exili. D'altra banda, els teatres públics, que no depenien dels diners reials, van haver de fer un tipus de desenvolupament que no estava relacionat amb elements generals d'estilística clàssica i en què es barrejaven els aspectes d'interès intel·lectual amb els d'atractiu popular. Els desenvolupaments shakespearians anaven en contra de la pèrdua de complexitat humana que trobem a les òperes barroques. Els esdeveniments polítics entre el 1665-66 no van ser gaire afalagadors, ja que la 1a Guerra Naval anglo-holandesa va finalitzar amb la victòria de l'al-

mirall holandès De Ruyter. Com a conseqüència d'aquesta derrota anglesa es va produir la Cesió de Nova York a canvi de la Guaiana holandesa a la Pau de Breda.

L'any després de l'esmentat tractat, John Milton (l'ex-secretari de Cromwell) va publicar el seu poema *El paradís perdut*. Tot això responia a una marcada impopularitat reial. Allò promès era una terra on les qualitats dramàtiques del text eren tan importants que difícilment els escriptors de teatre volien cedir davant les exigències dels músics mentre imaginaven el llibret. Alhora, Carles II signa el Tractat secret de Dover amb Lluís XIV. Aquesta francòfilia, juntament amb una italo-fília molt marcada, van fer que entre el 1670 i 1750 Anglaterra fos una terra promesa per als músics italians. Tot i la seva presència, l'estil italià no va deixar la seva empremta fins al segle XVIII. No gaire més tard (entre el 1672-73) va esclatar la 2a Guerra Naval anglo-holandesa. A la declaració de tolerància del rei per als catòlics i *dissenters*, el Parlament va respondre amb la Test Act, sota el patrocini de Bill of Test), que exclouïa els no anglicans de qualsevol càrrec públic. En aquells anys es van iniciar les relacions entre Blow i Purcell, ja que aquell va substituir Humfrey com a director dels Royal Chorister. Quatre anys més tard, Purcell va ser nomenat compositor ordinari del grup de Violins Reials.

L'any 1679, mentre el Parlament declara l'*Habeas Corpus Act*, en què s'instaura la protecció legal de l'individu davant les detencions arbitràries i la garantia de llibertat personal (d'aquí que es consolidés la frase: *my home, my castle*), Purcell és nomenat organista de la Catedral de Westminster, on desenvolupà una bona part de la seva producció per a aquest instrument. Alhora, els parlamentaris s'agrupen en dos partits: *whigs*, burgesos de concepcions polítiques i religioses liberals, que eren adversaris dels Estuard i que volien un poder controlat pel Parlament; *tories*, conservadors i cortesans, fidels a la dinastia, sostenidors de l'Església anglicana i la monarquia d'origen diví. Enmig d'aquesta situació, Purcell va escriure les seves sonates a III parts, l'oda per al casament de la princesa Anna i odes a Santa Cecília.

Durant els anys 1685-1688 Jacob II (que aleshores tenia 52 anys), catòlic, intentà la restauració oficial del catolicisme amb la violenta oposició anglicana dels *whigs*. Simultàniament, Purcell va publicar els duets encisadors del seu segon volum de cançons titulat: *The Pleasant Musical Companion*.

El naixement d'un príncep hereu l'any 1688 (Jacob III) va crear per a Anglaterra el perill d'una di-

nastia catòlica estable. Per això, *whigs* i *tories*, units, criden Guillem III d'Orange i li ofereixen la corona tot demanant una "religió protestant i un Parlament lliure". A conseqüència d'aquesta petició es produí la Revolució Gloriosa, amb la fugida de Jacob II a França i la campanya contra els "jacobites" (catòlics).

L'any 1689, en què tingué lloc la coronació de Guillem III i la seva dona Maria, es va estrenar a Chelsea l'única òpera veritable de Purcell: *Dido i Eneas*. Anys enrera, D'Avenant va imposar el cri-

teri que la música en el teatre havia d'ésser reservada als moments de molta tensió dramàtica (emotiva o sobrenatural). D'aquesta manera, l'idioma anglès es resistia al tipus italià del recitatiu. L'excepció del *Dido i Eneas* és deguda al fet que Nahum Tate (poeta llorejat no gaire conegut) va condensar tant l'acció dramàtica que no era necessari en cap moment un recitat sense música.

En aquests darrers anys de la seva vida, Purcell va escriure *Dioclesian*, *King Arthur*, *The Fairy Queen*, *The Tempest*, molta música vocal amb acompanyament instrumental i una bona part de la seva producció per a cordes. Mentre Purcell no deixava la seva tasca creativa, l'any 1692 es va produir la Capitulació de Limerick, amb un canvi dinàstic. Aquesta nova dinastia va tenir importants conseqüències per a Anglaterra, ja que es va produir un acord entre la noblesa terratinent i la burgesia ciutadana per un govern alternant. A més, es va instaurar una monarquia constitucional que substituï el sistema absolutista. Tot i això l'absolutisme musical de Purcell dintre del conjunt general de la història de la música anglesa és avui dia totalment inqüestionable, ja que el nostre compositor es presenta com un dels monarques musicals més destacats juntament amb noms com els de Bach, Beethoven, Mozart, etc. La seva mort l'any 1695 va representar la caiguda del nivell musical anglès fins a l'arribada de la gran figura de Händel.

Apunt discogràfic

Com a primera opció recomanable per a la música coral sacra i profana he triat la versió King, ja que és un director vitalista que ha aprofundit molt en el veritable esperit d'interpretació de la llengua anglesa com a mitjà expressiu. La qualitat de la gravació és bona, i ha estat íntegrament gravada amb instruments originals. Té la virtut de que no cal comprar tots els CDs alhora. I l'inconvenient que la part sacra encara no ha estat totalment enllestida. Pel què fa referència a la música per a cordes, s'ha de recomanar, com a versió de referència, la del quartet Purcell, una formació que ha estudiat especial-

ment aquest repertori i representa l'avangada mundial d'aquesta especialitat. El seu so és molt equilibrat, els acords son perfectament definits i la forma resulta en tot moment clara. Com a opcions de música per al teclat hem de parlar de la integral de Wolley, que té un valor purament testimonial, i de la integral de les *suites* de clavecí de Gilbert. Aquest darrer CD és una delícia per a qui l'escolta i és absolutament recomanable. Fent referència a la selecció de música dramàtica, potser he estat excelsiu pel que fa referència al *Dido and Aeneas*, però és que, segons el meu punt de vista, és l'obra capdal de Purcell. Com a primera opció recomano la de Harnoncourt, encara no superada, ja que la tensió dramàtica, els perfils dels personatges i els elements musicals es conjunten en un tot unitari i rodó. D'altra banda, he afegit moltes altres versions, ja que escoltar el "Lament" de Dido per altres veus és sempre desitjable. Gardiner és molt recomanable pel que fa referència a la resta de música dramàtica del nostre autor, ja que té una concepció de l'estil molt acurada, els instruments originals sonen perfectament i la tria de les veus és molt encertada. D'altra banda, per al *King Arthur* és molt interessant la versió de Pinnock. Finalment, com a primera opció de recitals d'*ayres* recomano la de Nancy Argenta, ja que aquesta soprano atorga a cada cançó un esperit particular, molt i molt individualitzat i sincer.

Música coral i profana

- **Integral de les odes i cançons de benvinguda.** Fisher, Seers, Bonner, Hamilton, Tubb, Bowman, Short, Keeney, Covey-Crump, Müller, Chance, Daniel, Padmore, Tusa, Ainsley, George, Keenlyside, Evans, Pott. Cor del New College d'Oxford, The King's Consort, Robert King. Hyperion 66314/66412/66456/66476/66494/66587/66598 DDD.

Música coral i sacra

- **Integral de Anthems and Services** (15 volums en curs d'edició). Gritton, Bowman, Covey-Crump, George. Cor del New College d'Oxford, The King's Consort, Robert King. Hyperion 66585/66609/66623/66630/66644 DDD.

Música per a cordes

- **Integral de les sonates per a cordes.** Quartet Purcell. 3 CD separats Chandos. CHAN 8591, 8663, 8763 DDD.

Música per a teclat

- **Suites de clavecí.** Kenneth Gilbert, clave. Harmonia mundi. HM 901496 DDD.

Música dramàtica

- **Dido and Aeneas.** Murray, Schringer, Ykar, Schmidt, Esswood, Coro Arnold Schoenber. Concerturs Musicus Wien. Harnoncourt. TELDEC 842919zk, ADD.
- **Dido and Aeneas.** Kirby, Nelson, Thomas, Noorman, Evera, Bevan, Bonner, Rees, Taverner Choir and Pla-

yers, Andrew Parrot. Chandos CHAN. 0521 DDD.

- **Dido and Aeneas.** Hunt, Saffer, Elliot, Dean, Deam, Rabiner, Cor del Clare College de Cambridge. Philharmonia Baoque, Nicholas McGegan. Harmonia Mundi. HMU907110 DDD.

- **Dido and Aeneas.** Bott, Kirby, Kainsley, Thomas, Priday, Chance. Cor i orquestra de la Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. L'Oiseau-Lyre 436 992-2DDD.

- **Dioclesian + Timon of Athens.** Dawson, Fisher, Covey-Crum, Elliott, George, Varcoe, Cor Monteverdi, The English Baroque Soloists, John Eliot Gardiner. 2CD ERAT 229245327-2 ADD.

- **Dioclesian + Timon of Athens.** Pierard, Bowman, Ainsley, George. Collegium Musicum 90. Richard Hickox. Chandos Chan 0558 DDD.

- **Fairy Queen.** Harthy, Smith, Nelson, Priday, Penrose, Stafford, Evans, Hill, Thomas, Varcoe, Cor Monteverdi, The English Baroque solist, John Eliot Gardiner. 2CD. Archiv Produktion 419 221-2 DDD.

- **Indian Queen.** Fisher, Hary, Harris, Smith, Stafford, Elwes, Hill, Thomas, Varcoe, Cor Monteverdi, The English Baroque Solist, John Eliot Gardiner. Erato 2292-455562 ADD.

- **King Arthur.** Nancy Argenta, Perillo, Gooding, MacDougall, Tucker, Bannatyne-Scott, Finley. The English Concert, Trevor Pinnock. 2CD Archiv Produktion 435 490-2 DDD.

Ayres

- **O Solitude.** Nancy Argenta, soprano; Nigel North archilaúd, guitarra. Richard Boothby, viola da gamba, Paul Nicholson, clave, órgano. Virgin VC 7 59324 PM 518 DDD.

- **Ayres.** Alfred Deller, April Cnatelo, Maurice Bevan, George Malcom, Walter Bergmann, clavecín, Neville Marriner, Peter Gibbs, Ganville Jones, violins, Desmond Dupré, viola da gamba. 2CDs. Vanguard Classics. "The Bach Guild" 082003 72 ADD.

- **Chacona Z730, Overtures 770-772; Pavanes Z749, 750, 752; Ground Zd222; Ground a tres, Suite Z667; Se-fauchi's Farewell Z656; A New Ground Z682; Sonate en trio Z804; Fantasia a 4 n° 7. + Anthems, Cançons** (Bowman, Rogers, Van Egmond, King's College/Willcocks) Leonhardt-Consort. Teldec 9031-77608-2 ADD (2CDs).

- **Cançons per a soprano i cordes amb baix continu.** Sonates a quatre en si bemoll i en fa. Pavane en si bemoll. Christine Brandes, soprano. Arcadina Academy, Nicholas McGegan. Harmonia mundi. HM907167.

- **Cançons per a soprano, cordes i continu.** Suites en re i en sol per clavecí solista. Overtures i dances d'obres escèniques. Dues obres per a trompeta solista. Quartet Purcell. Catherine Bott, soprano. Mark Bennett, trompeta. Chaconne. Chan 0571. DD.

PAATA BURCHULADZE

Un baix amb bona estrella

La carrera de Paata Burchuladze promet ser fulgurant i exitosa. De fet, ja ho és i sobradament. Té la virtut de compaginar la potència i rotunditat vocal dels baixos més típics de l'àrea russa amb la calidesa més mediterrà-

nia que li dona el seu naixement prop de la mar Negra. Creu fermament que allò que realment determina una carrera és la sort, la fortuna. I és que, realment, a ell, li ha somrigut des del principi.

per **NONA AROLA I VERA**

– Vostè va començar la seva carrera de molt jove: va debutar als 22 anys fent el paper de Mefistofele del *Faust*. Això no és massa freqüent en les veus de baix.

– Sí, no és normal. Però estic molt content d'haver començat tan aviat, perquè sempre he tingut una veu molt profunda. Recordo, quan era petit, que la meva mare em va portar a un cor per cantar, i em van refusar, perquè van considerar que jo tenia veu d'home i no servia. Cap cor no em volia agafar! Aleshores vaig començar a estudiar cant de manera més seriosa.

– Quines eren les possibilitats d'estudi a Geòrgia o a l'antiga Unió Soviètica?

– Ara està molt malament, però a la meua època era ideal. Al nostre país, un país comunista, moltes coses eren negatives, però en canvi allò que realment era bo, el millor de tot Europa, era l'ensenyament i les oportunitats per estudiar. Podies estudiar qualsevol cosa, amb els millors mestres, i sense pagar. És cert, també, que després, quan aconseguies ser algú important en el teu camp, llavors tenies només totes les possibilitats per no fer res. No t'ho deixaven fer. Era així! Jo sóc un home afortunat, perquè vaig tenir la possibilitat d'estudiar i ara la tinc també de fer una bona carrera.

– Potser ara som a l'altre extrem, oi? Però en aquella època hi havia oportunitats per als joves que començaven, a l'hora de fer concerts?

– Sí, això sí, però la dificultat era a l'hora de fer una carrera mundial: era molt difícil que et deixessin sortir. Per exemple, jo tenia a l'any només noranta dies de permís per sortir, i això significa només dues noves produccions, o una i mitja. Per tant, això era un greu impediment que no et deixava fer res. Quan jo vaig començar a fer carrera, vaig tenir la sort que acabava d'arribar en Gorbtxov i que va obrir nous camins. I ara em passa gairebé el contrari: m'és difícil trobar el temps suficient per anar a casa.

– Però una carrera a l'interior del país, sí que es podia fer bé? Hi havia molts teatres que fessin òpera?

– Sí, sí, això sí. Hi havia moltíssims teatres, i també les possibilitats d'estudi. Per exemple, en la branca del cant, al conservatori tenies un mestre per a la qüestió vocal, un per a la música de cambra, era obligatori estudiar escena, i durant els cinc o sis anys dels estudis havies de fer tres o quatre òperes en escena al conservatori. Hi estaves obligat, i en canvi aquí és una cosa que per a molts joves és només un somni. En resum, tenies la possibilitat de fer-ho tot, i per això també molts hem pogut fer un bon paper després.

– Els programes d'estudis eren, doncs, molt complets, molt més que aquí.

– Evidentment, et feien estudiar de tot i no havies de pagar res, ho pagava el govern.

– I per què ha canviat ara aquesta situació? Què és allò que ara no funciona perquè no pugui continuar així?

– No funciona perquè ara el teatre de Geòrgia és tancat i no s'hi pot ni tan sols estudiar, perquè no hi ha electricitat, no funciona la calefacció, no hi ha res, i la gent ha d'esperar fins que arribi la calor, que els rius duguin aigua, que es pugui produir electricitat, que no faci fred... És així d'elemental. L'economia, a

Geòrgia, com a tots els països soviètics, ara és sota zero, i per això també molta gent ha deixat la seva terra i ha marxat a l'estranger.

– Vostè ha tingut la sort de poder anar a l'estranger a estudiar a La Scala de Milà.

– Sí, després de Geòrgia, on jo vaig estudiar cinc o sis anys, vaig anar un any a Moscou, per estudiar al Bolshoi, i després tres anys a Milà.

– Com va ser aquesta experiència? Creu que per a un cantant que es vulgui dedicar al repertori italià és indispensable estudiar a Itàlia?

– Sí, però a més jo vaig tenir la sort d'estudiar amb Giulietta Simionato, que ha estat una gran mestra per a molts cantants, i també vaig tenir la sort que en aquell període els alumnes de la Scala tinguéssim lliure ingrés a tots els espectacles, i érem sempre en un lloc o altre del teatre, a baix, a dalt, drets, per sentir com cantaven. El primer espectacle que vaig poder veure al Teatro alla Scala l'any 78 va ser un Simon Boccanegra, que dirigia Abbado, cantava Nicolai Ghiaurov, Piero Cappucilli, Mirella Freni, un somni... Ara no es pot fer un espectacle així, perquè

aleshores tots aquests cantants eren en el millor moment de la seva carrera, estaven fantàstics. Per tant, era un privilegi, perquè quan un jove cantant pot escoltar música d'aquesta categoria... no importa només les veus, sinó també el gust, la manera de fer...

– Per a un cantant no italià és possible arribar a cantar el repertori italià sense haver estudiat a Itàlia?

– Sí, és possible, però també difícil. Jo tinc l'avantatge que no sóc eslau, sinó georgià, i per tant, més proper a Itàlia, més mediterrani. Ara bé, és cert que l'escola russa és molt diferent de la italiana. Jo he estudiat a Moscou, i també a Odessa, seguint el mètode de l'escola russa primer i he pogut adonar-me del contrast.

– I per a un cantant que no sigui de l'àrea russa, és possible afrontar el repertori rus?

– És molt difícil, gairebé impossible. Per a un rus, en el fons és més fàcil enfrontar-se amb l'italià, perquè la tradició italiana és coneguda arreu. Però, en canvi, la russa ha romàs més tancada, més estranya. Per exemple, si preguntes qui és Mussorgski, tothom respon que és un gran

compositor rus, però si preguntes qui és Verdi, passa que Verdi no és italià, és de tothom. Doncs és el mateix: en italià pot cantar tothom, perquè és un repertori que coneixen totes les nacions del món.

– I potser el repertori rus, en el fons, no és tampoc gaire conegut, en el sentit que només coneixem, aquí, una petita part de tot el que s'ha escrit: Boris, Khovantxina, algunes de les òperes de Txaiovski... Però n'hi ha moltes altres...

– Sí, és veritat, però de mica en mica s'aniran fent i descobrint.

– Retornem a la seva carrera. Vostè va tenir aquesta gran oportunitat en guanyar la beca per estudiar a Milà. Creu que els concursos, les beques, són importants per a un jove cantant?

– Sens dubte. Els concursos ajuden no només pel fet de guanyar un premi determinat, sinó també per l'experiència que proporcionen, per les taules que et donen a l'hora de ser sobre un escenari. I això dona una gran seguretat, perquè els nervis que passes són una bona prova de foc. Jo he fet dos concursos: el de Busseto i el Concurs Txaiovski. Gràcies a Déu els vaig guanyar

tots dos, però per a mi era una cosa molt important, aprendre a controlar els nervis, la tensió, etc. Les beques i les borses d'estudi també són molt útils: en el meu cas ho fou perquè em va permetre adonar-me del canvi cultural que existia entre la Scala i el Bolshoi. I a tots dos llocs vaig poder estudiar gràcies a una beca.

– I un cop fets els concursos i aprofitades les beques, quin és el pas següent en la “construcció” d’una carrera? Potser trobar un agent artístic?

– No, no crec que els agents siguin massa importants. Jo he tingut molta sort, als concursos que vaig fer no hi havia cap agent, però en canvi un agent anglès va sentir parlar de mi i va demanar una casset amb la meua veu i així vaig entrar en contacte amb ell. Però no gràcies al concurs.

– Doncs aleshores, què és allò que cal per poder començar una bona carrera?

– Cal tenir sort. Ser bo, per descomptat, però després tenir sort. Jo en vaig tenir molta, perquè aquest agent que em va descobrir em va dur a Londres per fer audicions i arran d’això, l’any 1984, em van invitar per fer Aida, substituint algú que havia hagut de suspendre-ho. On era, la meua sort? No pel fet de cantar al Covent Garden, sinó pels noms d’aquell repartiment: cantaven Luciano Pavarotti, que feia el paper de Radamés per primer cop, dirigia Zubin Mehta, i tot el món musical, tota la crítica, havia vingut per sentir Pavarotti. I em van sentir també a mi, i jo me’n vaig sortir força bé, i aquest va ser el cop de fortuna necessari per començar una bona carrera.

– Què en pensa, d’aquests espectacles, com el concert dels tres tenors i del màrqueting publicitari que se’n fa?

– Què n’haig de pensar, jo

crec que és una bona cosa per divertir-se. No és seriós. Fins i tot ells tampoc no s’ho prenen seriosament, diria...

– Però per a l’òpera en general, per fer-la arribar a un gran públic, pot resultar positiu?

– Depèn de com sigui de gran, aquest públic. Fins al moment en què no siguin necessaris els micròfons, ho trobo bé, però quan

Paata Burchuladze és un home simpàtic i afable. La seva disposició a ser entrevistat fou realment remarcable i la conversa durà una bona i llarga estona. De seguida em va manifestar el desig que fos una entrevista llarga, molt llarga i, efectivament, així va ser. Georgià convençut, li agrada remarcar que per geografia ell no és un cantant eslau, sinó més aviat mediterrani. Una única i trista notícia enfosquí per un moment el clima distès i alegre de l’entrevista: m’assabentà de la mort, a resultes d’un càncer fatal, de la soprano Maya Tomadze, també originària de Geòrgia, i que tots els seguidors del Premi Viñas recordem prou bé, ja que va guanyar el primer premi d’aquest concurs de cant l’any 1986. Al Liceu la vàrem poder sentir en una Aida i en Suor Angélica, però ben segur que la seva millor i més reeixida interpretació fou aquella propina que cantà en el concert final del concurs, sense cap acompanyament d’orquestra: una antiga cançó del seu país. Que serveixin aquestes línies de record entranyable per a aquesta malaguanyada soprano, compatriota del baix que entrevistem.

calen els altaveus i les pantalles per veure què passa a l’escena, llavors per a mi ja deixa de ser òpera. Quan una persona és al teatre i realment s’està oferint un bon espectacle, aquesta persona ha de sentir que succeeix alguna cosa entre ell i la persona que és damunt de l’escenari. Però quan resulta una cosa que només es viu de lluny, ja no.

– Pensa, doncs, que l’òpera és un espectacle per fer als típics teatres all’italiana i no en sales més modernes?

– No, a sales modernes, també es pot fer, però depèn de quines. Per exemple, l’Arena de Verona pot acollir quinze o vint mil persones, però està pensada per a l’òpera, tot resulta natural. Però quan es fa en un estadi o un

lloc així, no és el mateix. No veus si canten, i a vegades gairebé ni t’ho creus. No te’n sentit. Quan un cantant canta, ha de ser real, que el públic ho pugui percebre, perquè és allò que li agrada: és com participar una mica, físicament, d’allò que està fent el cantant. Però quan no saps ni d’on t’arriba la veu... es converteix simplement en una mena de show.

– I entre un teatre antic i un de modern, existeix alguna diferència a l’hora de cantar? Alguna sensació particular?

– No.

– En quins teatres t’ha sentit millor, més a gust? (Somriu amb malícia)

– Quan ets bo, tots els teatres te’ls fas teus!

– I entre els públics hi ha diferències, entre els més meridionals, els més nòrdics?

– Sí, això es diu a vegades, però jo crec que quan el públic li agrada, crida i diu bravo, tant li fa d’on sigui. Per exemple, aquí a Barcelona, l’altre dia amb el Fidiello, quan l’orquestra va tocar aquella fantàstica obertura al darrer acte, amb un treball excepcional

del director, Peter Schneider, el públic va respondre a l’algoda. Però si la interpretació no és bona, és igual si ets a Espanya o a Suècia, el públic no aplaudeix.

– Què en pensa, de l’òpera en concert?

– És una petita possibilitat per fer grans òperes. Una possibilitat quan no hi ha més remei. Perquè el públic desitja sentir

l'òpera i si ara no existeix el Liceu, què és pot fer?

- Aquí perquè es donen aquestes circumstàncies desgraciades de la destrucció del teatre, però l'òpera és un espectacle més complet si hi ha l'escena, no?

- Quan vols beure aigua mineral amb gas i no en tens, però en canvi tens sed, què fas? Agafes aigua normal, de l'aixeta, si convé. L'òpera en concert és una mica això: aigua de l'aixeta. Quan hi haurà la fàbrica, podrem beure aigua mineral amb gas.

- Esperem que tindrem la fàbrica aviat, doncs...

- Molt aviat, hauria de ser!

- Vostè ha pogut cantar al Liceu.

- Sí, una vegada, només!

- Quins records en té?

- Recordo que quan vaig sortir a l'escenari i vaig veure aquell grandíssim teatre...! Jo no n'havia vist mai cap de tan gran! Et fa la impressió que és dos cops

més gran que la Scala, o tres més que el Covent Garden. Tinc entès que només és més gran la sala del Colón de Buenos Aires. El 27 de març hi he de fer un concert, i faré la comparació. Però no m'espanta la grandària. Per a la meua veu, com més gran millor!

- I què va pensar quan va saber que s'havia cremat?

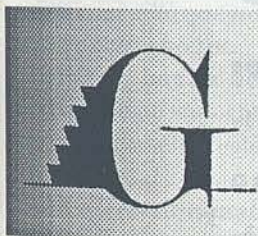
- És terrible, que passi una cosa així. No puc dir que vaig plorar, però sí que vaig sentir un grandíssim dolor, una pèrdua física. I per això em vaig sentir molt content quan vaig rebre l'ofertament de venir a cantar per a la gala pro-reconstrucció del Liceu. Em va fer molt feliç.

- De fet, vostè a Barcelona ha provat totes les modalitats: el vell Liceu, el Palau Sant Jordi, òpera en concert al Palau de la Música Catalana, una òpera a l'aire lliure al Teatre Grec l'estiu passat... Per cert, la seva opinió respecte de l'òpera a l'aire lliure?

- M'agrada. Per exemple, m'agrada molt cantar a l'Arena de Verona, però perquè allà l'acústica respon, i es crea una atmosfera, com a Nîmes o a Orange.

- I dels registres, què en pensa? Vostè ha fet una òpera amb Ken Russell, oi?

- Sí (i somriu amb una certa sornegueria).

...la mirada
al Sur

Faltan menos de 3 meses
para volver a escuchar
EN GRANADA
todas las músicas

**44 Festival Internacional de
Música y Danza**

DEL 23 DE JUNIO AL 9 DE JULIO DE 1995

Venta de localidades e Información

Corral del Carbón (C/Mariana Pineda, 18009 Granada) • Teléfono (958) 22 18 44 Fax: (958) 22 06 91
El Corte Inglés y Tiendas El Corte Inglés en toda España. • Ibertex. Turistex S.A. * 258023522 # Nivel: 032.

PATROCINADORES

FUNDACION
CAJA DE GRANADA

El Corte Inglés

Alhambra

SAE

sierra nevada

Granada 95

AL REVES DE LES ALTRES, AQUESTA LI TORNA DINERS

VISA TOTAL és l'única
targeta de crèdit que
li torna diners. A més
de beneficiar-se
dels avantat-
ges de la clàssica
VISA, aquesta tar-
geta incorpora la
seva foto i, per primer
cop i de regal, un xip

electrònic per trucar des
de cabines telefòni-
ques. Per fi hi ha
una targeta de crè-
dit que no ser-
veix només per
pagar, també
serveix per cobrar.
Per a més informació,
truqui al 900 12 00 12.

**TARGETA VISA TOTAL
DE CAIXA DE CATALUNYA**

La primera que torna diners.

- I com va anar?

- Ha! Com va anar?! Tots van resultar morts o malferits. Tots mataven a tort i a dret! Van haver d'avisar la policia per telèfon... etcètera. Però quan treballaves amb Ken Russell no t'has d'esperar pas una altra cosa. Ho has d'acceptar així! Ja se sap com acabarà tot plegat. Això em fa riure, perquè quan contracten aquest regista ja saben què els farà, i per tant no haurien de lamentar-se pel resultat. Ell fa allò que fa sempre.

- I vostè com se sent en una d'aquestes produccions?

- Com em sento? (Riu) Doncs bé, Ken Russell és una persona molt simpàtica i divertida i a més fa també coses interessants... Que potser resulten difícils de comprendre? Sí. Realment, entre el públic hi havia divisió d'opinions. Això era al Margherita de Gènova. Recordo un moment donat en què apareixia una creu de forma una mica irreverent i que una dona del públic s'aixecà i cridà: "Vosaltres no creieu en Déu!" i abandonà la sala enmig de la funció. I també tenia la seva raó, perquè allò que no es pot fer és tergiversar-ho tot.

- Però a banda del divertiment que pugui suposar treballar amb Ken Russell, vostè com prefereix la regia?

- Prefereixo aquelles direccions escèniques que, per sobre de tot, estan fetes amb el cap. Per exemple, el Borís Godunov és una obra molt tradicional, sobretot a Rússia, per tots els referents històrics. Jo n'he fet molts per tot arreu del món. Fa quatre anys vaig fer una versió moderna amb un regista alemany, Johannes Schaff. Jo m'hi trobava a disgust, no m'agradava fer aquell Borís modern. Durant els assaigs hi havia moltes desavinences i n'estava tip, però després l'espectacle va resultar tan interessant que em va sorprendre. I és que ell era realment intel·ligent. Es pot modernitzar, l'espectacle. Només cal tenir raó. Quan fas coses realment raonades, el resultat és bo. I així,

aquelles funcions han esdevingut el Borís més gran que jo he fet. Perquè era un Borís d'avui dia. L'any passat vàrem inaugurar el nou teatre de Tel Aviv amb aquell mateix Borís. Per tant, jo sempre dic que modernitzar l'òpera es pot fer, però cal tenir un regista coherent. Molts es limiten a fer ximpleries o a jugar.

- Però cal modernitzar l'òpera o és només una cosa que, si es vol, es pot fer?

- No s'ha de fer. No per força, però si es fa, s'ha de fer bé.

- Però potser ara passa que el divo de l'espectacle operístic és més el regista que no pas els cantants?

- No, no ho crec. Però sí que és cert que moltes coses, potser massa, ara depenen del regista.

- No passa una mica que ara hem passat a parlar del Rigoletto de tal cantant al Rigoletto del regista X?

- Sí, però potser encara passa més amb els directors d'orquestra. I aquests sí que fan mal a l'òpera.

- En quin sentit?

- En el sentit que... (llarga i meditada pausa. Al final, un

somriure còmplice i sorneguer) Bé, millor si ho deixem córrer!

- Però vostè ha tingut la sort de treballar amb grans noms del camp de la direcció...

- Sí, sí, he treballat amb tots, pràcticament. Només m'ha faltat fer-ho amb el gran Kleiber. No he tingut aquesta sort, i ell no es prodiga pas massa ni coincideix plenament amb el meu repertori. Un altre director que ha estat un privilegi per a mi ha estat Karajan. Era un geni que trigarà segles a repetir-se. (I afegeix, amb molta diplomàcia) Però n'hi ha molts, de bons, ara.

- En el Fidelio, l'òpera que ha interpretat darrerament a Barcelona, vostè ha fet un paper, el de Pizarro, que normalment no el canta un baix. Com ha estat, això?

- Això ho han decidit el Dr. Hänseroth i Johannes Schaff, que era el regista previst en un principi. Ells tenien aquest projecte, de fer-ho amb un baix, i m'han preguntat si jo ho voldria fer. En un principi vaig dir que sí de seguida, potser sense conèixer a fons com era el paper. Vaig dir: "Sí, i tant, amb molt de gust".

Després, quan va arribar l'hora de començar a preparar i estudiar el paper..., era una mica massa tard per dir que no! Però la idea no és tan forassenyada, perquè és una part molt dramàtica i una veu més lírica no pot donar el caràcter adient.

– En quin personatge del seu repertori se sent més a gust? En les parts més dramàtiques?

– Sí, sens dubte. Jo no sóc un baix bellinià o donizettià, sinó més aviat verdià o per cantar Mussorgski, en què hi ha substància una mica consistent. Jo no em sento a gust cantant i proud, sinó interpretant el personatge a fons. Un Boris Godunov, un Felip II, un Attila o un Mefistofele. I també Pizarro és un tipus de personatge molt fort i amb molt de caràcter, ni que sigui breu.

– I si hagués de triar un personatge amb el qual se sent més identificat, quin seria?

– Boris Godunov. I Felip II del Don Carlo. Són dos personatges sense fi, mai no pots dir “Jo he fet Boris o Felip II i ara proud, passo a un altre”. No. Sempre hi ha alguna cosa, psicològicament, a afegir-hi. Hi ha algunes parts, com l'Escamillo, que el fas i ja està, s'acaba allà. No hi ha res més. No dic que sigui estúpid, però sí que el fas i fora. El Felip II, en canvi, mai no en fas net: amb els seus problemes, els seus sentiments... El mateix passa amb el Boris. També passa amb alguns papers de baríton, com el Rigoletto, per exemple.

– Alguns diuen que els barítons de les òperes verdianes són personatges aviciats per l'autor, que Verdi els tractava sempre bé. També passa això amb els papers que Verdi va escriure per als baixos?

– Verdi tenia una bona veu de baríton, i per tant li agradava aquest tipus de veu. Els baixos verdians, en canvi, són majoritàriament personatges infeliços, però al mateix temps són també afortunats, perquè acostumen a tenir unes bones àries en les quals lluir-se i sempre aconseguen èxits en les seves obres. Però sí,

són figures obscures, dolentes. Però jo les trobo també atractives, perquè en tots hi ha quelcom que et permet mostrar al públic el seu aspecte bo. Per exemple, en el cas de Felip II, quan canta “Ella giammai m'amò”, o Procida a Il Vespri Siciliani, que els mata tots, però que al final el públic entén que ell ho fa per amor a la pàtria. O l'eremita de Il Lombardi, o Attila... sempre hi ha alguna cosa que fa que puguin captar la simpatia del públic. Verdi ho sabia fer.

– Amb Verdi, amb Puccini, amb aquests grans compositors s'acaba l'òpera? O bé l'òpera és un gènere que en el nostre segle, amb els compositors contemporanis, encara té coses a dir? Té

“Jo no sóc un baix bellinià o donizettià, sinó més aviat verdià o per cantar Mussorgski, en què hi ha substància una mica consistent”

futur, l'òpera, o bé és un gènere ja exhaurit?

– Bé, jo no sóc profeta ni puc predir el futur, però l'òpera, segons el meu parer, o almenys aquelles òperes que a mi m'agraden, s'acaba cap al 1920 o 1925. Eren els últims compositors. Prokofiev va morir el 53, però bé...

– Vostè ha fet L'àngel de foc de Prokofiev.

– Sí, és una òpera bellíssima!

– Però es fa molt poc.

– Sí, i és una llàstima. Ara es comença a fer més; l'he feta al Covent Garden i a La Scala. És bonica de veritat.

– I altres òperes interessants com aquesta, n'hi deu haver mol-

tes. Quines ha fet?

– Bé, jo he fet Khovantxina, Boris, El príncep Igor de Borodin, Ievgueni Onieguin de Txai-kovski... N'hi ha moltíssimes, de desconegudes, fora de Rússia.

– I quin títol no ha fet encara, però en té ganes o pensa fer algun dia?

– Jo he fet gairebé tot Verdi, també el gran repertori rus, però hi ha moltes òperes alemanyes que vull fer. Per exemple, de Mozart l'Osmín del Rapte al Serai, o Zarastro. I el baró Ox del Cavaller de la Rosa de Strauss. Aquests són tres personatges que m'interessen i m'atreuen molt.

– Són projectes immediats o que podrem veure aquí?

– Bé, no. Gairebé sempre m'afereixen Nabucco, Simon Boccanegra, Don Giovanni, Boris...

– No l'avorreix, repetir sempre uns mateixos personatges?

– No, sempre pots afegir-hi alguna cosa nova, introduir-hi nous matisos.

– I a Barcelona, quan hi tornarà? Per la inauguració del nou teatre del Liceu?

– No, abans, abans... No sé si ho puc dir, però...

Al final, malgrat tot, el vaig fer xerrar, off de record: La forja del destí, el mes de maig. Això sí, el senyor Burchuladze es va prendre la molèstia d'esbrinar a les altes intàncies del teatre si es podia fer pública aquesta informació i el dia de l'última representació del Fidelio em confirmà que ho podia divulgar. El dia de la primera funció d'aquest Fidelio a Barcelona va ser un xic especial en la carrera de Paata Burchuladze: era el seu debut en el repertori alemany i a la vegada feia 40 anys. Esperem que realment pugui fer realitat el seu desig d'endinsar-se en els títols germànics, tot i que els teatres d'arreu s'entestien encara a demanar-li només Verdi i alguna cosa russa. I com que l'altre desig, aquell de fer una entrevista molt llarga, l'havíem aconseguit sobradament, la resta de la conversa continuà a micròfon tancat per no cansar més els lectors.

CATALUNYA MÚSICA PROPOSA

Festival Manuel de Falla

per VICTÒRIA PALMA

L'any 1913 es fundà a Barcelona una de les societats musicals més importants que ha tingut mai la ciutat.

Un dels objectius que es proposà assolir aquesta associació fou el d'organitzar festivals monogràfics sobre figures rellevants del món de la música. Entre aquests festivals destaquen els dedicats a Giovanni Battista Pergolesi (1922), a Maurice Ravel (1924), a Arnold Schönberg i a Manuel de Falla (1925).

L'objectiu d'aquest darrer era presentar per primer cop a Barcelona l'obra *El retablo de Maese Pedro*. L'entusiasme que l'associació posà en l'organització del festival aconseguí que Falla accedís a dirigir l'obra, presentés en primícia una de les seves darreres creacions, el poema *Psiquis*, i oferís un repertori d'obres seves, en versió de concert, que serien donades en primera audició a Barcelona.

El Festival Falla anà acompanyat de la presentació d'un dels més joves compositors de l'escola espanyola del moment, deixeble de Stravinsky i Falla, Ernest Halffter, del qual es pogué sentir l'estrena mundial de la seva *Simfonieta*, i la *Marxa Grotesca*, interpretada per l'Orquestra Bètica de Sevilla, de la qual era director. Aquesta formació havia sorgit de la voluntat d'uns quants associats a la Sociedad Sevillana de Conciertos, de donar a conèixer *El retablo de Maese Pedro*. A partir d'aquí anaren incorporant altres obres del repertori de Falla, sempre treballades amb el mestre, fins al punt que la formació es convertí en capdavantera de la interpretació de les obres del compositor gadità. No era la primera vegada que Falla venia a Barcelona. Anys enrera havia estat convidat a un dels cicles que organitzava el Quartet Renaixement, a la Sala Mozart.

Els dies 7 i 9 de febrer de 1925 es presentà, al Palau de la Música Catalana, el Festival Falla. El programa d'aquestes sessions tenia com a principal objectiu, com ja he dit, l'audició de l'obra més famosa en aquell moment: *El retablo de Maese Pedro*. El primer dia s'ofereí en versió de concert i el segon es presentà tal com deia la partitura, en un teatre de títols, construït a Barcelona tot tenint en compte les condicions escèniques del Palau.

En el programa de mà d'aquests concerts, hi figurava una extensa informació sobre l'estètica de Manuel de Falla, signada pel músic barceloní Vicenç M.ª Gibert, el repertori dels dos Festivals, amb el comentari formal i històric de cadascuna de les obres, l'argument (si en tenia), un autògraf de Manuel de Falla i dos dibuixos del mestre fets per Daniel Vázquez Díaz i Pablo Picasso.

El programa del Festival incloïa, com ja hem apuntat abans, algunes de les

obres més importants del mestre. Falla dirigí *El amor brujo* (La dansa ritual del foc), amb Mercè Plantada, el poema *Psiquis*, *El sombrero de tres picos* i *El retablo de Maese Pedro*. Aquesta darrera obra és una adaptació musical i escènica d'un episodi de *El ingenioso caballero Don Quijote de la Mancha*, de Cervantes, i la partitura porta la inscripció següent: *Esta obra ha sido compuesta como homenaje devoto a la gloria de Miguel de Cervantes y el autor la dedica a Madame la Princesse de Polignac*. La primera audició de l'obra es va fer a Sevilla (Sociedad Sevillana de Conciertos), el 23 de març de 1923. La representació escènica es celebrà a París, el juny del mateix any, en el Saló de la Princesa de Polignac (d'aquí la dedicatòria). El novembre, també d'aquell mateix any, es féu la primera audició pública a París (Concerts Wiener).

El musicòleg i pedagog Joan Salvat, crític de la "Revista Musical Catalana", va escriure que *El retablo de Maese Pedro* era l'obra de Falla més acabada en perfecció, per la forma, l'equilibri, la subtilitat de la seva expressió, i que tenia una puresa castissa i un esperit cervantes, com no tenia cap altra obra.

Però no només els crítics catalans, sinó també els d'altres ciutats que acolliren l'obra coincidiren a lloar la partitura. Així, doncs, crítics de diversos països europeus parlaren en els seus crítiques de potència, imaginació, d'evocació de la melodia popular andalusa i, en definitiva, de grandiositat i genialitat del músic. Catalunya Música us n'ofereix una mostra prou important. La setmana del 29 de maig al 2 de juny, a l'espai monogràfic recordarem el músic gadità, nascut el 1876 i mort a l'Argentina el 1946.

Farem un passeig per la seva vida, i ens anirem aturant en cadascuna de les obres que hem inclòs en aquest monogràfic. Tindrem obres com ara *El retablo de Maese Pedro* (1923), *Noches en los jardines de España* (1916), el poema *Psiquis* (1924), *El sombrero de tres picos* (1921), *El corregidor y la molinera* (1917), *El amor brujo* (1915), *Fantasia bética* (1919), un recull de cançons per a veu i piano, el *Concert per a clavicèmbal i cinc instruments* (1926), l'interludi i dansa de *La vida breve* (1913), l'*Allegro de concert* (1903) i un seguit d'obres més que conformen una part important del seu catàleg.

En totes elles podrem trobar aquesta combinació de nacionalisme i d'individualisme que dóna a la música de Falla un caràcter complex, que va més enllà d'aquest element pintoresc més fàcilment perceptible. És per tot això que Manuel de Falla ha estat valorat arreu del món i ha tingut un lloc en el *Diccionari de música i músics moderns*, publicat a Londres a principis dels anys vint, obra en la qual Manuel de Falla és qualificat com un dels portaestendards del progrés musical del món.

Cultura Música

COL·LECCIÓ COMPOSITORS CATALANS

XAVIER
BENGUEREL

CRISTÒFOR
TALTABULL

FREDERIC
MOMPOU

XAVIER
MONTSALVATGE

EDUARD
TOLDRÀ

En venda a les llibreries
especialitzades

CASA EDITORIAL DE MÚSICA
BOILEAU

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

44 FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA Y DANZA DE GRANADA

26 CURSO MANUEL DE FALLA

1. **CREACIÓN MUSICAL I:** **Luís de Pablo.** Del 26 de Junio al 1 de Julio (36 horas).

2. **CREACIÓN MUSICAL II:** **Claudio Prieto.** Del 3 al 8 de Julio (36 horas).

3. **PEDAGOGÍA MUSICAL I «El método Dalcroze»:** **Iramar Rdrigues.**
Del 26 de Junio al 1 de Julio (36 horas).

4. **PEDAGOGÍA MUSICAL II «Metodología comparada de la Educación Musical»:**
Ana Lucía Frega. Del 3 al 8 de Julio (36 horas).

5. **MUSICOLOGÍA/ETNOMUSICOLOGÍA «Tendencias actuales de las músicas iberoamericanas»:**
A. Álvarez Cañibano; J. Bagüés; E. Bautista; G. Becerra Schmidt; J.L. Castiñeira; J. Gómez Cairo; J.V. González Valle; F. Núñez; I Palacios; A. Perea; M. Querol; J.A. Robles; B. Yezpez.
Del 26 de Junio al 1 de Julio (36 horas).

Especialidades vocales e instrumentales.

6. **CANTO CORAL:** **Jordi Casas.** Del 1 al 8 de Julio (40 horas).

7. **PIANO:** **Ricardo Requejo.** Del 26 de Junio al 8 de Julio (72 horas).

8. **GUITARRA:** **Joaquín Clerch.** Del 3 al 8 de Julio (36 horas).

Instrumentos de la orquesta

«Trabajo individual, música de cámara y práctica orquestal: Del 26 de Junio al 8 de Julio (72 horas).

9. **FLAUTA:** **Juan Carlos Chornet**

10. **OBOE:** **Miguel Quirós**

11. **CLARINETE:** **Adolfo Garcés; José Luís Estellés**

12. **FAGOT:** **Vicente Merenciano**

13. **TROMPA:** **Ramón Francisco Cueves**

14. **TROMPETA:** **Juan José Serna**

15. **PERCUSIÓN:** **Enrique Llacer «Regoli»**

16. **VIOLÍN:** **Manuel Villuendas**

17. **VIOLA:** **Emilio Mateu**

18. **VIOLONCHELO:** **Alvaro Campos**

19. **CONTRABAJO:** **Frano Kakarigi**

Director de la práctica orquestal: **Manuel Galduf**

Pianista colaborador en Música de cámara: **Javier Herreros**

20. **FOTOGRAFÍA «Fotografiar la Música»:** **F. Fernández Sánchez.** Del 23 de junio al 9 de Julio.

DERECHOS DE INSCRIPCIÓN: 5.000 ptas.

MATRÍCULA: 13.000 ptas. para cada uno de los cursos semanales, 26.000 ptas. cursos de dos semanas

PLAZO DE ADMISIÓN DE LAS SOLICITUDES: 17 de Junio y antes del 11 de Junio para quienes soliciten Beca.

INFORMACIÓN E INSCRIPCIONES: Apdo. de Correos 1129. 18080 GRANADA.

Tel. (958) 21 04 29 • Fax-contestador: (958) 21 03 99

JUNTA DE ANDALUCÍA

DIPUTACIÓN PROVINCIAL DE GRANADA

AYUNTAMIENTO DE GRANADA

Instituto de las Artes Escénicas y de la Música
MINISTERIO DE CULTURA

UNIVERSIDAD DE GRANADA

Estos Cursos están reconocidos por la Junta de Andalucía a efectos de sexenios, oposiciones, etc.

Director de los Cursos: **Dr. Antonio Martín Moreno**

Coordinadores: **Dra. Gemma Pérez Zalduondo, Miguel Quirós, Mª Luisa Calvo Niño.**

Palau 100 i el waidaiko japonès

per CARLES LOBO

Dins de les programacions dels grans cicles catalans, ens trobem de cop i volta, gairebé sense esperar-nos-ho, un detall que crida l'atenció.

En aquest cas és a la temporada Palau100. Entre l'obertura de *La flauta màgica* de Mozart i la *Cinquena Simfonia* de Mahler, l'Orquestra Simfònica Shinsei del Japó ens porta una obra d'Isao Matsushita amb aquest títol: *Hi-Ten-Yu 'Fly Heaven Play'* per a waidaiko (tambor japonès) i orquestra.

No cal dir que coses així esperonen la curiositat de tothom fins al punt de considerar les altres dues obres gairebé com a circumstancials (i parlem de la *Cinquena* de Mahler, ni més ni menys!).

El solista de waidaiko es diu Eitet-su Hayashi i va néixer el 1952 a Hiroshima. Als 19 anys va aprendre a tocar el tambor japonès i als 32 debu-

tà al Carnegie Hall com a solista.

A Haysachi se l'ha sentit als EUA, al Canadà, Europa, Àfrica, Austràlia i Sud-amèrica; és a dir, a pràcticament tot el món, i sembla que amb molt bones crítiques i caloroses rebudes per part dels diferents públics.

Pel que fa a l'instrument, el waidaiko és un tambor tradicional japonès que, ocasionalment, es fa servir en un curiós ritu anomenat *matsuri*, en el qual, amb un commovedor rol és capaç (segons el mateix compositor) de connectar amb el cel amb un so lliure i delicat, mentre que també pot davallar al mateix melic reverberant de la terra.

El motiu de 'Fly Heaven play' –continua Matsushita– és volar cap al cel, i tocar allà. La principal característica de l'obra és el moviment lliure del waidaiko i també els seus progressius canvis tonals, que porten des de l'estàtic a l'impuls, al moviment. El meu objectiu ha estat harmonitzar dos elements: la lliure i aguda sensibilitat i intuïció del solis-

ta amb la construcció lògica de la música de cambra.

Isao Matsushita és nascut a Tòquio el 1951 i fou deixeble, entre d'altres, d'un dels més destacats compositors japonesos del nostre segle: Toshiro Mayuzumi. La seva activitat, l'ha duta a terme, bàsicament, a Europa, concretament a Alemanya, i les seves obres han estat presents a diversos festivals de música contemporània europeus, americans i, lògicament, japonesos. El seu currículum particular fa pensar que la seva música és seriosa en el sentit més estricte d'autenticitat personal, fet que accentua encara més la curiositat per conèixer el seu art, posat al servei de la música autòctona del seu país.

TEMPORADA PALAU100
Hi-ten-tu "Fly Heaven Play"
per a waidaiko i orquestra d'Isao Matsushita
Palau de la Música Catalana
Dimarts, 23 de maig, 21 hores

calatunya a música
127
revista musical catalana

CAIXA DE CATALUNYA

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Caixa de Catalunya ha renovat per a la Temporada 1994-95 la seva col·laboració com a

Membre d'Honor de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Aquest conveni ha estat signat per el Sr. Antoni Serra Ramoneda, President de **Caixa de Catalunya** i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.**

Amb aquest patrocini **Caixa de Catalunya** expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

La Polònia avantguardista al Lliure

per C.L.

Aquesta vegada els membres de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure ens ofereixen un monogràfic sota el lema "Polònia en l'avantguarda musical", l'interès del qual es pot centrar en dos aspectes principals.

Per una banda, els esforços dels membres de la "Jove Polònia" per establir els paràmetres d'allò que hauria de ser una producció musical referenciada exclusivament a la seva terra bo i deslliurant-se, fins allà on fos possible, de la forta pressió cultural dels seus veïns alemanys i russos.

Durant el segle XIX la música polonesa, en general, havia de caminar a remolc del que s'havia establert a Centreuropa: una influència massa forta i propera (no ja solament geogràficament, sinó culturalment) per poder oferir al panorama internacional un segell propi.

Per l'altra, aquesta pressa per no perdre el tren dels moviments europeus, forçaran una evolució ràpida dels llenguatges musicals de l'Europa perifèrica i la internacionalitat d'alguns compositors polonesos és gairebé un fet sorprenent, una carrera involuntària, amb resultats contundents, com en els casos de Szymanowski, Lutoslavski o Penderecki. No oblidem tampoc el gran èxit obtingut darrerament per Henryk Gorecki, sobretot amb la seva *Tercera Simfonia*, que ha esdevingut un rècord de vendes en els mercats discogràfics internacionals.

Des del segell nacionalista encunyat pels representants d'aquella "Jove Polònia", sobretot per Karol Szymanowski, fins als joves compositors de l'avantguarda més present, es pot establir un camí evolutiu que ha fregat d'esquillentes el ferri serialisme imperant a Europa. Lutoslavski, posem per cas, va ser un dels primers compositors de ràpida anomenada internacional que influï decididament en el que coneixem com a "música mòbil", l'aleatorietat, la llibertat entre controlada i il·limitada que enderroca l'academicisme

obligat dels ja gairebé esgotats mètodes serials vienesos. Lutoslavski ens diu: *Recerco mitjans de cara a l'alliberament de l'energia latent de cada un dels músics d'una orquestra —una energia ofegada per una llarga tradició que exigeix a l'artista de reaccionar immediatament al mínim moviment del director d'orquestra. Cerco els mitjans de cara a encoratjar la iniciativa artística personal, a incitar cada membre de l'orquestra a interpretar el seu rol particular —dins d'uns límits prou amples— tal com ho faria un solista.* I acaba dient quelcom que també pot explicar el cert caràcter neoclàssic (i fins i tot ens aventurem a dir que neoromàntic, en certa mesura) d'algunes de les produccions d'aquests compositors polonesos: *Potser els meus esforços contribuiran a revifar el plaer que hauríem de sentir en fer música, un aspecte, aquest, massa sovint absent en moltes obres contemporànies.*

I potser és aquest retrobat sentit lúdic i passional en la música d'alguns d'aquests compositors el que explica el fenomen Gorecki, la música del qual camina des dels nous estils polonesos al realisme tot passant per l'humor.

Afegirem a aquests noms donats, el de Kazimierz Serocki, que ha estat un dels autors que més ha contribuït al que podríem dir crisi de l'experiència postwebèrnia utilitzant, per exemple, la nova simbologia en la notació musical.

Tadeusz Baird també forma part de l'avantguarda polonesa, entre altres coses per haver estat un dels iniciadors del Primer Festival de Música Contemporània amb caràcter d'Internacional a Varsòvia, que esdevingué un dels primers festivals especialitzats a l'Europa socialista. Per altra banda, Baird, que també passà pel serialisme, es deixà anar més aviat cap a la recerca de l'expressió emocional i lírica, acostant-lo encara més a la tradició romàntica.

Un altre nom polonès a tenir present és el de la desapareguda Grazyna Bacewicz, bolcada sobretot a la

Krzysztof Penderecki

producció violinística, instrument, aquest, que dominava perfectament, i inserida dins d'un neoclàssicisme i d'un serialisme molt lliure i partien-

lar. I, deixant-ne uns quants al tinter, cal anomenar ara Krzysztof Penderecki, el sistema de notació musical del qual (partitura-imatge; o descripció gràfica dels resultats sonors amb simbologies no gens tradicionals) ha influït fortament en la música posterior. Penderecki és un músic sensible, hàbil i de temperament, que sap traspassar aquest sentit profund (religiós) i passional de la seva personalitat, malgrat alguns recursos que fa servir, que poden ser titllats de certa superficialitat i utilitzats a tall d'efectes sorprenents, a voltes un pèl gratuïts.

Aquest és el mogudíssim panorama de la intervenció polonesa a l'Escola de Darmstadt entre els anys 60 i 70, la qual va proposar de manera molt efectiva un tomb cap a la música més lúdica i de formes més obertes.

L'Orquestra del Lliure ens proposa aquest mes de maig tres programes diferents amb obres d'aquests compositors polonesos i, paral·lelament, unes conferències sobre el tema i, a més, una trobada amb, ni més ni menys, Henryk Mikolaj Gorecki: tot plegat, absolutament interessant.

POLÒNIA EN L'AVANTGUARDA MUSICAL:

Programes 1, 2, 3: obres de compositors polonesos
WORKSHOP, POLÒNIA EN L'AVANTGUARDA MUSICAL: conferències i trobada amb H. Gorecki (Activitats organitzades amb el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona-Casa de la Caritat. L'Institut d'Humanitats)
Dies i hores: consulteu cartellera.

Farinelli, il castrato envaeix la pantalla

per MIQUEL PORTER i MOIX

Farinelli, *il Castrato* és un film, en principi, franco-belga, però amb tantes intervencions d'altres països, que, en realitat es podria considerar un film europeu. L'extraordinària revifada de la música interpretada amb criteris històrics, que ha encomanat una mena de febre entre els públics, per obres que van des del gregorià al romanticisme i ha propiciat més d'una cinta cinematogràfica i més d'una sèrie televisiva, difícilment podia escapar a un tema que, essent musical, presentava unes característiques anecdòtiques fàcils d'aprofitar en el camp espectacular. En efecte, més enllà de la seva vàlua musical, els castrats constituïren un fenomen espectacular que durà ben bé dos segles i que, si bé afectà especialment els gustos de l'aristocràcia, fou també conegut pels públics mitjans i fins i tot, a certs països, per les masses anònimes. Èxits com els aconseguits per *El piano* o *Tots els matins del món* havien obert una via. I, com tothom sap o ha pogut observar, el cinema espectacular, quan troba una temàtica, la utilitza a fons, fins i tot amb el risc de matar la gallina dels ous d'or, imitant allò que, en el llenguatge militar, se'n diu "explotació de l'èxit". Era doncs previsible que, un dia o l'altre, tocaria el torn a aquests éssers nascuts o fabricats precisament per a l'espectacle.

Des d'un punt de vista de producció, la cinta és difícilment objectable. La tecnologia, els mitjans materials—des dels decorats al vestuari o les localitzacions d'escenaris naturals—són suficients, gairebé sobreabundants, i pel que fa als actors i actrius, ben poc hi ha a dir de negatiu, des d'una perspectiva teatral. Des del musical, potser seria una al-

tra la consideració que caldria fer-ne, però això ho deixem per a més endavant. Naturalment, i de manera especial, quan el que es cerca és la qualitat del *look*, no hi ha marrades ni falles massa notòries i la "factura" és suficient, elegant i fins potser una mica excessiva, per bé que, donat el tipus de personatge al qual és dedicada la cinta i donat el seu entorn, tota exageració pot semblar poca.

El guió és tret d'una narració literària i aquí ja entrem en un terreny on no és or tot el que hi ha de lluent. En efecte, el progrés rítmic de la cinta no és regular i més d'un aspecte que, llegit, podria resultar interessant o cor-prenedor, es dilueix en tractar de, senzillament, traduir-lo en imatges. Una vegada més, s'oblida que el cinema és una mostrativa i no una narrativa i els ritmes secrets que poden crear-se entre un escriptor i el seu lector no poden ésser els mateixos que els ritmes del mostrador i el contem-

plador. Cal reconèixer, però, que el realitzador de la cinta ha fet un autèntic esforç per encarnar personatges i no deixar-los en estaquirots falsos; i, d'altra banda, Gerard Corbiau, un dels pocs realitzadors belgues amb renom internacional, podia ésser plausible per fer una cinta sobre un aspecte de la música cantada; no en va uns anys abans havia realitzat *Le maître de musique* (1989), una notable cinta amb Van Dam com a protagonista, autèntic precedent de les esmentades més amunt.

Pel que fa al rerafons o a la reconstitució històrica, tampoc hi ha gaire a objectar en aspectes formals, d'una notable bellesa. Quant als continguts, potser pot semblar exagerat o distorsionat el tractament que es dona a la figura de Händel i a les seves relacions amb els germans Broschi, però en realitat l'anècdota posa en evidència una veritat històrica: la lluita entre dues concep-

cions de l'òpera -italianitzant i renovadora- que, efectivament, existien a l'Europa d'aquells temps i, d'una manera especial, a Anglaterra. És evident que Corbiau i el seu equip no pretenien fer un documental, ni tan sols "reconstruir" una època, sinó donar un espectacle culte, refinat i sensible basat, això sí, en el passat. Si els cineastes s'haguessin de guiar per criteris rigorosament històrics, monuments cinematogràfics tan importants com *El cuirassat Potiomkin* d'Eisenstein o el *Novecento* de Bertolucci haurien d'ésser jutjats molt severament. Potser sí que a la cinta se li podrien fer altres retrets, com el de l'excessiva presència de Farinelli com a personatge solitari als escenaris operístics quan el gènere, gairebé per definició, és plural. Potser també els tripijocs eròtico-amorosos resulten massa repetitius, però tot això no nega sinó que, tan sols, condiciona la vàlua de la peça en tant que espectacle.

La veritat és que els castrats varen existir i que Farinelli també. Que aquest fou un home de carn i ossos i un personatge no només espectacular sinó, històricament i artísticament, important i representatiu i que existeixen prou documents i prou bibliografia, tant coetània com posterior per justificar que se n'hagi fet un film. Una obra que, si més no, haurà tingut el mèrit de cridar l'atenció sobre un capítol mig amagat de la música per a

veu. Ben segur que la majoria dels espectadors del film no havien sentit parlar mai de l'*excelso* mestre Nicola Porpora ni de l'escola musical napolitana i això sol ja és d'agrair per a la cultura musical i general. Si hi ha errors, que vinguin els entesos i els erudits per corregir-los. De totes maneres, sap greu constatar el grau de negativisme d'aquells que se les donen d'entesos, sense ésser-ho. Així, en sortir de la sala de projecció vàrem escoltar que era impossible que un castrat tingués un tipus físic com el de Stefano Dionisi. Si hem de creure les pintures i les descripcions escrites, Carlos Broschi, dit Farinelli, era un "bel uomo" i no només ell sinó molts altres de la seva condició es distingien pel seu físic atractiu, a més de per la veu.

Ben cert que la cinta, a primera vista, no aporta res de nou al gènere a què pertany ni tampoc a l'evolució creadora de l'expressió cinematogràfica en general; però, si en lloc de referir-nos a la vista ho féssim a la "primera oïda", aleshores podríem parlar d'una nova i molt interessant tecnologia: la creació d'una veu humana original resultat d'una molt sàvia barreja de dues veus reals anteriors. Potser sí que els puristes podran trobar defectes a aquesta veu "construïda" però el cert és que amb això s'obre un camí d'ignorades perspectives, digne d'una particular atenció. Si l'electrònica pot donar realitats virtuals als ulls, per quina

raó no ho hauria de fer per a les orelles? Referint-se a un altre castrat, Antonio Bernaschi de Bolonya, s'ha dit que el seu cant "era magistral, de gust irreprovable, ja que amb la unió dels dos registres, el de les cordes naturals i el de les cordes falses, es compongué un de tercer de veu mixta, del qual se servia..."¹ de Farinelli mateix s'ha dit que el poder curatiu de la seva veu i expressió, que tant va ajudar al desgraciat Felip V, li venia en part de "L'art de saber conservar o retenir l'alè amb reserva i puresa summa, sense que ningú ho notés i que començà i acabà amb ell". Si ells saberen "manipular" la veu, què no podria fer una recerca tecnològica ben aplicada! És clar que la tecnologia no té l'ànima de Farinelli, la seva inspiració o el sentit d'improvissació genial. Les màquines no s'inspiren soles. Cal inspirar-les. Tampoc les càmeres cinematogràfiques no són capaces de fer altra cosa que gravar allò triat per l'ull del cineasta i que va del moment en què prem el botó de posada en marxa fins que el para. És l'home qui inventa o reinventa el món gràcies a les màquines que també ha inventat. Cal fer confiança als homes, si es vol gaudir tant de la vida com de l'art.

1. Viñas, Francisco. -*El arte del canto*. - 2a edició. - Barcelona, Casa del Libro, 1963.

Trafalgar, 14, 3r, 1a A • 08010 Barcelona • Tel. 268 35 00 Fax 268 48 29

DANAT DANSA Bon aniversari

per MARJOLIJN VAN DER MEER

El millor regal que hauran rebut els components de la companyia de dansa Danat, en el seu desè aniversari, haurà estat, sens dubte, convertir-se en companyia associada al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). Els Danat pràcticament han vist néixer aquest centre des de la seva seu al carrer de Joaquim Costa.

En efecte, són veïns. Veïns pobres, com la majoria de la gent del barri, segons que expliquen Sabine Dahrendorf i Alfonso Ordóñez, directors i coreògrafs del grup. Des que els Danat es van establir en aquest barri, on ja fa alguns anys ocuparen un antic taller de baster per assajar, han tingut la il·lusió d'arribar a integrar la feina amb el seu entorn; en definitiva, la il·lusió d'esdevenir uns veïns de debò.

Els ballarins passen moltes hores al local i això ens dóna ocasió de conèixer molts dels nostres veïns. Els hem convidat a veure les nostres classes i han vingut a veure les nostres estrenes al Mercat. Aquí, al Raval, encara es manté un autèntic esperit de barri; ens sentim estimats i acompanyats, assegura Sabine.

És lògic, doncs, que la companyia estigui ara encantada amb la vinculació al CCCB, amb el qual ha signat de moment un contracte per un any, prorrogable. Segons Alfonso, la idea inicial era poder utilitzar el Pati de les Dones per a algunes actuacions ocasionals, però en Josep Ramoneda ens proposà una col·laboració més permanent.

El CCCB els ha proporcionat un espai a la planta baixa per a oficines, a més de posar tota la infraestructura del centre a la seva disposició, cosa que ens estalvia molts diners que ara podem assignar a fins més creatius.

El cielo (foto: Josep Aznar)

Fa uns catorze anys, una noia alemanya, concretament de Colònia, havent sentit parlar molt de l'ebullició creativa que estava vivint el món de la dansa a Barcelona, va conèixer un noi de León als locals de l'Institut del Teatre de Barcelona. El noi es deia Alfonso Ordóñez i entre ell i Sabine Dahrendorf es va produir el que cal considerar com un autèntic *coup de foudre* artístic. A tots dos els va seduir l'abisme que aparentment hi havia entre l'alemanya de preparació formal i el jove de León, bàsicament autodidacte. I amb motiu de la Biennal 85, que aleshores tenia lloc a Barcelona, van presentar-se per primer cop en públic, amb l'obra *El futuro no es lo que era*.

Poc després s'afegiria al duo un altre artista lleonès, el pintor José Menchero, que des de llavors ha jugat un paper decisiu en la trajectòria artística del grup. Juntament amb el també pintor

Florenci Gutin, els dos coreògrafs realitzaren una síntesi d'arts plàstiques i dansa amb *Herbst* (1985). A *Esquirlas* (1986) incorporaren tres ballarines més, tot confiant la partitura musical al compositor Leo Mariño.

El primer gran èxit no es fa esperar: *Bajo cantos rodados* (1989), una coproducció de la Diputació de Lleó, el Mercat de les Flors i el Centro Nacional de Nuevas Tendencias Escénicas, que mereixerà un acolliment tan favorable del públic com de la premsa. I que li valdrà el fet de

ser convidat al Théâtre de la Ville de París com a primer grup de la dansa contemporània de l'Estat espanyol.

Un any després, amb *El cielo está enladrillado*, obtindrà el seu segon èxit internacional. Efectivament, *El cielo* arriba a tots els racons del planeta.

L'any 1992 és el de *Kaspar* i de la darrera gran obra, *Ottopel*, estrenada l'any passat.

—Què hi ha, de particular, en el treball de Danat?

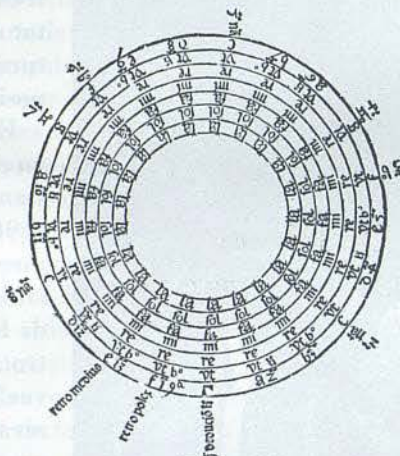
—Això ens és una mica difícil de contestar (riu, l'Alfonso). Ho fem el millor que podem. Ens considerem uns creadors lents. Totes les nostres obres vénen precedides d'una llarga tasca investigadora. Si ens interessa un tema en particular, com per exemple *Bajo cantos*, en què es tracta de vells costums de la vida rural, de llegendes i de la relació entre homes i dones, intentem documentar-nos al més a fons possible. En aquest cas, i gràcies

LA SEU D'URGELL

18 - 26 d'agost de 1995

XV CURS DE MÚSICA ANTIGA A CATALUNYA I ANDORRA

Director: Romà Escalas

Jordi Albareda
Montserrat Figueras
Jean-Pierre Canihac
Romà Escalas
Daniel Lassalle
Josep Borràs
Rolf Lislevand
Manfredo Kraemer
Jordi Savall
Guido Morini

Tècnica vocal
Interpretació vocal
Corneta
Flauta dolça
Sacabutx
Baixó i fagot barroc
Llaüt i viola de mà
Violí barroc
Viola da gamba
Clavicèmbal

CONJUNT VOCAL I INSTRUMENTAL

Jordi Savall, director

Les persones interessades a formar part del conjunt vocal han d'enviar el seu currículum i material sonor.

CONCERTS A ANDORRA I A LA SEU D'URGELL

Termini d'inscripció: 15 de juliol de 1995

Informació i inscripcions:

Àrea de Música. Departament de Cultura
Portal de Santa Madrona, 6-8 08001 BARCELONA
Tel. (93) 412 56 40 - Fax (93) 412 19 58

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Govern d'Andorra
Ministeri d'Afers Socials i Cultura

a la gentilesa de la comunitat de Lleó, ens vam traslladar al Bierzo amb tota la companyia. Vam poder investigar in situ.

—A nosaltres —diu ara Sabine— ens interessa que el tema elegit quedi reflectit també en el nostre moviment.

—De totes maneres, sempre treballeu en equip.

—Efectivament, procurem donar a l'espectacle una forma d'unitat. Perquè el moviment i la dinàmica només representen una part de tot el conjunt. Ens agrada que el nostre espectacle sigui una creació en tots els sentits. Sempre utilitzem música original i, per suposat, la posada en escena.

Pràcticament des dels seus inicis, Danat ha pogut comptar amb el suport de la Generalitat de Catalunya. Una mica més tard també ha rebut subvencions de l'INAEM del Ministeri de Cultura, entitat amb la qual està concertat el grup des del 1993.

—Fins ara els vostres espectacles no han tingut massa dificultats a trobar productors, entre els quals hi ha prestigioses entitats teatrals estrangeres...

—És cert, hem tingut aquesta sort, per no n'hi ha prou, amb això, per mantenir la companyia. D'aquí ve la nostra satisfacció per l'ajuda del CCCB. I és que, al costat d'un gran estímul, significa la possibilitat de mantenir una companyia composta per dotze persones.

Danat està avui en plena eferescència creativa. Prepara un nou espectacle, que —gairebé segur— es dirà *Espejos*. S'estrenarà al Pati de les Dones de la Casa de la Caritat durant la campanya del Grec, aquest estiu. Al marge de l'activitat creativa, també intenta organitzar, en col·laboració amb altres companyies, una sèrie d'actuacions al mateix espai els caps de setmana.

Volem consolidar la dansa contemporània com una de les activitats del CCCB, diu decididament Alfonso. I que el veïnat tingui motius per sentir-se orgullós de nosaltres, hi afegeix Sabine.

CONCURS

Catalunya Música/Revista Musical Catalana

patrocinat per

CANAL DE EDITORIALES, S.A.

Consell de Cent, 341 - Tel. (93) 215 31 21 - 08007 Barcelona

Aquesta secció de la Revista ha estat pensada amb la finalitat de cercar la participació lúdica dels nostres lectors.

Entre les persones que hagin respost correctament les preguntes que tot seguit formulem, serà sortejat un lot de discos compactes.

PREGUNTES:

- Quin any va publicar Felip Pedrell el seu opuscle *Por nuestra música*?
A) 1891 B) 1895 C) 1901 D) 1905
- En quina de les seves nou simfonies Beethoven va incloure per primera vegada els trombons en la plantilla instrumental?
A) la Tercera B) la Cinquena C) la Sisena D) la Novena
- Qui és l'autor de la música de la cèlebre cançó napolitana *Torna a Surriento*?
A) Luigi Denza B) Eduardo di Capua C) Ernesto di Curtis D) Amilcare Ponchielli
- Florència i Venècia són, respectivament, llocs de naixement i mort d'una de les figures més importants de la lírica italiana d'aquest segle. De qui?
A) Mario del Monaco B) Beniamino Gigli C) Tito Schippa
- A quina ciutat anglesa es formà el 1973 el grup de *heavy metal* Judas Priest?
A) Liverpool B) Londres C) Birmingham

Empleneu la butlleta inferior i envieu-la a: Catalunya Música/Revista Musical Catalana (Concurs). C/ Sant Francesc de Paula, 2. 08003 Barcelona. Cal fer-ho abans del dia 15 de cada mes.

Solucions al Concurs d'abril 1995.

- B) Le tombeau de Couperin.
- A) Rimbaud.
- B) Mataró.*
- C) *Manon Lescaut*.
- B) 1967.

Han estat guanyadors del Concurs d'abril 1995:

Daniel Mestre i Dalmau (Igualada) i Robert Mas Llop (La Fatarella).

BUTLLETA DE RESPOSTA
(maig 1995)

1 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
2 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
3 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
4 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	
5 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	

Nom i cognoms:

Edat:

Adreça:

Telèfon:

Codi postal i població:

* En referència a la data i lloc de naixement de Joan Pau Pujol, volem fer constar que Higiní Anglès conjectura la ciutat de Barcelona i l'any 1573, data que recullen la majoria d'enciclopedies i relacions. Darrerament, però, s'han conegut nous documents que situen el naixement de J.P. Pujol a Mataró, l'any 1570 (vegeu l'estudi de Josep Pavia i Simó al llibre Jo-

CHUNG TRIO: Mendelssohn & Brahms trios

Trios amb piano núm. 1, en re menor, op. 49 de Mendelssohn i núm. 1, en si major, op. 8, de Brahms. -Kyung Wha Chung, violí. Myung Wha Chung, violoncel i Myung Whun Chung, piano.- Decca Digital 421 425-2.

La formació cambrística del trio amb piano disputa al quartet de cordes la primàcia de la intimitat sonora per excel·lència. L'aliança que s'hi genera en el primer cas potser resulta fins i tot més natural en un sentit exclusivament sonor, mentre que el quartet esdevé una entitat de major rang especulatiu. El cas és que, quan disposem de formacions com la que presideix aquesta gravació, tot esdevé sobtadament lúcid i d'una superior categoria. És una mena de música feta, per antonomàsia, en família. Festa entre tres membres que gaudeixen de nexes directes, per una banda, i que integren, per altra, la jove generació de solistes xinesos. El fet musical oriental mostra en els darrers anys exemples d'una rara perfecció. En música de cambra excel·leixen, per les atmosferes assolides, els artistes nipons. Però sembla que temperamentalment estan molt més dotats els xinesos. En definitiva, una gravació com la present se'ns proposa d'una solvència total quant als respectius estils de Mendelssohn i Brahms. Però per damunt de tot hi ha la rara qualitat de la uniformitat d'estil, que només pot crear-se

quan s'endevinen llargues hores de vetllada íntima en la recreació de les partitures. Gravació de perfecta qualitat tècnica. ● Josep Casanovas

SCHUBERT: Introducció i variacions per a flauta i piano D. 802

WEBER:
Sonata per a flauta i piano en La bemoll major i Trio per a flauta, piano i violoncel en Sol menor op. 63, J. 259
Philippe Bernold, flauta.
Laurent Cabasso, piano.
Jean-Guihen Queyras, violoncel.
Harmonia Mundi "Les Nouveaux Interprètes"
HMN 911535 DDD

Aquest compacte ens proposa un programa d'obres d'audició fàcil i gratificant. Per començar, unes variacions sobre el tema de la divuitena cançó del cicle *La Bella Molinera* de Schubert, les "Trockne Blume" (Flors marcides). És obvi que es tracta de música de lluent, ricament melòdica en la transfiguració motívica i que juga a les simetries en les set variacions que segueixen després d'una introducció i la presentació del tema. És un exponent de la fabulosa inventiva del compositor i de la seva capacitat per resultar espontani..., no essent-ho.

Li fan costat dues obres de Weber: la transcripció per a flauta de la segona *Sonata per a piano op. 39* i el substancial *Trio op. 63*

(núm. 259 segons catalogació de Jähns). Ambdues són obres extrovertides, impregnades d'aquella facilitat compositiva que permet abastar la integritat de l'obra en cadascuna de les frases.

La interpretació és notable a partir d'una tendència a la suavitat que convé a la delicadesa de la flauta de Bernold. L'entesa entre el piano i la flauta només perilla en un parell d'ocasions (en Schubert) per l'apressament del teclat de Cabasso.

Obres, doncs, brillants i ben tocades que garanteixen una estona de plaer estètic sense gaires complicacions intel·lectuals.

● Xavier Casanovas-Danés

LEKEU: Quartet amb piano

"Molto Adagio" per a quartet de cordes.
"Adagio" per a quartet d'orquestra. "Larghetto" per a violoncel i conjunt.
"Tres Poemes" per a soprano i piano.
Ensemble Musique Oblique. R. Yakar, soprano. I. Veyrier, violoncel.
Harmonia Mundi
HMC 901455 DDD

A cent anys de la mort de Guillaume Lekeu (1870-1894), plau rebre un nou enregistrament que substantivitza la minsa discografia d'aquest compositor belga. És un d'aquells que es remembren per una obra, en el seu cas la *Sonata per a violí i piano*, que li va encarregar Eugène Ysaÿe i que tant agradava a Arthur Grumiaux, popularitzada en acompanyar la de César Franck en un bellíssim disc de Christian Ferras i Pierre Barbizet.

Lekeu, mort als vint-i-quatre anys, de tifus, ha deixat una obra escassa farcida de projectes. Si les partitures d'orquestra no acaben de fer el pes, les de cambra són d'audició obligada i aquest compacte hauria d'incitar els aficionats a la captura dels pocs enregistraments existents que en complementen el contingut.

Es tracta de moviments amb una opulència formal i una gran densitat expressiva. És una música sense estàndards, que atorga un bon marge a la interpretació pel que fa al temps i als contrastos dinàmics. Les obres del programa sedueixen per una immediatesa sensual, tot requerint una audició exigent que pot provocar una certa fatiga. De la fluïdesa inicial a un intent de transcendència, l'"Adagio" s'escolta com si es compartís un somni, i el "Quartet", motiu d'una interpretació magistral, obre la seva essència cap a l'infinit. Es tracta d'una música unitària que enalteix la figura del jove compositor (en un context que saturaren Franck i D'Indy) complementada per tres cançons amb piano en les quals és palesa la submissió del teclat a la intel·ligibilitat d'uns textos (Lamartine, Hugo, Verlaine) rics en imatges simbolistes.

● X.C.-D

GIULIANI: Duo concertante op. 25 PAGANINI: Grand Sonata, Sonata Concertata

Monica Huggett, violí.
Richard Savino, guitarra
Harmonia Mundi
HMU 907116 DDD

Mauro Giuliani va ser el guitarrista més internacional del segle XIX i les seves composicions reflecteixen un estil eclèctic que es proposa el gaudi més que no

pas la transcendència. La música d'aquest *Duo concertante* és agradable i resulta cambrísticament recollida d'on Paganini, amb els mateixos elements, s'entesta a recrear l'esperit del concertisme. De fet, el programa marca un punt d'inflexió entre l'obra de Giuliani i les dues de Paganini que determina un canvi d'actitud en l'oient, que passa de deixar-se acaronar per la melodia a interessar-s'hi com a pretext d'uns focs d'artifici que menen l'atenció cap a la interpretació.

Paganini, el paradigma del violí, va conrear la guitarra durant quatre dècades. Un centenar llarg d'obres ho certifica. Les dues *Sonates* que figuren en l'enregistrament són, sens dubte, les més importants que va compondre per a la combinació amb violí, particularment la *Grand Sonata*, en la qual la guitarra impera amb enormes exigències virtuositiques amb un sosteniment poc més que harmònic subministrat per l'altre instrument.

A la interpretació de la violinista Monica Huggett, cal acostumar-s'hi, perquè d'entrada resulta poc poètica (en el sentit de massa tensa), en una mancança que les obres de Paganini suporten millor que la de Giuliani. És musicològica, sens dubte, però un xic desagradosa. Richard Savino, senzillament extraordinari. ● X.C.-D.

János Starker, violoncel

Sonates de Corelli, Vivaldi, Valentini, Locatelli, Boccherini i Bach.
Stephen Swedish i Gyorgy Sebok, piano.
Mercury Living Presence
434 344-5 ADD

János Starker gaudeix d'una celebritat per sota dels seus mèrits, però no crec que siguin aquests enregistraments d'obres barroques fetes els anys 1963 (Bach) i 1966 els

que en cimentaran una revifalla, perquè configuren un programa de caire massa poc ambiciós com per reclamar l'atenció del públic comprador, en estar confegit amb sonates de compositors italians i la BWV 1029 de Bach, totes escrites per al violí. Per als qui estimin particularment el violoncel, no hi ha marge de dubte: l'audició és obligatòria.

El gran intèrpret húngaro-nord-americà aporta a aquesta música, més intrincada que no sembla, una tensió justa i obertament creativa aplicada a partir d'una òptica de tirada romàntica i una sonoritat potenciada per un vibrat molt estret. En les seves mans la *Sonata en re menor* de Corelli creix en dimensió i es projecta en múltiples direccions, i la de Locatelli s'escolta com un anunci dels concerts per a violoncel de Haydn i més enllà. Les delimitacions estilístiques es difuminen per obra i gràcia de la grandesa de l'obra (arranjada per Piatti) i la noblesa de la interpretació. Només per aquestes constatacions, ja val la pena escoltar el compacte, que revela preses de so molt diferents entre les obres dels italians i la de Bach, tres anys anterior, en una època en què els mitjans tècnics es perfeccionaven amb rapidesa. ● X.C.-D.

Albert Nieto, piano

Obres de Guridi, Bernaola, Gerhard, Brotons
Volum núm. 6 de la col·lecció musical alabesa produït pel Departament de Música de RTVE enregistrat a l'aula magna de l'Escola Superior de Música Jesús Guridi de Vitòria entre el 3 i el 5 de maig de 1994

Albert Nieto és nascut a Barcelona, però des de fa temps viu a Vitòria, on és al cap-

davant del Departament de Piano del Conservatori Jesús Guridi d'aquella ciutat. La seva trajectòria concertística és prou important com per tenir molt en compte aquest pianista seriós en la seva tasca i dotat de bon talent artístic. D'aquesta trajectòria, el fet que Albert Nieto demostra una gran inquietud per seguir de prop la producció musical dels nostres dies, havent estat el primer d'interpretar una cinquantena d'obres, algunes de les quals li han estat dedicades.

Pel que fa a producció discogràfica, cal comptar amb mitja dotzena de discos, l'últim dels quals és el que presentem ara. Tenim a les mans aquest volum aparegut al mercat a finals de l'any 1994 i en el qual Nieto interpreta a solo: *Danzas viejas*, *Vasconia* i *Lamento e imprecación* de Jesús Guridi; la *suite* del ballet *Soirées de Barcelona* de Robert Gerhard; *Impromptu op.37* de Salvador Brotons; i *Perpetuo*, *Cántico*, *Final* i *Nocturno* de Carmelo A. Bernaola.

Als mots introductoris al llibret (en castellà, anglès i basc) d'aquest CD editat pel Departament de Música de RTVE i patrocinat pel Departament de Cultura de la Diputació Foral d'Àlaba, Albert Nieto escriu: "... són quatre compositors als quals m'uneix la meua condició de català -Gerhard i Brotons- i la de professor al País Basc -Guridi i Bernaola-" i després subratlla la distància estè-

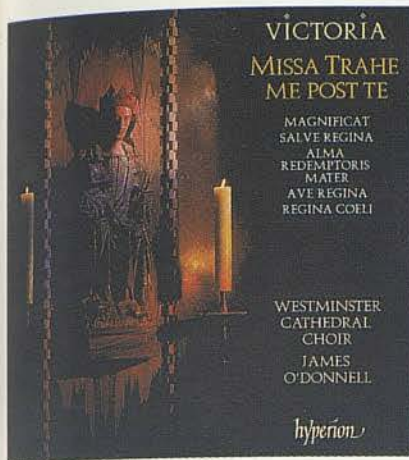
tica que hi ha entre "Bernaola i Brotons, els dos compositors vius", un de cada nacionalitat, "així com entre Gerhard i Guridi, als quals, malgrat tot, els uneix (al CD) un component comú: la recreació musical de

les danses populars d'ambdós pobles, base i català". Les interpretacions d'Albert Nieto, acuradíssimes, demostren que aquest pianista té una finíssima sensibilitat i un caràcter què està modelant una maduresa interpretativa prou personal. ● Carles Lobo

VICTORIA: Missa Trahe me post te

Quatre antífones marianes. Alma redemptoris mater. Ave regina coelorum. Regina coeli. Salve regina. Magnificat de primer to. Cor de la catedral de Westminster.
Director: James O'Donnell.
HYPERION. CDA 66738
DDD

Sens dubte, té una claredat en la polifonia que és en tot moment desitjable. La qualitat d'aquesta gravació està molt relacionada amb l'exactitud de l'afinació. Els retrobaments harmònics d'aquesta música multi-
neal demanen com a condició indispensable que es respectin les con-
stel·lacions harmòniques. No és imprescindible una gran massa coral, sinó que cal que les veus afinin dins de la veritable gamma comitament del baix fonamental; d'aquesta manera s'aconsegueix que una quantitat relativament petita de veus ressonin com una gran massa fònica amb una acústica molt reverbe-

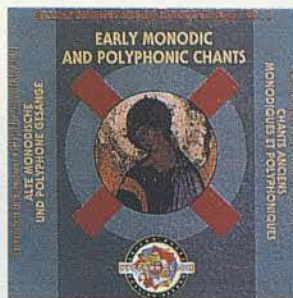
rant. En aquest cas, l'afinació de les intervàl·liques pures és molt acurada i aconsegueix que les triades sonin amb quintes i terceres pures, la qual cosa atorga al conjunt aquell punt d'interès que requereix aquesta mena de repertori.

La dicció general del conjunt és molt acurada, amb una captació molt nítida del contingut del text. Les vocals són tractades de forma molt diferenciada i les consonants són articulades de manera que el ritme quedi perfectament definit.

La qualitat general de la massa coral és impressionant, ja que les veus infantils de la corda de sopranos (a diferència del que acostuma a succeir) lluny d'una interpretació plana,

canten amb lliurament i molta exactitud. Les cordes de tenor i baix resulten en tot moment aclaparadors pel fet que tot el conjunt està molt ben timbrat. Les línies s'escolten perfectament, ja que cada contrapunt és interpretat sense cap mena de vibrat (cosa que aclareix molt l'efecte general de perfecció).

En el motet *Trahe me, post te* el doble cànon es destaca perfectament del conjunt de textura polifònica. La *Missa*, basada en l'anterior motet, efectua un interessant efecte d'acumulació sonora fins a arribar a la textura a sis veus del darrer *Agnus dei*. La sensació de resolució de tensions de les intervàl·liques a l'inici de l'*Alma redemptoris mater* resulta especialment efectiva. D'altra banda, les pinzellades de color harmònic de la segona secció polifònica derivada de l'antifona que ens ocupa són tractades amb prudència. Un CD que és absolutament recomanable. ● **Carlos Gervilla**

Vivim uns anys que han posat de moda la música vocal sacra. En aquest sentit, si vostè vol aprofundir els seus coneixements del repertori religiós rus, ara té una bona oportunitat, ja que trobarà en aquesta col·lecció un bon aplec d'obres que recorren de forma diligent tota la història del gènere.

Pel que fa referència a la selecció de les obres, hem de dir que ha estat molt eclèctica. Els enregistraments daten del període comprès entre 1989 i el 1993 i tots es van fer al Conservatori de Moscou.

Parlant de les interpretacions, cal esmentar la variabilitat de la qualitat dels diferents conjunts que han contribuït a la creació d'aquest recull.

Ekaterina Zotova té una veu encisadora i dona el punt just de versatilitat al primer CD. D'altra banda, Andrej Kotov té la veu timbrada i homogènia en tot el seu registre vocal. Valentina Gueorguevskaia és la veu més fluixa dels solistes d'aquest CD. El Cor Drevnerousski Rospev resulta molt eficient en la interpretació d'obres

monòdiques, i n'obté un bon flux prosòdic. Altra ment, el Cor Sirine és compacte, sobretot en l'entonació d'intervàl·liques que defugen l'afinació temperada, amb la consegüent puresa dels intervals perfectes sobre els quals descansen els diversos punts cadencials.

Potser el CD menys interessant és el segon, ja que el seu contingut resulta d'una conspícua monotonia. Les gradacions dinàmiques i els textos no s'entenen gaire. Els autors no són molt coneguts i el seu atractiu musical és certament relatiu.

Els mestres de l'Acadèmia de Cant Coral de Moscou mostren una corda de baixos realment bona i són el punt fort d'aquests CD. Treuen tot el profit possible del colorisme harmònic i les innovacions harmòniques i texturals que el Grup dels Cinc van introduir.

Recomanable per als amants de la música de l'ex-URSS en tota la seva extensió. Si vostè té períodes predilectes, ha de mesurar la tria del conjunt d'aquesta sèrie absoluta-ment didàctica. ● **C. G.**

Monodia i polifonia primerenca russa, música folklòrica sacra i cants monàstics

Cor d'Homes Drevnerousski Rospev.

Director: Anatoly Grindenko.

Cor Sirin.

Director: Andrej Kotov.

CDM/HM RUS 288093/90.

DDD

150 anys de polifonia sacra russa (segles XVII-XIX)

Cor de l'Acadèmia

Coral Moscovita.

Director: Viktor Popov.

Cor Acadèmic Yourlov.

Director: Stanislav Goussev.

CDM/HM RUS 288094/90.

DDD

Música vocal sacra. De Glinka a Rachmaninov

Mestres de l'Acadèmia Coral Moscovita.

Director: Viktor Popov, Alexandre Sedov.

Cor d'Homes Rybine.

Director: Vladislav Novik.

Capella de Sant Petersburg.

Director: Vladislav Txernoutxenko.

CDM/HM RUS 288095/90.

DDD

MiniDisc SONY

El futur de l'àudio ja ha arribat

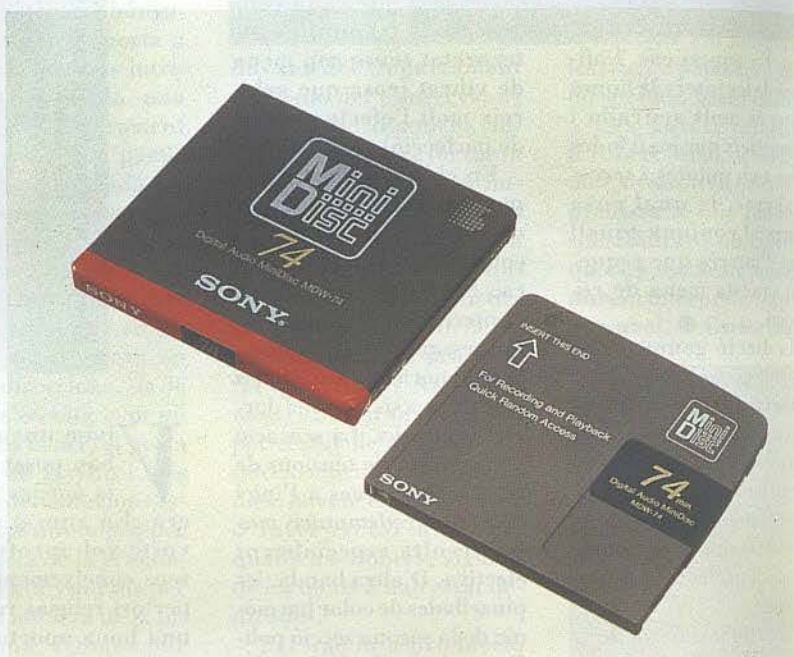
L'amant de la música, sempre ha volgut tenir-la a casa. Remuntant-nos a segles passats, l'única manera d'aconseguir això era portant-hi els propis músics. Les coses han canviat molt al segle XX. Des de l'aparició del fonògraf, passant pel disc de vinil, la cinta casset i el disc compacte, escoltar la música que hom desitja a la pròpia llar és ben senzill.

Els sistemes de reproducció i gravació musical han anat evolucionant els darrers anys i l'amant de la música, cada cop els exigeix més. Pràcticament tothom coneix avui els avantatges dels formats digitals (el disc compacte n'és l'exponent més clar). Cal afegir també que no és solament la qualitat sonora allò que converteix en atractiu un sistema de reproducció sonora. També, mitjançant el disc compacte hom ha descobert atractives prestacions, com la recerca ràpida de les cançons dins del disc, la programació, o tenir tota la informació sobre durada dels temes o el nombre de talls d'un disc.

Un cop acostumats a tots aquests avantatges (sense oblidar-nos de la durabilitat, gràcies al nul desgast dels CD) ha arribat el moment de gaudir d'un sistema de gravació que ofereix les mateixes prestacions.

Tothom coneix i utilitza la cinta de casset com el suport de gravació estàndard. Per la matèria raó, tothom sap els seus avantatges i inconvenients.

Si ens traslladéssim uns quants anys enrera, segurament només hi trobaríem aspectes positius.

El MiniDisc SONY

La cinta casset era l'única possibilitat d'enregistrar a casa la música que volíem. La qualitat era més que acceptable si la comparem amb la que oferia el vinil i tampoc no coneixíem altres funcions avançades, com l'accés immediat o les indicacions de temps en una pantalla (el comptavoltes era suficient).

Des que el disc compacte s'ha popularitzat, això ja no és suficient. Ara estem acostumats a la qualitat i a la capacitat operacional del CD.

Les cintes casset es desgasten, s'enreden, no tenen la qualitat digital del CD i no ens permeten la velocitat d'accés ni les possibilitats funcionals d'aquell.

Els amants de la música, ara ja

poden gaudir de tots els avantatges del disc compacte i a més a més l'enregistrament, gràcies al MiniDisc de SONY.

El MiniDisc, un nou format d'enregistrament de so creat per la firma japonesa SONY, és un petit disc (només fa 6,4 cm de diàmetre), encapsulat en un cartutx per tal de protegir-lo però molt més petit.

Hi caben fins a 74 minuts de música amb qualitat digital, pràcticament igual que el CD. El fet d'oferir so digital permet de fer enregistraments amb una qualitat molt superior a la cinta casset, no sols per la reducció en el nivell de soroll de fons, sinó també per una millora en la dinàmica i la resposta freqüencial.

La platina MiniDisc MDS-302

**El
walkman
MZ-R2**

El MiniDisc també ofereix moltes altres qualitats que el fan veritablement atractiu. Una d'elles és la durabilitat. Un mateix MiniDisc pot gravar-se i esborrar-se fins 1 milió de vegades, tot conservant la mateixa qualitat que el primer cop.

És molt difícil que es trenqui i no es pot ratllar ni enredar com una cinta.

El potencial del MiniDisc queda augmentat quan es parla de les seves excel·lències a nivell funcional.

Cada disc permet d'emmagatzemar el seu propi títol i interpret. D'aquesta manera, cada vegada que introduïm el disc en l'aparell lector, apareix el títol a la pantalla visualitzadora fent

senzilla la identificació.

També es pot enregistrar el títol de cada cançó. Això ho pot fer el mateix usuari quan grava un MiniDisc (o després de gravar-lo) mitjançant una sèrie de tecles que incorporen els aparells gravadors de MiniDisc. Cada cop que cerquem una cançó apareixerà el títol i fàcilment podrem localitzar la que desitgem.

L'accés a les cançons es fa en menys d'un segon, més ràpid que el disc compacte, i no cal perdre estones rebobinant, com passa a les cintes.

Hi ha també coses francament sorprenents, com el fet de poder "moure" les cançons dins del disc, és a dir reordenar-les segons la nostra conveniència.

No oblidem que, fins ara, hem fet una breu descripció única del suport físic que permet emmagatzemar el so. El MiniDisc, com tot format audiovisual, necessita aparells que permetin la seva gravació i lectura.

Ja estan disponibles al mercat diversos tipus d'aquests aparells que permeten l'ús del MiniDisc en diferents condicions. Hi ha models per afegir als equips d'alta fidelitat, les anomenades platines MiniDisc. L'aspecte es d'un mòdul (com un lector CD) que es connecta fàcilment a l'equip com una platina casset. La gamma de SONY ofereix models de tamany "maxi" i "mini" que s'adapten perfectament a qualsevol necessitat.

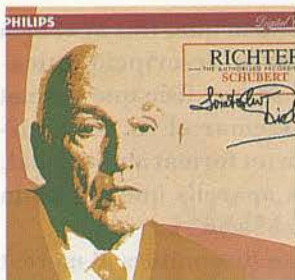
Per altra banda, també hi ha possibilitats per a qui vol equips portàtils, perquè existeixen *walkman* MiniDisc que permeten gaudir del format MD (MiniDisc) a qualsevol lloc.

Per a l'afecionat a escoltar música a la carretera, també hi ha lectors MiniDisc per a automòbil. Així doncs, podem parlar de "ràdioMiniDisc de cotxe" que són els que substituiran els ràdio-cassets que habitualment es duen als automòbils.

Estem, sense dubte, davant d'una gamma molt completa que permet apostar pel format MiniDisc.

També s'ha d'esmentar l'existència de MiniDiscs pre-gravats dels intèrprets i estils musicals més diversos. Això vol dir que ja és possible d'adquirir les darreres novetats discogràfiques en format MiniDisc. En aquest cas, el disc no es pot esborrar, i ja porta enregistrats els títols de les peces musicals i del disc.

Sóm, doncs, davant d'una revolució en el món de l'enregistrament i audició musical domèstica. S'han acabat els maldecaps amb les cintes de casset que s'enreden o que es desgasten per l'ús. SONY, un cop més, ha donat un pas endavant per oferir-nos quelcom innovador que ens permetrà gaudir de bones estones de música.

RICHTER:
The authorized recordings.
SCHUBERT:
Sonates en sol major D. 894; en si major D. 575 i en do major D. 840.

Dos C.D.
PHILIPS Digital Classics 438 483-2

Darrerament s'han publicat una sèrie de volums, dels anomenats "enregistraments autoritzats", del gran pianista rus Sviatoslav Richter. Pianista genial, d'una genialitat que transcendeix l'arbitrarietat amb què selecciona el nombre, les dates i el marc dels seus recitals. Defuig sistemàticament les grans sales i els circuits d'abonament, i de tot plegat sorgeix l'interès extraordinari d'aquestes gravacions, obtingudes sovint en petites sales on s'ha trobat especialment sintonitzat amb determinades interpretacions. El volum que comentem conté les tres sonates de Franz Schubert referenciades a la capçalera. Al marge de l'interès permanent d'aquest pianista en tots els camps, ens cal destacar, ara, de manera especial, una extraordinària versió de la *D. 894*. Antigament coneguda també com a *Fantasia*, seguida de tres moviments característics, respon al model de la "sonata fantasia" beethoveniana, per les grans dimensions d'aquell primer temps. Fem aquestes precisions perquè l'anomenat "Molto moderato e cantabile" es transfigura en les mans de Richter en una lenta i luxosa especulació

sonora sobre les harmonies schubertianes. És un admirable repertori de tímbrics pianístics que fa d'aquesta pàgina una inesperada especulació impressionista, sense traïr, però, l'angèlica qualitat de Schubert. No podem negar que davant d'una tan genial experiència sonora sorgeixi un cert i inevitable deix de narcisisme. Només donarem una significativa referència: la versió de Claudio Arrau del primer moviment de la mateixa sonata té una durada de quelcom més de 17 minuts. La mateixa de Richter arriba gairebé als 27. Això explica, en part, el clima de lents *pianissimo*, opinables, però extraordinàriament bells.

● Josep Casanovas

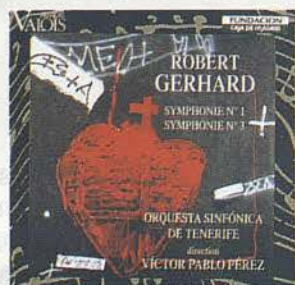

BARTÓK:
Divertimento.
Rumanian folk songs.
STRAVINSKY:
Pulcinella suite.
Dumbarton Oaks

Orpheus Chamber Orchestra.
Deutsche Grammophon.
Digital Stereo 445 541-2

Mercès a la gran durada dels moderns compactes ens és permès de reunir, en un sol volum, quatre produccions característiques de la moderna música per a l'orquestra de cambra, dos Bartók i dos Stravinsky fonamentals que, en conjunt, depassen els setanta minuts. Es tracta, per tant, d'un disc que podríem anomenar d'antologia, especialment destinat a una imaginària història de la música en "ics" vo-

lums. Els seus intèrprets són el ja ben conegut conjunt de l'Orpheus Chamber Orchestra, aquells joves solistes americans que actuen, en una llarga temporada anyal, sense director però amb una extraordinària perfecció. De tothom són conegudes les virtuts i els defectes d'aquest sistema, és a dir, asèptica perfecció de l'execució, molt més adient amb Stravinsky (aquí el concert *Dumbarton Oaks* i la *suite Pulcinella*) que no amb Bartók (el *Divertimento* per a cordes i les *Danses romaneses*). Stravinsky no solament admet, sinó que fins i tot demana, pel seu neoclassicisme al qual es lliurà en el període central de la seva creació, aquests conjunts impecables, com una precisa maquinària de rellotgeria, com a raó única i suficient. Una alta qualificació, per tant, per a aquest compositor. No tant pel que pertoca a Bartók, aquí amb obres del període més nacionalista del compositor, i per tant, inassequibles a un conjunt jove, americà i sense l'escalf poderós d'un director actiu. ● J.C.P.

ROBERT GERHARD:
Simfonia
núm. 1 i núm. 3

Orquesta Sinfónica de Tenerife. Dir: Víctor Pablo Pérez. Audivis Valois. V. 4728.
Fundación Caja de Madrid.

Disc importantíssim per a la discografia de Robert Gerhard. Es tracta ni més ni menys que de dues de les

quatre simfonies del compositor català, la *Primera* i la *Tercera*, que procedeixen ja del període netament britànic i schönberguà. Resulta pràcticament impossible establir generalitzacions al respecte, però és interessant d'observar com, sobretot, la *Primera Simfonia*—data del 1952-53—és una de les dues o tres primeres obres del compositor, en les quals s'ha produït una definitiva metamorfosi d'estil. D'estil i, naturalment, de tècnica d'escriptura, de color orquestral o de la mateixa estructura interna. I tot això sorgeix, sobretot, perquè la presència de Schönberg és en aquest precís instant molt forta. En canvi, quant a la *Tercera Simfonia*—que data ja de 1960—comencem a allunyar-nos de l'anterior model, com també del residual de la *Dueña* o dels secrets patrons pedrellians. Aquesta nova obra, subtitulada "Collages", és ja mostra d'una voluntat d'abstracció que s'insereix en la propera etapa de la concisió de cambra. Ens referim, per exemple, a *Hymnodi* o a les peces zodiacals. És igualment interessant prendre consciència de la utilització que fa aquí de la banda magnètica pregravada (a això respon la referència als collages). La crítica ha fet recordar les afinitats del compositor d'aquest període amb l'obra de Varèse. És, però, un cas de combinació íntima de l'orquestra amb una banda plausible, cultivada per a una fusió total amb la partitura. És, doncs, més una "banda-instrument" que no un objecte sonor a enfrontar-se amb l'orquestra.

Bona versió a cura d'aquesta Orquesta de Tenerife, de la vàlua de la qual hem tingut no fa gaire moltes directes, com també de la seva capacitat per muntar partitures d'extrema dificultat. Cal tributar elogis, en primer terme, però, al seu director, Víctor Pablo Pérez. ● J.C.P.

I FESTIVAL DE MÚSICA DE CAMBRA DE SANT PAU DEL CAMP

PROGRAMACIÓ

CONCERT NÚM.1 (Divendres, 19 de maig de 1995)

TRIO GUARNIERI

Danièle Dechenne • Piano

Eeva Koskinen • Violí

Jean Decroos • Violoncel

Obres de J. Haydn, F. Martin i J. Brahms

CONCERT NÚM.2 (Dissabte, 27 de maig de 1995)

JOSEP PAZOS • Violoncel - ANDREU RIERA • Piano

Obres de F. Mendelssohn, F. Chopin i J. Brahms

CONCERT NÚM.3 (Divendres, 2 de juny de 1995)

PIANO QUARTET MONTSALVATGE

Albert Nieto • Piano

Santiago Juan • Violí

Francesc Gaia • Viola

Joaquim Alabau • Violoncel

Obres de S. Brotons, X. Montsalvatge i W.A. Mozart

CONCERT NÚM.4 (Divendres, 9 de juny de 1995)

ENSEMBLE ORQUESTRA DE CADAQUÉS - QUINTET DE VENT

Jaime Martín • Flauta

Jonathan Kelly • Oboè

Joan Enric Lluna • Clarinet

Rachel Gough • Fagot

Susan Dent • Trompa

Obres de F. Danzi, S. Brotons, M. Arnold, W.A. Mozart, G. Ligeti i J. Ibert

CONCERT NÚM.5 (Divendres, 16 de juny de 1995)

ORQUESTRA SANT PAU DEL CAMP

Obres de J. Fàbrega, G.F. Händel, J.S. Bach, M. Pla i E. Grieg

Els concerts es celebraran a les 9 del vespre. Lloc: **Església de Sant Pau del Camp**. Carrer Sant Pau, 101 de Barcelona.

Preu per concert: 2.000 ptes. Preu per abonament: 8.000 ptes. Possibilitat de pagament amb VISA.

Reserva i venda de localitats: Fundació Barcelona: C/ Petritxol, 18, pral. - Telf. 302.39.61 - Dies laborables de 10h a 14h.

Dia del concert de 19h a 21h: Església de Sant Pau del Camp

Organitza

Col.labora

**FUNDACIÓ
BARCELONA**

**PARRÒQUIA DE
SANT PAU DEL CAMP**

OBC

Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya

50è.

*Aniversari
de l'Orquestra*

Maig 1995

Concerts al Palau de la Música i
al Teatre-Auditori de St. Cugat (5 de maig)

director: FRANZ-PAUL DECKER

solistes: CHANTAL JUILLET, *violí*; ROSA Mª CONESA, *soprano*;
ANNA RICCI, *mezzo*; DALMAU GONZÁLEZ, *tenor*;
ENRIC SERRA, *baríton*; LLUÍS SINTES, *baríton*; JOSEP RUIZ, *tenor*

autors: FERRER, GRANADOS, KORNGOLD, SCHUBERT, STRAUSS,
TOLDRA

Gira al Japó

(del 25 de maig a l'11 de juny de 1995)

Concerts a Tòquio, Matzudo, Ina, Osaka, Fukuyama,
Kyoto i Nagoya

director: EDMON COLOMER

solistes: ISMAEL BARAMBIO, *guitarra*; JOSEP Mª COLOM, *piano*

autors: GERHARD, MONTSALVATGE, BROTONS, ALBÉNIZ,
FAILLA, RODRIGO, BIZET, RAVEL, RIMSKI-KORSAKOV

Aquesta gira compta amb la col·laboració de

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de Barcelona
Àrea de Cultura

OBC

Venda anticipada de localitats i per telèfon: De dilluns a
divendres, de 10 a 21 h., i dissabtes, de 15 a 21 h., a les taquilles
del Palau de la Música (Sant Francesc de Paula, 2); Trucant a les
taquilles del Palau de la Música Catalana (Tel. 268 10 00)
Solistes de l'OBC. Veure cartellera. ENTRADA GRATUÏTA
Informació: Via Laietana, 41. Tel.: 317 10 06